

บทที่ 1

บทนำ

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตเป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พุทธศักราช 2545 โดยมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พุทธศักราช 2540 พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 กฎกระทรวง (พ.ศ.2541) ซึ่งออกตามความในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พุทธศักราช 2540 และประกาศคณะกรรมการการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เรื่อง กำหนดหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ประกาศ ณ วันที่ 13 สิงหาคม พ.ศ. 2546

ในการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่เพื่อบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ตามพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พุทธศักราช 2540 พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พุทธศักราช 2542 กำหนดให้ต้องจัดทำแผนพัฒนาเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 ข้อ 4 ได้กำหนดประเภทของแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไว้ 2 ประเภท คือ

1. แผนยุทธศาสตร์การพัฒน เป็นแผนระยะยาว
2. แผนพัฒนาสามปี เป็นแผนพัฒนาแบบหมุนเวียน (Rolling Plan) ที่ต้องมีการทบทวนและจัดทำทุกปี

ลักษณะของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

แผนยุทธศาสตร์การพัฒนเป็นแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่กำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาและแนวทางการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จัดแสดงวิสัยทัศน์ พันธกิจ และจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาในอนาคต โดยสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ แผนการบริหารราชการแผ่นดิน ยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด อำเภอและแผนชุมชน

การวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนามีความสำคัญต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้เนื่องจากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนเป็นแผนพัฒนาที่มุ่งไปสู่สภาพการณ์ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในอนาคต เป็นกรอบในการกำหนดทิศทางการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มุ่งไปสู่สภาพการณ์อันถึงประสงค์ได้อย่างเท่าทันกับการเปลี่ยนแปลง โดยสามารถจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงเป็นกระบวนการกำหนดทิศทางในอนาคตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดสภาพการณ์ที่ต้องการบรรลุและแนวทาง

ในการบรรลุนพื้นฐานของการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลอย่างรอบด้านและเป็นระบบ ทั้งนี้จะต้องสอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่น เพื่อให้สามารถนำไปสู่การแก้ไขปัญหาและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์ของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

1. เพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาในอนาคตขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งในด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง โครงสร้างพื้นฐาน และสิ่งแวดล้อม
2. เพื่อใช้เป็นกรอบแนวทางในการจัดทำแผนพัฒนาสามปี

ขั้นตอนการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

1.การเตรียมการจัดทำแผน

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2548 กำหนดให้มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา แต่ไม่ได้กำหนดห้วงระยะเวลาไว้ว่าเป็นระยะกี่ปี ดังนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงสามารถพิจารณาว่าจะจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาในห้วงระยะกี่ปี ขึ้นอยู่กับข้อมูลปัญหาและความต้องการ ที่จะดำเนินการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นว่าคิดไปข้างหน้าในอนาคตยาวนานเพียงใด

2.การกำหนดประเด็นหลักการพัฒนา

คณะผู้บริหารร่วมกับคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น จัดประชาคมท้องถิ่นร่วมกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง เพื่อแจ้งแนวทางการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และรับทราบปัญหา ความต้องการ และประเด็นการพัฒนา ตลอดจนความช่วยเหลือทางวิชาการ และแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมกับสภาพพื้นที่ เพื่อนำมากำหนดแนวทางการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

3.การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นรวบรวมประเด็นหลักการพัฒนา ปัญหา ความต้องการ และข้อมูลในการพัฒนาจากหน่วยงานต่างๆ และข้อมูลแผนชุมชนมาพิจารณาประกอบการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

4.การจัดทำร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

4.1 คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น จัดทำร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา โดยมีเค้าโครงประกอบด้วย 6 บท คือ

บทที่ 1 บทนำ

บทที่ 2 สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานสำคัญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

บทที่ 3 การวิเคราะห์ศักยภาพการพัฒนาท้องถิ่น

บทที่ 4 วิสัยทัศน์ พันธกิจ และจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา

บทที่ 5 ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาท้องถิ่น

บทที่ 6 การนำแผนยุทธศาสตร์พัฒนาท้องถิ่นไปสู่การปฏิบัติและการติดตาม ประเมินผล

4.2 คณะกรรมการสนับสนุนการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่น นำร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเสนอคณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นเพื่อพิจารณา

5.การอนุมัติและประกาศใช้

5.1 คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นเสนอร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาที่ผ่านการพิจารณา เพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่นอนุมัติและประกาศใช้

5.2 ผู้บริหารท้องถิ่นพิจารณาอนุมัติร่างแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาและประกาศใช้แผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

ประโยชน์ของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา

ประโยชน์ของการจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีเครื่องมือที่จะช่วยในการพัฒนาในระยะยาวอย่างมีทิศทาง เนื่องจากแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาเป็นแผนพัฒนาที่นำไปสู่สภาพการณ์ที่ต้องการในอนาคต และเป็นกรอบในการกำหนดทิศทางการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้มุ่งไปสู่จุดมุ่งหมายที่วางไว้ โดยสามารถจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อนำไปสู่การแก้ไขปัญหาและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนได้อย่างแท้จริง

บทที่ 3

การวิเคราะห์ศักยภาพในการพัฒนา

หลักแนวคิดในการพัฒนาท้องถิ่น

1. การพัฒนาตามยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดและยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด

ยุทธศาสตร์กลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน (กระบี่ พังงา ภูเก็ต)

วิสัยทัศน์ของกลุ่มจังหวัด (vision)

"ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก เป็นประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจสู่นานาชาติ"

ประเด็นยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด

1. การเป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก
2. ประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจสู่นานาชาติ

เป้าประสงค์ของกลุ่มจังหวัด (Goals)

1. บรรลุตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ตามที่กำหนดไว้มีจำนวนนักท่องเที่ยวและรายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น
2. เตรียมความพร้อมพื้นที่เพื่อรองรับประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจสู่นานาชาติ
3. เพิ่มประสิทธิภาพการผลิตภาคเกษตรอุตสาหกรรมต่อเนื่องและการประมงที่เชื่อมโยงกับทรัพยากรในพื้นที่

เป้าประสงค์ (Goals)	กลยุทธ์ (Strategies)	จังหวัดที่รับผิดชอบ
1. เพิ่มจำนวนนักท่องเที่ยว 2. รายได้ที่เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยว	1. การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด 2. การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มจังหวัด - สร้างความแตกต่าง - เสริมจุดแข็ง - ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน	จังหวัดภูเก็ต
3. เป็นการเตรียมความพร้อมพื้นที่เพื่อรองรับประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจสู่นานาชาติ	3. การสร้างมาตรการควบคุมการขยายตัวของเมือง โดยให้มีผังเมืองเฉพาะรวมทั้งแหล่งน้ำอุปโภค-บริโภค	จังหวัดพังงา

เป้าประสงค์ (Goals)	กลยุทธ์ (Strategies)	จังหวัดที่รับผิดชอบ
4. การเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตภาคเกษตรอุตสาหกรรมและการประมงที่เชื่อมโยงกับทรัพยากรในท้องถิ่น	4. การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันภาคเกษตรอุตสาหกรรมและการประมง โดยเน้นการกระจายรายได้และการเพิ่มผลผลิตรวมทั้งแสวงหาความร่วมมือในเชิงเศรษฐกิจกับการขยายการผลิตดังกล่าวกับกลุ่มเอเชียได้	จังหวัดกระบี่

กลยุทธ์

1. สร้างความเชื่อมั่นในด้านความปลอดภัยแก่นักท่องเที่ยว ทั้งในเรื่องธรรมาภิบาลและการก่อการร้ายสากล
2. การพัฒนาผลิตภัณฑ์สินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยว
 - 2.1 สร้างความแตกต่างเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มจากการท่องเที่ยว
 - 2.2 พัฒนาและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวเดิม ที่ได้รับความเสียหายจากธรณีพิบัติภัยและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวใหม่
3. การพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว
4. ส่งเสริมการตลาด และสร้างภาพลักษณ์ที่ถูกต้องของกลุ่มจังหวัดอันดามัน
5. พัฒนาประสิทธิภาพการบริหารจัดการด้านการท่องเที่ยว
6. เตรียมความพร้อมพื้นที่เพื่อรองรับประตูเชื่อมโยงเศรษฐกิจสู่นานาชาติ
 - 6.1 สร้างมาตรฐานควบคุมการขยายเมือง โดยมีผังเมืองที่สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจกลุ่มจังหวัด
 - 6.2 สร้างแหล่งน้ำอุปโภคบริโภคที่เพียงพอรองรับการพัฒนา
 - 6.3 พัฒนาสมรรถนะผู้ประกอบการ SMEs การบริหารจัดการ การพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตและการส่งออก
 - 6.4 พัฒนาระบบบริหารจัดการขนส่งสินค้าให้มีประสิทธิภาพ ในการกระจายสินค้าสู่ตลาดนานาชาติ
7. สร้างฐานเศรษฐกิจเพื่อให้สามารถค้าขายกับต่างประเทศได้
 - 7.1 ส่งเสริม พัฒนา เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของสินค้าเกษตรหลัก (ปาล์มน้ำมัน ยางพารา และสัตว์น้ำมูลค่าสูง)

ประเด็นยุทธศาสตร์ของกลุ่มจังหวัด (Strategies)

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางทะเล ประกอบด้วย 2 ยุทธศาสตร์

- 1) การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต-พังงา-กระบี่ (Positioning) โดยกำหนดเป็น World-class Tropical paradise ที่ด้าน Premium Exclusive Exotic และ Hospitality & Courtesy
- 2) ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มจังหวัด
 - สร้างความแตกต่าง เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มจากการท่องเที่ยว โดยเน้นด้าน MICE/Health Service and Spa/OTOP /Marina/ICT
 - เสริมจุดแข็ง เพื่อสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน โดยเน้นด้านการพัฒนาบุคลากร/การศึกษา/สิ่งแวดล้อมและผังเมือง
 - ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน ในเรื่องสำคัญ 3 เรื่อง คือ การปรับปรุงท่าอากาศยานภูเก็ต/ถนนสี่ช่องทางจราจร ระนอง-พังงา-กระบี่-ตรังและการปรับปรุงท่าเรือเพื่อการท่องเที่ยวทางทะเล

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : ประดูเชื่อมโยงเศรษฐกิจเอเชียได้ ประกอบด้วย 2 ยุทธศาสตร์

- 1) เตรียมความพร้อมของพื้นที่เพื่อรองรับประดูเชื่อมโยงเศรษฐกิจเอเชียได้ โดยเน้นการสร้างมาตรการควบคุมการขยายตัวของเมือง โดยต้องมีผังเมือง รวมทั้งมีแหล่งน้ำบริโภคน้ำที่พอเพียงรองรับการพัฒนา
- 2) การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันภาคเกษตรกรรม อุตสาหกรรมเกษตรและประมง โดยเน้นการกระจายรายได้และการเพิ่มผลผลิต รวมทั้งการแสวงหาความร่วมมือในเชิงเศรษฐกิจกับการขยายการผลิตดังกล่าวกับกลุ่มเอเชียได้

ยุทธศาสตร์/กลยุทธ์ของกลุ่มจังหวัด (Strategies)

1. ส่งเสริมการท่องเที่ยวทางทะเล ประกอบด้วย 2 ยุทธศาสตร์ คือ
 - 1.1 การกำหนดตำแหน่งทางยุทธศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต-พังงา-กระบี่ (Positioning)
 - 1.2 ยุทธศาสตร์ในการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของกลุ่มจังหวัด
 - สร้างความแตกต่าง
 - เสริมจุดแข็ง
 - ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน
2. ประดูเชื่อมโยงเศรษฐกิจเอเชียได้ ประกอบด้วย 2 ยุทธศาสตร์ คือ
 - 2.1 เตรียมความพร้อมของพื้นที่เพื่อรองรับประดูเชื่อมโยงเศรษฐกิจเอเชียได้ และแผนพัฒนาโครงการระบบขนส่งมวลชนในเขตเมืองเชื่อมต่อ 3 จังหวัด
 - 2.2 การพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันภาคเกษตรกรรม อุตสาหกรรม เกษตร และการประมง

แผนปฏิบัติการ 4 ปี (2551 – 2554) จังหวัดภูเก็ต

วิสัยทัศน์ (Vision)

“ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลกมีคุณภาพชีวิตที่ดีมีเอกลักษณ์วัฒนธรรมและมีการพัฒนาที่ยั่งยืน”

พันธกิจของจังหวัด (Mission)

- 2.1 เสริมสร้างและพัฒนาฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐาน ภาคนิคมการสู่มาตรฐานสากล
- 2.2 ส่งเสริมการค้าและการลงทุนในจังหวัด
- 2.3 เสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัว/ชุมชน สู่ความเป็นสังคมที่มีความสุขอย่างยั่งยืน
- 2.4 สร้างความมั่นคงภายในจังหวัดภายใต้การบูรณาการขององค์กรภาครัฐและภาคประชาชน
- 2.5 ฟื้นฟูและรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมสู่ความสมดุลและยั่งยืน
- 2.6 พัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐสู่ความเป็นเลิศเพื่อสร้างความพึงพอใจและความเชื่อมั่นให้กับประชาชนและผู้รับบริการ
- 2.7 พัฒนามาตรฐานคุณภาพชีวิตและมาตรฐานการให้บริการสุขภาพสู่มาตรฐานสากล รวมทั้งการพัฒนากระบวนการเฝ้าระวังควบคุมโรคและภัยทางสุขภาพ

เป้าประสงค์รวม (Objectives)

- 3.1 การเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก
- 3.2 การยกระดับมาตรฐานคุณภาพชีวิตของประชาชนและคงไว้ซึ่งเอกลักษณ์วัฒนธรรมที่งดงามของท้องถิ่น
- 3.3 การบริหารจัดการและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน
- 3.4 พัฒนาระบบการบริหารจัดการภาครัฐสู่ความเป็นเลิศ และสร้างความพึงพอใจให้กับประชาชนและผู้รับบริการ

ตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายการพัฒนา (KPI/Targets)

ตัวชี้วัด	เป้าหมายปี 2551 - 2555
● รายได้ที่เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยว ● นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อมาตรฐานความปลอดภัยและการให้บริการ ● ประชาชนมีโอกาสในการศึกษา เรียนรู้ และพัฒนาตนเองตลอดชีวิต ● ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี และได้รับการบริการของรัฐอย่างทั่วถึง ● คุณภาพมาตรฐานของสิ่งแวดล้อม ● ระดับความสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติทุกประเภท ● ระดับความสำเร็จของการจัดการปัญหามลพิษของจังหวัด ● ร้อยละของระดับความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อคุณภาพการให้บริการและการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ ● ร้อยละของหน่วยงานภาครัฐมีการพัฒนาขีดสมรรถนะของบุคลากรในการปฏิบัติงานและมีความรู้คู่คุณธรรม ● ร้อยละของหน่วยงานภาครัฐมีพัฒนาด้านคุณภาพการบริหารจัดการได้ตามเป้าหมาย ● ร้อยละของประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสารจากภาครัฐ	ร้อยละ 15/ปี ร้อยละ 80 อยู่ในระดับดี อยู่ในระดับดี อยู่ในระดับดี อยู่ในระดับดี ดำเนินการตามแผนได้ครบถ้วน ร้อยละ 80 ร้อยละ 70 ร้อยละ 80 ร้อยละ 80

ประเด็นยุทธศาสตร์การพัฒนาจังหวัด (Strategies)

5.1 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 : ศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับโลก

(1) เป้าประสงค์

1. รายได้ที่เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยว
2. ส่งเสริมการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวสู่ความยั่งยืน
3. สร้างความเชื่อมั่นในด้านความปลอดภัยต่อการท่องเที่ยว
4. ภูเก็ตมีบทบาทเป็นที่ยอมรับในสายตาของชาวต่างชาติ
5. ส่งเสริมความสามารถทางการตลาดเพื่อการท่องเที่ยว

(2) ตัวชี้วัด / ค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย ปี 2551 - 2554
● รายได้ที่เพิ่มขึ้นจากการท่องเที่ยว	ร้อยละ 15/ปี
● นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อมาตรฐานความปลอดภัยและการให้บริการ	ร้อยละ 80

(3) แนวทางมาตรการการพัฒนาจังหวัด

1. พัฒนาฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ วัฒนธรรม แหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อสร้างมูลค่าให้กับสินค้าการท่องเที่ยว
2. ปรับโครงสร้างพื้นฐานให้มีคุณภาพสู่มาตรฐานสากลและเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว
3. ยกกระดับมาตรฐานด้านการบริการและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว รวมทั้งบุคลากรด้านการท่องเที่ยวสู่มาตรฐานสากล
4. ส่งเสริมการตลาดทั้งในและต่างประเทศ เพื่อสร้างภาพลักษณ์การท่องเที่ยวของจังหวัด
5. สร้างความเชื่อมั่นในความปลอดภัยในเรื่องธรรมาภิบาล การก่อการร้ายสากล และความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน
6. ส่งเสริมการพัฒนาสินค้าและผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว โดยเน้น Mice, Health and Service, International Medical Service, Health Tourism, Spa, OTOP, Marina

5.2 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 : คุณภาพชีวิตที่ดี มีเอกลักษณ์วัฒนธรรม

(1) เป้าประสงค์

1. ยกกระดับมาตรฐานคุณภาพชีวิตที่ดีจากการบริการภาครัฐอย่างทั่วถึงและเสมอภาค
2. พัฒนาคนให้เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ มีคุณภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม เชิดชูคุณค่าความเป็นไทย

(2) ตัวชี้วัด / ค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย ปี 2551 - 2554
● ประชาชนมีโอกาสด้านการศึกษา เรียนรู้ และพัฒนาตนเองตลอดชีวิต	อยู่ในระดับดี
● ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี และได้รับการบริการของภาครัฐอย่างทั่วถึง	อยู่ในระดับดี

(3) แนวทางมาตรการการพัฒนาจังหวัด

1. เพิ่มรายได้ ลดรายจ่าย ขยายโอกาส ในอาชีพอย่างยั่งยืนให้แก่ประชาชน
2. สร้างหลักประกันและคุ้มครองสิทธิทางสังคมที่มีคุณภาพและเป็นธรรม
3. เสริมสร้างครอบครัวอบอุ่น ชุมชนเข้มแข็ง และส่งเสริมบทบาทการมีส่วนร่วมทุกภาคส่วนสู่ความเป็นสังคมที่มีความสุขอย่างยั่งยืน (Green and Happiness Society)
4. ส่งเสริมการเรียนรู้ สืบสานศิลปวัฒนธรรม สร้างเอกลักษณ์ที่ยั่งยืน
5. ส่งเสริมคุณภาพสู่คุณภาพชีวิต และยกระดับมาตรฐานการให้บริการสุขภาพสู่มาตรฐานสากล รวมทั้งพัฒนาระบบการเฝ้าระวังโรค และภัยทางสุขภาพ
6. ส่งเสริมการเรียนรู้ตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

5.3 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 : การพัฒนาที่ยั่งยืน

(1) เป้าประสงค์

1. การบริหารจัดการและใช้ประโยชน์จากทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมสู่ความสมดุลและยั่งยืน

(2) ตัวชี้วัด / ค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย ปี 2551 - 2554
● คุณภาพมาตรฐานของสิ่งแวดล้อม ● ระดับความสมบูรณ์ของทรัพยากรธรรมชาติทุกประเภท ● ระดับความสำเร็จของการจัดการปัญหามลพิษของจังหวัด	อยู่ในระดับดี อยู่ในระดับดี ดำเนินการตามแผนได้ครบถ้วน

(3) แนวทางมาตรการการพัฒนาจังหวัด

1. สงวน คุ้มครอง อนุรักษ์ ใช้ประโยชน์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อรักษาความสมดุลระบบนิเวศและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติอย่างยั่งยืน โดยส่งเสริมสิทธิชุมชนและการมีส่วนร่วม
2. การบริหารจัดการน้ำอย่างเป็นระบบ
3. การพัฒนาภูเก็ตเป็นเมืองน่าอยู่ น่าเที่ยว

5.4 ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 : การพัฒนาระบบการบริหารงานให้มีความเป็นเลิศ

(1) เป้าประสงค์

1. สร้างความพึงพอใจและความเชื่อมั่นให้แก่ประชาชนผู้รับบริการ
2. ปรับปรุงกระบวนการทำงานและกฎระเบียบให้ทันสมัย
3. พัฒนาขีดความสามารถของบุคลากรและองค์กรให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานที่สามารถยอมรับได้

(2) ตัวชี้วัด / ค่าเป้าหมาย

ตัวชี้วัด	ค่าเป้าหมาย ปี 2551 - 2554
● ร้อยละของระดับความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อคุณภาพการให้บริการและการดำเนินงานของหน่วยงานภาครัฐ	ร้อยละ 80
● ร้อยละของหน่วยงานภาครัฐมีการพัฒนาขีดสมรรถนะของบุคลากรในการปฏิบัติงานและมีความรู้คู่คุณธรรม	ร้อยละ 70
● ร้อยละของหน่วยงานภาครัฐมีพัฒนาด้านคุณภาพการบริหารจัดการได้ตามเป้าหมาย	ร้อยละ 80
● ร้อยละของประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสารจากภาครัฐ	ร้อยละ 80

(3) แนวทางมาตรการการพัฒนาจังหวัด

1. พัฒนาระบบการทำงานของภาครัฐให้มีความโปร่งใส รวดเร็ว ถูกต้อง เป็นธรรม
2. ใช้เทคโนโลยีและการสนเทศพัฒนาระบบการทำงานให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
3. เสริมสร้างธรรมาภิบาลและการมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการทุกระดับ เพื่อสร้างการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุขของทุกภาคส่วนในสังคม

2. กรอบยุทธศาสตร์พัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดภูเก็ต

วิสัยทัศน์

“ภูเก็ตเป็นเมืองท่องเที่ยวระดับโลก ที่งดงามด้วยธรรมชาติและประชากรมีคุณภาพชีวิตที่ดีอยู่ร่วมกันด้วยความผาสุก”

ยุทธศาสตร์พัฒนา แบ่งออกเป็น 7 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

1. ยุทธศาสตร์พัฒนาทางการศึกษา

แนวทางการพัฒนา

- 1.1 ส่งเสริมและสนับสนุนการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาให้ทัดเทียมกันทั้งจังหวัดภูเก็ต
- 1.2 ส่งเสริมการเรียนรู้ตามความสนใจและความจำเป็นต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต
- 1.3 ส่งเสริมและสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนสามารถใช้ภาษาสากลในการสื่อสารได้อย่างน้อย 2 ภาษา
- 1.4 ส่งเสริมและผลักดันสถานศึกษาสู่ความเป็นสากล
- 1.5 เตรียมความพร้อมในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน

2. ยุทธศาสตร์พัฒนาด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

แนวทางการพัฒนา

- 2.1 ส่งเสริมและสนับสนุนภูเก็ตให้เป็นเมืองท่องเที่ยวระดับโลก
- 2.2 ผลักดันให้มีการวางระบบพัฒนาเมืองอย่างมีทิศทางเป็นระบบ ระเบียบ ด้วยการร่วมมือกับชุมชน
- 2.3 สร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวและผู้มาเยือนภูเก็ต
- 2.4 ส่งเสริมบทบาทของการเป็นชุมชนเจ้าของบ้านในการอนุรักษ์ทรัพยากรท้องถิ่น
- 2.5 ร่วมฟื้นฟูสถานที่สำคัญ เอกอัครราชทูต วัฒนธรรมเมืองภูเก็ต เพื่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
- 2.6 พัฒนาภูเก็ตสู่การท่องเที่ยวยั่งยืน
- 2.7 ส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนทุกสาขาอาชีพ มีการพัฒนารายได้และดำรงชีพที่เหมาะสมบนพื้นฐานแห่งปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

3. ยุทธศาสตร์พัฒนาด้านการส่งเสริมคุณภาพชีวิต

แนวทางการพัฒนา

- 3.1 ส่งเสริมความรู้ด้านกฎหมายแก่ประชาชน
- 3.2 การจัดการสงเคราะห์ สนับสนุน ส่งเสริมช่วยเหลือและพัฒนาผู้ด้อยโอกาส ผู้พิการ ผู้สูงอายุ เด็กและเยาวชน
- 3.3 ส่งเสริมการรักษาความสงบเรียบร้อย ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด
- 3.4 ส่งเสริมและสนับสนุนการออกกำลังกาย การแข่งขันกีฬา และกิจกรรมนันทนาการ
- 3.5 ส่งเสริมการเสริมสร้างสุขภาพอนามัยและการป้องกันโรคติดต่อแก่ประชาชน
- 3.6 ส่งเสริมการอนุรักษ์และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม และประเพณีอันดีงามของท้องถิ่น
- 3.7 สร้างจิตสำนึกให้มีความตระหนักรู้และใส่ใจในวัฒนธรรมประเพณีและภูมิปัญญาของท้องถิ่น
- 3.8 ส่งเสริมการเผยแพร่หลักธรรม คำสอนทางศาสนา
- 3.9 สนับสนุนความเข้มแข็งของกลุ่ม องค์กร ชุมชนและครอบครัว

4. ยุทธศาสตร์พัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

แนวทางการพัฒนา

- 4.1 ก่อสร้าง ปรับปรุงถนน ทางระบายน้ำ สะพาน และท่าเทียบเรือ
- 4.2 พัฒนาระบบขนส่งมวลชน เพื่อการคมนาคมที่สะดวกและปลอดภัย
- 4.3 พัฒนาให้มีระบบสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐานอย่างเพียงพอ
- 4.4 การพัฒนาระบบป้องกันน้ำท่วม และภัยพิบัติธรรมชาติอื่นๆ
- 4.5 การพัฒนาแหล่งน้ำดิบ เพื่อการอุปโภคบริโภค

5. ยุทธศาสตร์พัฒนาด้านเทคโนโลยีและสารสนเทศ

แนวทางการพัฒนา

- 5.1 จัดตั้งศูนย์ประสานงานการพัฒนาแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานภาครัฐ
- 5.2 ส่งเสริมการจัดตั้งศูนย์ข้อมูลเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
- 5.3 ส่งเสริมและสนับสนุนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตและการศึกษา
- 5.4 พัฒนาความรู้และทักษะทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศแก่บุคลากร

6. ยุทธศาสตร์พัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

แนวทางการพัฒนา

- 6.1 ส่งเสริมการดูแลรักษา และการบริหารจัดการแหล่งน้ำ

- 6.2 ส่งเสริมและสนับสนุนการป้องกัน บำบัดมลพิษสิ่งแวดล้อม
- 6.3 ส่งเสริมการฟื้นฟูและพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมที่เสื่อมโทรม
- 6.4 สร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 6.5 การบำบัดและจัดการขยะ และน้ำเสีย

7. ยุทธศาสตร์พัฒนาด้านการเมืองและการบริหารเมือง

แนวทางการพัฒนา

- 7.1 ส่งเสริมให้ประชาชนมีความรู้ ความเข้าใจ ในสิทธิเสรีภาพและหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
- 7.2 ปรับปรุงประสิทธิภาพการบริการประชาชน
- 7.3 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นโดยยึดหลักธรรมาภิบาล
- 7.4 ปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือเครื่องใช้และสถานที่ปฏิบัติงาน
- 7.5 พัฒนابุคลากร

3. การพัฒนาตามนโยบายผู้บริหารท้องถิ่น

นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต (นายไพฑูรย์ อุบัติศฤงค์) ได้วางกรอบ การพัฒนา องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ซึ่งได้แถลงต่อสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เมื่อวันที่ 27 พฤษภาคม 2551 โดยแบ่งยุทธศาสตร์การพัฒนาออกเป็น 8 ด้านหลัก และมีแนวทางการพัฒนา ดังนี้

1. นโยบายด้านการบริหาร การเมือง การปกครอง

1) การพัฒนาเชิงพื้นที่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจะต้องเป็นองค์กรกลางประสานทุกภาคส่วน ไม่ว่าจะเป็นราชการ เช่น องค์การบริหารส่วนตำบล เทศบาล หน่วยงานราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และองค์กรเอกชนรวมถึงประชาคมในหมู่บ้านตำบลต่าง ๆ เพื่อเชื่อมโยงความคิดและปัญหาของชุมชนอย่างเป็นกระบวนการ ตลอดจนถึงบูรณาการแผนการพัฒนาจังหวัดภูเก็ตให้เป็นเอกภาพ

2) การบริหารแบบกลุ่มเป้าหมาย จะต้องให้ประชาชนเป็นศูนย์กลางในการกำหนดนโยบาย เพื่อให้ทราบได้ชัดเจนว่า ประชาชนกลุ่มใดจะได้รับประโยชน์จากนโยบายมากน้อยเพียงใด โดยส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการกำหนดนโยบายและการตัดสินใจในเรื่องสำคัญที่มีผลกระทบต่อวิถีชีวิตของประชาชนโดยตรง ตลอดจนร่วมมือกับองค์กรสาธารณประโยชน์ สถาบันทางวิชาการ และสื่อสารมวลชน ในการร่วมดำเนินการ

3) ปรับปรุงกระบวนการบริหารจัดการ องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจะต้องยึด “หลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี” (Good Governance) และปรับเปลี่ยนวิธีการทำงานเพื่อมุ่งไปสู่การเป็นองค์กรสมัยใหม่ ที่ทำงานเชิงรุกแบบบูรณาการ มีความคล่องตัวรวดเร็ว มีจิตสมรรถนะและสร้างผลงานได้สูง (high performance) เปิดเผย โปร่งใส ตรวจสอบได้ เพื่อเป็นที่ไว้วางใจของประชาชน โดยเปิดโอกาสให้ตัวแทน

ภาคประชาชนได้มีส่วนร่วมติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผล การปฏิบัติงานตามนโยบาย ให้เป็นไปตามแนวทางที่กำหนดไว้

4) เพิ่มประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหา รวมทั้งการให้บริการเชิงรุก เพื่อประโยชน์สุขของพี่น้องประชาชนชาวจังหวัดภูเก็ต โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมการบริหารจัดการที่ทันสมัย

5) จัดให้มีศูนย์รับเรื่องราวร้องทุกข์เพื่อช่วยเหลือประชาชน โดยจัดให้มี Call Center เพื่อรับฟังปัญหาความต้องการ อันจะนำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างทันท่วงที รวมตลอดถึงการจัดให้ที่ปรึกษาด้านกฎหมายเพื่อเป็นที่พึ่งแก่ประชาชน

6) จัดโครงการ อบจ.สัญจร เพื่อให้บริการชุมชนและรับทราบปัญหาความต้องการของประชาชนถึงบ้าน

7) สนับสนุนให้บุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต พร้อมให้บริการประชาชนอย่างเต็มที่และความเต็มใจ

8) พัฒนางองค์การและบุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต โดยจัดให้มีการฝึกอบรม และส่งเสริมศักยภาพของบุคคล

9) มุ่งสร้างขวัญกำลังใจแก่ผู้ปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตในทุกระดับ ด้วยการดูแลสวัสดิการและค่าตอบแทนที่เหมาะสม รวมทั้งส่งเสริมให้มีความก้าวหน้าในการทำงาน โดยกำหนดแนวทางการบริหารงานบุคคลที่มีประสิทธิภาพและเป็นไปตามหลักคุณธรรม

10) ส่งเสริมเครือข่ายความร่วมมือระหว่างประชาคมท้องถิ่นในจังหวัดภูเก็ตให้มีความเข้มแข็ง

11) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่นในทุกด้านเพื่อให้ชาวภูเก็ตทุกคนได้มีส่วนในการสร้างอนาคตร่วมกัน

2. ด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

เศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ตขึ้นอยู่กับการท่องเที่ยวเป็นหลัก เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตมีจุดแข็ง (Strength) ในด้านการท่องเที่ยวอยู่หลายประการ ไม่ว่าจะเป็นทรัพยากรท่องเที่ยวทั้งดงาม โดเด่น หลากหลายและมีชื่อเสียงระดับโลก ทรัพยากรมนุษย์มีความพร้อมที่จะได้รับการพัฒนา มีความได้เปรียบด้านทำเลที่ตั้งที่เหมาะสม มีฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและหลากหลาย มีความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานและบริการสิ่งอำนวยความสะดวก มีวัฒนธรรมประเพณีที่เป็นเอกลักษณ์ของจังหวัด แต่ช่วงเวลาที่ผ่านม จังหวัดภูเก็ตได้รับการจัดสรรงบประมาณจากรัฐบาล เพื่อการพัฒนาและใช้ศักยภาพดังกล่าวอันจะนำมาซึ่งรายได้ทางเศรษฐกิจที่สูงขึ้นน้อยมาก นโยบายด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต จึงเน้นการดำเนินการใน 2 ส่วน คือ การสนับสนุน ผลักดันการแปลงแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ตของรัฐบาลให้เป็นจริงในทางปฏิบัติ และ 2) ใช้ศักยภาพขององค์การบริหารส่วนจังหวัดเพื่อส่งเสริมพัฒนาจังหวัดภูเก็ตให้เป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลระดับ Premium World Class อันจะนำมาซึ่งรายได้ของประชาชนและจังหวัดโดยรวม กล่าวคือ

1) สนับสนุน ผลักดันแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดภูเก็ตและรัฐบาล ที่จะสร้างความแตกต่างเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มการท่องเที่ยว (Increase Value From Tourism) เช่น การก่อสร้างศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติ (MICE) การส่งเสริมให้จังหวัดภูเก็ตเป็นศูนย์บริการสุขภาพและการท่องเที่ยวเชิงสุขภาพ (International Medical Service, Health Service and Spa Health Tourism) การพัฒนาจังหวัดภูเก็ตเป็นแหล่งการ ช้อปปิ้งนานาชาติ (Shopping Paradise, OTOP Bazaar) การใช้จุดเด่นเรื่องอาหารในการพัฒนาการท่องเที่ยว

2) รักษาสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ ทางสังคม และทางทัศนียภาพของภูเก็ต

3) พัฒนาฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ วัฒนธรรม และปรับโครงสร้างพื้นฐานให้มีคุณภาพสู่มาตรฐานสากล

4) สนับสนุนการยกระดับมาตรฐาน ด้านบริการ และธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวสู่มาตรฐานสากล

5) ส่งเสริมการตลาดทั้งในและต่างประเทศ

6) สนับสนุนให้มีการผลิตบุคลากรเพื่อรองรับการท่องเที่ยวและกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง

7) ส่งเสริมให้มีการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยวในภูเก็ตทุกประเภท ทุกระดับอย่างต่อเนื่องโดยความร่วมมือระหว่างสถาบันศึกษากับผู้ประกอบการ

8) ขยายตลาดท่องเที่ยวเชิงรุก เช่น สร้างการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์

9) พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวในชุมชน เพื่อให้มีการกระจายรายได้อย่างทั่วถึง

10) สนับสนุนการท่องเที่ยวในเขตเมือง เพื่อฟื้นฟูธุรกิจและเศรษฐกิจในเขตเมือง

11) เพิ่มคุณค่าย่านสำคัญทางประวัติศาสตร์ของจังหวัดภูเก็ต และสนับสนุนการอนุรักษ์อาคารเก่าที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ เพื่อพัฒนาเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์

12) ส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ด้านวิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณีของจังหวัดภูเก็ต

13) สร้างศูนย์แสดงสินค้าสำหรับรองรับสินค้าจากภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อจำหน่ายให้กับนักท่องเที่ยวและเพิ่มรายได้ให้กับประชาชน

14) สนับสนุนการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวโดยฟื้นฟูพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการท่องเที่ยวให้ดียิ่งขึ้น และสร้างแหล่งท่องเที่ยวใหม่ในเชิงพื้นที่ที่มีศักยภาพ สามารถเชื่อมโยงธรรมชาติ ศิลปวัฒนธรรม และวิถีชีวิตของชุมชน ควบคู่กับการส่งเสริมตลาดนักท่องเที่ยวคุณภาพ เช่น กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มดูแลรักษาสุขภาพ กลุ่มประชุมและแสดงสินค้า เป็นต้น

15) จัดตั้งศูนย์ข้อมูลทางการท่องเที่ยวเพื่อให้บริการแก่นักท่องเที่ยว

16) สนับสนุนการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและความปลอดภัยของนักท่องเที่ยว รวมทั้งระบบเตือนภัย

3. ด้านการศึกษา

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต มีภารกิจในการรับถ่ายโอนภารกิจด้านการจัดการศึกษา ขึ้นพื้นฐานจากกระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดให้มีสถานที่เรียน อุปกรณ์การเรียนการสอน เสื้อผ้านักเรียน อาหารกลางวันให้พอเพียง ยึดกรอบของแผนการศึกษาแห่งชาติและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 มุ่งสู่สังคมความรู้อย่างมีคุณภาพ โดยสมาชิกในสังคมต้องคิดเป็น คิดชอบ ทำเป็น ทำชอบ และแก้ปัญหาเป็น แก้ปัญหาชอบ และต้องรู้อย่างมีคุณภาพ โดยมีพื้นฐานความรู้ในด้านคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ และสามารถสื่อสารทำความเข้าใจ สามารถฟัง พูด อ่าน เขียน และคิด รวมทั้งมีความสามารถในการประกอบสัมมาอาชีพเป็นผู้นำที่ดี อยู่ดีมีสุข ในสังคมที่หลากหลายวัฒนธรรม โดยมีแนวทางการดำเนินการ ดังนี้

- 1) เร่งแก้ไขปัญหาการขาดแคลนครูในทุกโรงเรียนทั่วทั้งจังหวัด โดยสนับสนุนให้ความช่วยเหลือสถานศึกษาในจังหวัดภูเก็ตให้มีครูที่มีคุณภาพและเพียงพอต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา
- 2) สนับสนุนอุปกรณ์และเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาการศึกษาแก่สถาบันการศึกษาทุกระดับ
- 3) ส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษา ให้เกิดความเท่าเทียมกันในจังหวัด
- 4) จัดให้มีโรงเรียนต้นแบบทางการศึกษาปฐมวัยในจังหวัดภูเก็ต เพื่อจัดการ ศึกษาและเตรียมความพร้อมทางด้านทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ อารมณ์และสังคมให้กับเด็กปฐมวัย ตลอดจนสนับสนุนให้มีการจัดตั้งศูนย์พัฒนาเด็กเล็กอย่างทั่วถึง
- 5) ส่งเสริมสนับสนุนให้บุคลากรและสถานศึกษาในสังกัด ได้รับการพัฒนาคุณภาพตามมาตรฐานวิชาชีพ เสริมสร้างขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานเพื่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา
- 6) ส่งเสริมสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนในจังหวัดภูเก็ต ให้มีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสาร โดยเน้นฝึกอบรมและเผยแพร่ความรู้ด้านภาษาต่างประเทศที่เยาวชนให้ความสนใจโดยเน้นความร่วมมือกับผู้เชี่ยวชาญเจ้าของภาษา
- 7) ส่งเสริมการเรียนรู้คุณธรรม สนับสนุน ให้สถาบันศาสนาเข้ามามีส่วนร่วมในการเผยแพร่ความรู้ โดยการนำหลักธรรมของศาสนามาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม
- 8) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีหลักสูตรการศึกษาที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตและความต้องการของชุมชน เพื่อพัฒนาอาชีพ
- 9) ส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนชาวจังหวัดภูเก็ต ได้เรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เพื่อให้รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจการเมืองและสังคม

4. ด้านสาธารณสุข

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตได้จัดตั้งกองสาธารณสุข โดยมีหน้าที่บริหารจัดการเกี่ยวกับงานรักษาพยาบาล งานส่งเสริมสุขภาพ งานสาธารณสุขมูลฐาน เป็นหลัก เพื่อดูแลสุขภาพอนามัยของ

ประชาชน ดังนั้น นโยบายเกี่ยวกับการจัดตั้งโรงพยาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดจึงมีความจำเป็น แต่การบริหารงานสาธารณสุขจะต้องปรับเปลี่ยนวิธีการบริหารใหม่ โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ ส่วนที่เป็น **ชุดบริการในระดับปฐมภูมิ** (Primary care) และ **ชุดบริการโดยโรงพยาบาล** ที่ต้องการเข้ารับบริการเป็นผู้ป่วยใน โรงพยาบาล หรือต้องการเทคโนโลยีทางการแพทย์มากขึ้น ทั้งนี้โดยเน้น **“การบริการสาธารณสุขเชิงรุก”** ในด้านระบบบริการปฐมภูมิ เช่น จัดตั้ง **“ศูนย์บริการสาธารณสุขชุมชน”** เพื่อให้ประชาชนในชุมชนมีโอกาสรับบริการทางการแพทย์มากขึ้น โดยไม่ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปรับบริการภายนอกชุมชน และลดความแออัดในการให้บริการของโรงพยาบาลรัฐและโรงพยาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต โดยมีแนวทางการดำเนินการดังนี้

- 1) จะบริหารจัดการโรงพยาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนทั้งในด้านประสิทธิภาพ ความเท่าเทียมและ คุณภาพ
- 2) พัฒนาสถานบริการสาธารณสุขใกล้บ้านให้มีคุณภาพมาตรฐานให้ทำหน้าที่เป็นผู้จัดบริการรองรับการดูแลผู้ป่วยที่ส่งต่อกลับมาจากโรงพยาบาลขนาดใหญ่ หรือการทำหน้าที่เป็น “พี่เลี้ยง” ที่ให้ความช่วยเหลือและแนะนำครอบครัวผู้ป่วยที่มีความพร้อมในการรับผู้ป่วยไปดูแลต่อที่บ้าน ซึ่งถือเป็นสถานที่ที่ทำให้ผู้ป่วยทุกคนรู้สึกอุ่นใจมากที่สุด
- 3) จัดรณทัณฑ์กรรม เคลื่อนที่บริการในชุมชนและ โครงการแพทย์พยาบาลเยี่ยมบ้าน
- 4) สนับสนุนเครือข่าย อสม. ให้มีความมั่นคง เข้มแข็ง เพื่อบริการสาธารณสุข

5. ด้านคุณภาพชีวิต

สังคมจะมีความมั่นคงได้ ประชาชนต้องมีคุณภาพชีวิตที่ดี ความหมายของ “คุณภาพชีวิต” ไม่เพียงเป็นความไม่เจ็บไม่ป่วยไม่ไข้ แต่มีความหมายมากกว่านั้น อาทิ การมีความสุข อยู่ดีมีสุข การมีที่อยู่ที่ดี การมีสุขภาพที่ดี การมีชีวิตที่ยืนยาว จนถึงสิ่งแวดล้อมที่ดี ความปลอดภัย นโยบายการบริหารองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต จะมุ่งเน้นสนับสนุนการมีคุณภาพชีวิตที่ดีกว่าของประชาชน เด็ก เยาวชน ผู้พิการ หรือผู้ด้อยโอกาสให้ได้รับการดูแลอย่างทั่วถึง ดังนี้

- 1) ส่งเสริมการจัดตั้งศูนย์เยาวชนและศูนย์ผู้สูงอายุ เพื่อการกีฬาและนันทนาการ
- 2) ส่งเสริมเบี้ยยังชีพสำหรับผู้ด้อยโอกาส คนพิการ ผู้สูงอายุ และผู้ป่วยโรคเอดส์ในภาวะเศรษฐกิจถดถอย
- 3) สนับสนุนเครือข่าย อปพร.ให้มีความเข้มแข็ง เพื่อบริการด้านความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของชุมชน
- 4) สนับสนุนให้จัดสร้างสนามกีฬาระดับมาตรฐาน และสถานที่ออกกำลังกายสวนสาธารณะ เพื่อให้บริการอย่างทั่วถึง
- 5) ส่งเสริมให้มีการจัดตั้งศูนย์ศิลปะ ศาสนาและวัฒนธรรมในชุมชน

6) สนับสนุนและส่งเสริมการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และป้องกันปัญหา ยาเสพติด

7) สนับสนุนส่งเสริม ทุนบำรุงศาสนาและจริยธรรม

8) ส่งเสริมการพัฒนาจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีงาม ของจังหวัด
ภูเก็ต

9) ส่งเสริมสนับสนุนการจัดการศึกษาอบรมและการฝึกอบรมตามความเหมาะสม และความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น เพื่อพัฒนารายได้ของประชาชน

6. ด้านโครงสร้างพื้นฐาน

เพื่อพัฒนาและส่งเสริมความจำเป็นด้านโครงสร้างพื้นฐานแก่ประชาชนจังหวัดภูเก็ต จึงวางนโยบายด้านโครงสร้างพื้นฐาน ดังนี้

1) ส่งเสริมสนับสนุนการวางระบบการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้สอดคล้องกับความต้องการจำเป็นและความต้องการของประชาชนในการดำรงชีวิตอย่างเพียงพอ

2) ส่งเสริมการพัฒนาและรักษาดูแลแหล่งน้ำธรรมชาติเพื่อให้มีน้ำสะอาดเพียงพอต่อการอุปโภค บริโภค และเร่งแก้ไขปัญหามลพิษทางน้ำ

3) พัฒนาระบบขนส่งมวลชน เพื่อรองรับการคมนาคมภายในจังหวัด สนับสนุนการใช้วิศวกรรมจราจร เพื่อแก้ปัญหาจราจร เช่น สร้างอุโมงค์ ทางลอด ทางข้ามและถนนเพิ่ม ตลอดจนให้บริการรถโดยสารฟรีแก่นักเรียน นักศึกษา เพื่อลดปัญหาจราจรแออัด

4) สนับสนุนการสร้างศาลาที่พักผู้โดยสารริมทาง

5) สนับสนุนการก่อสร้างปรับปรุงถนน ทางระบายน้ำ สะพานท่าเทียบเรือ และโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น และเชื่อมโยงเครือข่ายโครงสร้างพื้นฐานองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ

6) แก้ไขปัญหาความจำเป็นเดือดร้อนของประชาชนด้านโครงสร้างพื้นฐานที่มีการร้องขอ ร้องทุกข์โดยเร่งด่วน และเร่งรัดประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น

7) ประสานร่วมมือกันระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือส่วนราชการอื่นเพื่อทำหน้าที่สนับสนุนเครื่องมือ เครื่องจักรกล ผู้ปฏิบัติงานที่มีความชำนาญการในการก่อสร้าง ซ่อมแซม ปรับปรุง โครงสร้างพื้นฐานในพื้นที่จังหวัด แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและส่วนราชการตามที่ได้รับการร้องขอในลักษณะของการปฏิบัติงานร่วมกันเพื่อดำเนินการงานด้านโครงสร้างพื้นฐานในส่วนที่เกินศักยภาพขององค์กรนั้น

7. ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นสิ่งที่มีค่าสำคัญสำหรับจังหวัดภูเก็ต เพื่อร่วมมือกันอนุรักษ์ ฟื้นฟู รักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน จึงมีนโยบายด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ดังนี้

- 1) ส่งเสริมและสนับสนุนการสร้างจิตสำนึก และมีส่วนร่วมในการดูแลรักษาและบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมให้เกิดประโยชน์อย่างสมดุลและยั่งยืน
- 2) สนับสนุนให้มีระบบกำจัดขยะมูลฝอย การคัดแยกขยะในชุมชน และศูนย์รีไซเคิลแบบครบวงจร
- 3) ส่งเสริมสนับสนุนการป้องกัน และบำบัดมลพิษสิ่งแวดล้อมอย่างถูกวิธี ภายใต้การมีส่วนร่วมของประชาชน ชุมชน หน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชน
- 4) สนับสนุนให้สร้างสวนสาธารณะ สวนสุขภาพ และห้องสมุดในสวน เพื่อให้ประชาชนได้ค้นหาความรู้ และพักผ่อนหย่อนใจ
- 5) ส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาสิ่งแวดล้อมตามเส้นทางคมนาคมรอบเมืองภูเก็ตให้มีความสะอาด สวยงาม

8. ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

พัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารของจังหวัดภูเก็ต ให้เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น โดยมุ่งเน้นกรอบนโยบายที่สามารถทำได้ภายในระยะเวลาอันสั้น และเป็นการพัฒนาอย่างยั่งยืน ดังนี้

- 1) สนับสนุนการใช้กล้องวงจรปิด CCTV ในการรักษาความปลอดภัย และแก้ปัญหาจราจรอย่างมีประสิทธิภาพในภาพรวมของจังหวัด โดยบูรณาการร่วมกับหน่วยงานภาครัฐและเอกชน
- 2) พัฒนาเว็บไซต์ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เป็นเว็บไซต์ต้นแบบ เพื่อเป็นแนวทางนำร่องให้กับองค์กรภาครัฐและเอกชน ส่งเสริมการใช้เว็บไซต์ให้เกิดประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ซึ่งจะมีประโยชน์ทั้งองค์การบริหารส่วนจังหวัด ประชาชนผู้ใช้บริการ รวมทั้งนักท่องเที่ยวที่เข้ามาใช้บริการในจังหวัดภูเก็ต
- 3) พัฒนาการให้บริการด้านเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร Internet ไร้สายสาธารณะ ให้บริการ Internet ไร้สายสาธารณะ ดำเนินการร่วมมือกับองค์กรที่เกี่ยวข้องจัดให้มี Internet ไร้สายครอบคลุมทั้งจังหวัดภูเก็ต
- 4) พัฒนาความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารให้กับบุคลากรในท้องถิ่น
- 5) ส่งเสริมและสนับสนุนให้ภูเก็ตเป็นเมือง IT เพื่อเชื่อมโยงข้อมูลรองรับการพัฒนาระบบบริหารจัดการและบริการภาครัฐ
- 6) สนับสนุนให้มีเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เพื่อประชาชนและนักท่องเที่ยวได้ใช้บริการค้นหาข้อมูลข่าวสารและองค์ความรู้ เพื่อใช้เป็นประโยชน์ในการดำเนินชีวิต
- 7) สนับสนุนให้มีศูนย์เรียนรู้ชุมชน โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อนำความรู้มาพัฒนาและยกระดับคุณภาพชีวิต และมีทักษะพร้อมรับการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ

บทที่ 4

วิสัยทัศน์ พันธกิจ และจุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา

เพื่อนำนโยบายผู้บริหารและยุทธศาสตร์การพัฒนาทั้งในระดับชาติ กลุ่มจังหวัด และจังหวัด ไปสู่การปฏิบัติต่อไป องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตได้จัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาระยะสี่ปี (พ.ศ.2552 – 2555) เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการกำหนดแนวทางการพัฒนาของจังหวัดภูเก็ตในช่วงระยะเวลาดังกล่าวโดยมีรายละเอียดดังนี้

4.1 วิสัยทัศน์การพัฒนา

“องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตบริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาล บริการประทับใจ เพื่อนำภูเก็ตไปสู่เมืองน่าอยู่ คู่คุณธรรม”

4.2 พันธกิจ

- 1.พัฒนาด้านการเมืองและการบริหาร ตามหลักบริหารจัดการบ้านเมืองที่ดี โดยคำนึงถึงการมีส่วนร่วมของประชาชน
- 2.พัฒนาด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว โดยการอนุรักษ์วิถีชีวิตชุมชน วัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น
- 3.พัฒนาการศึกษาให้มีคุณภาพมาตรฐาน และมีความเท่าเทียมกันในจังหวัด
- 4.ส่งเสริมสาธารณสุขในชุมชน ให้ประชาชนมีสุขภาวะที่ดี มีพลานามัยที่สมบูรณ์
- 5.พัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น ให้มีความมั่นคงในการดำรงชีวิต มีคุณธรรมและมี
ความสุข
- 6.พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานให้ได้มาตรฐาน และเพียงพอต่อความต้องการของประชาชน
- 7.ดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้คงความสมดุลทางชีวภาพ ภายใต้ความร่วมมือของประชาชนในท้องถิ่น
- 8.พัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ ให้มีความทันสมัยครอบคลุมทั้งจังหวัด

4.3 จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา

4.3.1 จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาด้านการบริหาร การเมือง การปกครอง

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา ท้องถิ่น (Goals)	ตัวชี้วัด (KPIs)	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data)	เป้าหมาย (Targets)				
			ปี 52 - 55	ปี 52	ปี 53	ปี 54	ปี 55
1.ประชาชนมีส่วนร่วมใน การพัฒนาท้องถิ่น	1.1 จำนวนกิจกรรมที่ ส่งเสริมการมีส่วนร่วม	-	80 ครั้ง	20 ครั้ง	20 ครั้ง	20 ครั้ง	20 ครั้ง
	1.2 จำนวนประชาชนที่เข้า ร่วมกิจกรรม	-	40,000 คน	10,000 คน	10,000 คน	10,000 คน	10,000 คน
2.องค์การบริหารส่วน จังหวัดภูเก็ตมีความพร้อม ในการแก้ไขปัญหาและ บริการประชาชน	2.1 จำนวนโครงการที่ ดำเนินการด้านการบริหาร และการเมือง	-	80 โครงการ	20 โครงการ	20 โครงการ	20 โครงการ	20 โครงการ

4.3.2 จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา ท้องถิ่น (Goals)	ตัวชี้วัด (KPIs)	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data)	เป้าหมาย (Targets)				
			ปี 52 - 55	ปี 52	ปี 53	ปี 54	ปี 55
1.การท่องเที่ยวมีคุณภาพ และมาตรฐาน	1.1 จำนวนโครงการที่ ส่งเสริมด้านการท่องเที่ยว	-	48 โครงการ	12 โครงการ	12 โครงการ	12 โครงการ	12 โครงการ
2.วัฒนธรรมและประเพณี ของจังหวัดภูเก็ตได้รับการ อนุรักษ์	2.1 จำนวนกิจกรรมที่จัด	-	24 กิจกรรม	6 กิจกรรม	6 กิจกรรม	6 กิจกรรม	6 กิจกรรม

4.3.3 จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาทางการศึกษา

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา ท้องถิ่น (Goals)	ตัวชี้วัด (KPIs)	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data)	เป้าหมาย (Targets)				
			ปี 52 - 55	ปี 52	ปี 53	ปี 54	ปี 55
1.โรงเรียนในสังกัด มี มาตรฐานการศึกษาและ คุณภาพเหนือกว่าเกณฑ์ใน ระดับประเทศ	1.1 เกณฑ์คุณภาพ การศึกษาขั้นพื้นฐานที่ พิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ใน ระดับชั้น ป.3 ป.6 ม.3 และ ม.6	ปี 2550 ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนโรงเรียนใน สังกัดเฉลี่ยร้อยละ 42.33 ในขณะที่ของสำนักงานเขต พื้นที่ เฉลี่ยร้อยละ 45.65 และ ระดับประเทศ เฉลี่ยร้อยละ 43.09	ร้อยละ 60	ร้อยละ 45	ร้อยละ 50	ร้อยละ 55	ร้อยละ 60
2.กองการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม มีการ บริหารงานด้านการวัด การศึกษาได้มาตรฐานตาม เกณฑ์ขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น	2.1 เกณฑ์มาตรฐานการ บริหารงานด้านการศึกษา ขององค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่น	มาตรฐานของหน่วยงานจัด การศึกษาขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น มี จำนวน 16 มาตรฐาน กอง การศึกษาฯ อบจ.ภูเก็ต ประเมินตนเองพบว่าผ่าน เกณฑ์มาตรฐาน จำนวน 10 มาตรฐาน	16 มาตรฐาน	12 มาตรฐาน	14 มาตรฐาน	16 มาตรฐาน	16 มาตรฐาน

4.3.4 จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาด้านสาธารณสุข

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา ท้องถิ่น (Goals)	ตัวชี้วัด (KPIs)	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data)	เป้าหมาย (Targets)				
			ปี 52 - 55	ปี 52	ปี 53	ปี 54	ปี 55
1.ประชาชนได้รับการดูแล ด้านสุขภาพอนามัย	1.1 จำนวนกิจกรรมที่ ส่งเสริมด้านสุขภาพอนามัย	-	96 กิจกรรม	24 กิจกรรม	24 กิจกรรม	24 กิจกรรม	24 กิจกรรม

4.3.5 จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาด้านคุณภาพชีวิต

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา ท้องถิ่น (Goals)	ตัวชี้วัด (KPIs)	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data)	เป้าหมาย (Targets)				
			ปี 52 - 55	ปี 52	ปี 53	ปี 54	ปี 55
1.ประชาชนในจังหวัด ภูเก็ตมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น	1.1 จำนวนประชาชนที่ ได้รับการศึกษาอบรมและ ฝึกอาชีพ	-	6,000 คน	1,500 คน	1,500 คน	1,500 คน	1,500 คน
	1.2 จำนวนโครงการที่ ส่งเสริมและช่วยเหลือเด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการและ ผู้ด้อยโอกาส	-	48 โครงการ	12 โครงการ	12 โครงการ	12 โครงการ	12 โครงการ
2.ประชาชนได้รับ คำปรึกษาด้านกฎหมาย และมีความปลอดภัยใน ชีวิตและทรัพย์สิน	21. จำนวนทนายบ้าน	25 คน คงให้ปฏิบัติงานไว้ 25 คน	25 คน	25 คน	25 คน	25 คน	25 คน
	2.2 จำนวนอาสาสมัคร บ้าน	-	60 คน	60 คน	60 คน	60 คน	60 คน

4.3.5 จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาด้านคุณภาพชีวิต

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา ท้องถิ่น (Goals)	ตัวชี้วัด (KPIs)	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data)	เป้าหมาย (Targets)				
			ปี 52 - 55	ปี 52	ปี 53	ปี 54	ปี 55
3.เด็ก เยาวชน และประชาชน ในจังหวัดภูเก็ตมีสุขภาพ ร่างกายที่แข็งแรง	3.1 จำนวนโครงการที่ ส่งเสริมด้านการกีฬา	-	60 โครงการ	15 โครงการ	15 โครงการ	15 โครงการ	15 โครงการ
4.นักเรียนและเยาวชนได้รับ การอบรมด้านคุณธรรมและ จริยธรรมเพิ่มขึ้น	4.1 จำนวนนักเรียนและ เยาวชนที่เข้าร่วมโครงการ	-	16,000 คน	4,000 คน	4,000 คน	4,000 คน	4,000 คน

4.3.6 จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา ท้องถิ่น (Goals)	ตัวชี้วัด (KPIs)	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data)	เป้าหมาย (Targets)				
			ปี 52 - 55	ปี 52	ปี 53	ปี 54	ปี 55
1.ระบบโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภค และ สาธารณูปการ มีเพียงพอต่อ ความต้องการของประชาชน	1.1 จำนวนกิจกรรมที่ ดำเนินการด้านโครงสร้าง พื้นฐาน	-	80 กิจกรรม	20 กิจกรรม	20 กิจกรรม	20 กิจกรรม	20 กิจกรรม

4.3.7 จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา ท้องถิ่น (Goals)	ตัวชี้วัด (KPIs)	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data)	เป้าหมาย (Targets)				
			ปี 52 - 55	ปี 52	ปี 53	ปี 54	ปี 55
1.เยาวชนมีในจังหวัดภูเก็ตมี จิตสำนึกที่ดีในการอนุรักษ์ ทรัพยากรธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม	1.1 จำนวนเยาวชนที่เข้าร่วม กิจกรรม	-	1,400 คน	350 คน	350 คน	350 คน	350 คน
2.มีระบบการกำจัดขยะมูล ฝอยตามประเภทที่คัดแยก	2.1. จำนวนกิจกรรมที่ ดำเนินการ	-	48 กิจกรรม	12 กิจกรรม	12 กิจกรรม	12 กิจกรรม	12 กิจกรรม
	2.2 จำนวนองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นที่เข้าร่วม โครงการ	-	10 องค์กร	7 องค์กร	8 องค์กร	9 องค์กร	10 องค์กร

4.3.8 จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

จุดมุ่งหมายเพื่อการพัฒนา ท้องถิ่น (Goals)	ตัวชี้วัด (KPIs)	ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data)	เป้าหมาย (Targets)				
			ปี 52 - 55	ปี 52	ปี 53	ปี 54	ปี 55
1.ประชาชนได้รับรู้ข้อมูล ข่าวสารที่ทันสมัยและ รวดเร็ว	1.1 จำนวนกิจกรรมด้านการ เผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ข้อมูลข่าวสาร	-	60 กิจกรรม	15 กิจกรรม	15 กิจกรรม	15 กิจกรรม	15 กิจกรรม
2.ประชาชนมีความรู้ด้าน เทคโนโลยีสารสนเทศ เพิ่มขึ้น	2.1. จำนวนกิจกรรมที่ให้ ความรู้แก่ประชาชน	-	20 กิจกรรม	5 กิจกรรม	5 กิจกรรม	5 กิจกรรม	5 กิจกรรม

บทที่ 5

ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามเป้าหมาย และจุดมุ่งหมายการพัฒนาที่ได้กำหนดไว้ จึงกำหนดยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนา และหน่วยงานรับผิดชอบ รายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

5.1 ประเด็นการพัฒนาด้านการบริหาร การเมือง การปกครอง

ยุทธศาสตร์	แนวทางการพัฒนา	หน่วยงานรับผิดชอบ
ด้านการบริหาร การเมือง การปกครอง	1. ส่งเสริมความเข้มแข็งและการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น	- กองกิจการสภา อบจ.ภูเก็ต
	2. พัฒนาประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาและการบริการประชาชน	- กองการศึกษา อบจ.ภูเก็ต - กองกิจการสภา อบจ.ภูเก็ต - กองคลัง อบจ.ภูเก็ต - กองแผนและงบประมาณ
	3. ส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาธิปไตยและเสรีภาพของประชาชน	- สำนักปลัด อบจ.ภูเก็ต - กองกิจการสภา อบจ.ภูเก็ต
	4. พัฒนาบุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต	- สำนักปลัด อบจ.ภูเก็ต - กองกิจการสภา อบจ.ภูเก็ต
	5. ปรับปรุงและพัฒนาเครื่องมือเครื่องใช้และสถานที่ปฏิบัติงาน	- สำนักปลัด อบจ.ภูเก็ต - กองกิจการสภา อบจ.ภูเก็ต - กองการศึกษา อบจ.ภูเก็ต - กองช่าง อบจ.ภูเก็ต - กองคลัง อบจ.ภูเก็ต - กองการท่องเที่ยวและกีฬา - กองพัสดุและทรัพย์สิน - หน่วยตรวจสอบภายใน

5.2 ประเด็นการพัฒนาด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว

ยุทธศาสตร์	แนวทางการพัฒนา	หน่วยงานรับผิดชอบ
ด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว	1. ส่งเสริมสนับสนุน การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม วิถีชีวิต วัฒนธรรมและประเพณีท้องถิ่น	- กองการท่องเที่ยวและกีฬา
	2. ส่งเสริมการยกระดับมาตรฐานด้านบริการและธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว	- สำนักปลัด อบจ.ภูเก็ต - กองการท่องเที่ยว อบจ.ภูเก็ต - หน่วยสืบสวนปราบปรามภูเก็ต (ท่าเทียบเรือศุลกากรภูเก็ต) - ศูนย์รักษาความปลอดภัยทางทะเล - กองทัพเรือฝั่งทะเลอันดามัน - กองเรือภาคที่ 3 กองเรือยุทธการ
	3. พัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและสร้างเครือข่ายการท่องเที่ยวในชุมชน	- กองการท่องเที่ยวและกีฬา อบจ.ภูเก็ต - มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
	4. สนับสนุนการพัฒนาบุคลากรด้านการท่องเที่ยว	- กองการท่องเที่ยวและกีฬา อบจ.ภูเก็ต
	5. ส่งเสริมการตลาดและการประชาสัมพันธ์ด้านการท่องเที่ยว	- กองการท่องเที่ยวและกีฬา อบจ.ภูเก็ต - สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

5.3 ประเด็นการพัฒนาด้านการศึกษา

ยุทธศาสตร์	แนวทางการพัฒนา	หน่วยงานรับผิดชอบ
ด้านการศึกษา	1. ส่งเสริมสนับสนุน การพัฒนาคุณภาพมาตรฐานการศึกษา	- กองการศึกษา อบจ.ภูเก็ต - โรงเรียนในสังกัด อบจ.ภูเก็ต
	2. ส่งเสริมสนับสนุน การศึกษาเรียนรู้ตามความสนใจและความจำเป็นในการพัฒนาคุณภาพชีวิต	- กองการศึกษา อบจ.ภูเก็ต - โรงเรียนในสังกัด อบจ.ภูเก็ต
	3. ส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนสามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการติดต่อสื่อสาร	- โรงเรียนในสังกัด อบจ.ภูเก็ต
	4. ส่งเสริมให้บุคลากรด้านการศึกษาได้รับการพัฒนาคุณภาพตามมาตรฐานวิชาชีพ	- กองการศึกษา อบจ.ภูเก็ต - โรงเรียนในสังกัด อบจ.ภูเก็ต - สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาภูเก็ต
	5. สนับสนุนการเรียนรู้คู่คุณธรรม ร่วมกับสถาบันทางศาสนา	- กองการศึกษา อบจ.ภูเก็ต - โรงเรียนในสังกัด อบจ.ภูเก็ต

5.4 ประเด็นการพัฒนาด้านสาธารณสุข

ยุทธศาสตร์	แนวทางการพัฒนา	หน่วยงานรับผิดชอบ
ด้านสาธารณสุข	1. พัฒนาโรงพยาบาลองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต และสถานบริการสาธารณสุขให้มีคุณภาพมาตรฐานเพื่อบริการประชาชน	- สำนักปลัด อบจ.ภูเก็ต - กองสาธารณสุข อบจ.ภูเก็ต
	2. ส่งเสริมสนับสนุน การดูแลสุขภาพอนามัยและช่วยเหลือผู้ป่วยในชุมชน	- สำนักปลัด อบจ.ภูเก็ต - กองสาธารณสุข อบจ.ภูเก็ต - โรงพยาบาลป่าตอง

ยุทธศาสตร์	แนวทางการพัฒนา	หน่วยงานรับผิดชอบ
ด้านสาธารณสุข	3. การป้องกันและรักษาโรคติดต่อและโรคไม่ติดต่อแก่ประชาชน	- สำนักปลัด อบจ.ภูเก็ต - กองสาธารณสุข อบจ.ภูเก็ต - สาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต

5.5 ประเด็นการพัฒนาด้านคุณภาพชีวิต

ยุทธศาสตร์	แนวทางการพัฒนา	หน่วยงานรับผิดชอบ
ด้านคุณภาพชีวิต	1. ส่งเสริมสนับสนุน คุณภาพชีวิตเด็ก สตรี ผู้สูงอายุ คนพิการ และด้อยโอกาส	- องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต และโรงพยาบาลป่าตอง - สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ - โรงเรียนภูเก็ตเทคโนโลยี
	2. ส่งเสริมสนับสนุน การรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และป้องกันปัญหาเสพติด	- โรงพยาบาลป่าตอง - กองการท่องเที่ยวและกีฬา - วิทยาลัยป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย วิทยาเขตภูเก็ต - สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต - ที่ทำการปกครองจังหวัดภูเก็ต - กองบังคับการตำรวจภูธร จ.ภูเก็ต
	3. ส่งเสริมการพัฒนาและอนุรักษ์จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีงามของจังหวัดภูเก็ต	- สำนักปลัด อบจ.ภูเก็ต - กองการท่องเที่ยวและกีฬา - สำนักงานคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดภูเก็ต
	4. สนับสนุนการศึกษาอบรม และฝึกอาชีพเพื่อเสริมความเข้มแข็งของชุมชน	- สำนักปลัด อบจ.ภูเก็ต - วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต - สมาคมคนตาบอดจังหวัดภูเก็ต - สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ภูเก็ต

ยุทธศาสตร์	แนวทางการพัฒนา	หน่วยงานรับผิดชอบ
ด้านคุณภาพชีวิต	5. ส่งเสริมการทะนุบำรุงศาสนาและจริยธรรม	- กองการศึกษา อบจ.ภูเก็ต - สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัดภูเก็ต - สำนักงานพระพุทธศาสนาจังหวัดภูเก็ต - สำนักงานคณะกรรมการอิสลามประจำจังหวัดภูเก็ต
	6. ส่งเสริมสนับสนุน ด้านการกีฬาและนันทนาการ	- องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตและมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ภูเก็ต - สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต - กองการท่องเที่ยวและกีฬาและชมรมผู้ปกครองกีฬาว่ายน้ำฯ -สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดภูเก็ต - สมาคมกีฬาจังหวัดภูเก็ต

5.6 ประเด็นการพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน

ยุทธศาสตร์	แนวทางการพัฒนา	หน่วยงานรับผิดชอบ
ด้านโครงสร้างพื้นฐาน	1. ส่งเสริมสนับสนุน การพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐาน สาธารณูปโภคสาธารณูปการ ให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นและความต้องการของประชาชน	- กองช่าง อบจ.ภูเก็ต
	2. สนับสนุนการปรับปรุงและก่อสร้างถนน ทางระบายน้ำ สะพาน ท่าเทียบเรือและโครงสร้างพื้นฐานที่จำเป็น	- กองช่าง อบจ.ภูเก็ต

ยุทธศาสตร์	แนวทางการพัฒนา	หน่วยงานรับผิดชอบ
ด้านโครงสร้างพื้นฐาน	3. พัฒนาระบบขนส่งมวลชนและวิศวกรรมจราจร เพื่อรองรับการคมนาคมภายในจังหวัด	- กองช่าง อบจ.ภูเก็ต
	4. ส่งเสริมการพัฒนา และดูแลรักษาแหล่งน้ำธรรมชาติเพื่อให้มีน้ำสะอาดเพียงพอต่อการอุปโภค บริโภค	- กองช่าง อบจ.ภูเก็ต
	5. บริหารจัดการการกักถ่ายโอนให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล	- กองช่าง อบจ.ภูเก็ต

5.7 ประเด็นการพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ยุทธศาสตร์	แนวทางการพัฒนา	หน่วยงานรับผิดชอบ
ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	1. ส่งเสริมสนับสนุนให้มีระบบการกำจัดขยะมูลฝอยแบบครบวงจร	- กองช่าง อบจ.ภูเก็ต
	2. สนับสนุนการป้องกันและบำบัดมลพิษสิ่งแวดล้อม	- กองช่าง อบจ.ภูเก็ต
	3. ดูแลรักษาและฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	- กองช่าง อบจ.ภูเก็ต

ยุทธศาสตร์	แนวทางการพัฒนา	หน่วยงานรับผิดชอบ
ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	4. สร้างจิตสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	- กองช่าง อบจ.ภูเก็ต - สำนักงานทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจังหวัดภูเก็ต
	5. ส่งเสริมสนับสนุน การสร้างสวนสาธารณะ สวนสุขภาพ และสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ	- กองช่าง อบจ.ภูเก็ต

5.8 ประเด็นการพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ

ยุทธศาสตร์	แนวทางการพัฒนา	หน่วยงานรับผิดชอบ
ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ	1. ส่งเสริมสนับสนุน การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการรักษาความปลอดภัย และแก้ไขปัญหาจราจร	- กองการท้องที่และกีฬา อบจ.ภูเก็ต
	2. ส่งเสริมสนับสนุน ให้มีระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตภายในจังหวัด	- กองการท้องที่และกีฬา อบจ.ภูเก็ต
	3. พัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต	- กองการท้องที่และกีฬา อบจ.ภูเก็ต
	4. พัฒนาความรู้ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศให้กับบุคลากรของท้องถิ่นและประชาชนในจังหวัด	- กองการท้องที่และกีฬา อบจ.ภูเก็ต - วิทยาลัยสารพัดช่างภูเก็ต
	5. สนับสนุนให้มีศูนย์การเรียนรู้ชุมชน โดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ	- กองการท้องที่และกีฬา อบจ.ภูเก็ต

บทที่ 6

การนำแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา ไปสู่การปฏิบัติและการติดตามและประเมินผล

พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. 2545 มาตรา 3/1 กำหนดว่าการบริหารราชการแผ่นดินต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของประชาชน เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ ความมีประสิทธิภาพ ความคุ้มค่าในเชิงภารกิจแห่งรัฐ การลดขั้นตอนการปฏิบัติงาน การกระจายภารกิจและทรัพยากรให้แก่ท้องถิ่น การกระจายอำนาจการตัดสินใจ การอำนวยความสะดวกและตอบสนองความต้องการของประชาชน มีผู้รับผิดชอบต่อผลงาน เพื่อให้การปฏิบัติราชการเป็นไปตามพระราชบัญญัติดังกล่าวจึงได้มีการตราพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. 2546 ที่กำหนดให้องค์กรภาครัฐต้องนำหลักการตามพระราชบัญญัติฯ ไปสู่การปฏิบัติราชการของหน่วยงานให้บรรลุเป้าหมาย ทั้งนี้ การบริหารราชการเพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐจะต้องมีการจัดทำแผนพัฒนา แผนปฏิบัติการล่วงหน้า โดยแผนดังกล่าวต้องกำหนดให้มีรายละเอียดขั้นตอนระยะเวลาดำเนินการ เป้าหมาย ผลสัมฤทธิ์ ภารกิจและตัวชี้วัดความสำเร็จตลอดจนมีการติดตามและประเมินผล และเพื่อตอบสนองต่อแนวทางดังกล่าวกระทรวงมหาดไทยได้ประกาศใช้ระเบียบว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2548 โดยกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจำเป็นต้องมีการแปลงยุทธศาสตร์ไปสู่การปฏิบัติ

ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 ข้อ 28, 29 กำหนดให้องค์กรมีการติดตามและประเมินผลโดยรายงานต่อสภาท้องถิ่น คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่นและเปิดเผยประกาศให้ประชาชนทั่วไปทราบโดยทั่วกันการติดตามและประเมินผลเป็นกิจกรรมที่สำคัญในกระบวนการจัดทำแผนพัฒนา เพื่อให้องค์กรทราบความก้าวหน้า ปัญหาอุปสรรค ความสำเร็จ ในการปฏิบัติตามแผนพัฒนาที่ชัดเจน เป็นระบบและสามารถนำผลสรุปจากการติดตามประเมินผลไปพิจารณาปรับปรุงการจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นในปีต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

6.1 องค์การรับผิดชอบในการติดตาม และประเมินผล

ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจัดทำแผนพัฒนา ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548 ได้กำหนดให้ผู้บริหารท้องถิ่นแต่งตั้งคณะกรรมการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่น โดยมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละ สองปี ประกอบด้วย

1. สมาชิกสภาท้องถิ่นที่สภาท้องถิ่นคัดเลือก จำนวนสามคน
2. ผู้แทนประชาคมท้องถิ่นที่ประชาคมท้องถิ่นคัดเลือก จำนวนสองคน
3. ผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องที่ผู้บริหารท้องถิ่นคัดเลือก จำนวนสองคน
4. หัวหน้าส่วนการบริหารที่คัดเลือกกันเอง จำนวนสองคน
5. ผู้ทรงคุณวุฒิที่ผู้บริหารท้องถิ่นคัดเลือก จำนวนสองคน

โดยคณะกรรมการฯ ดังกล่าว มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

1. กำหนดแนวทาง วิธีการในการติดตาม และประเมินผลแผนพัฒนา
2. ดำเนินการติดตาม และประเมินผลแผนพัฒนา
3. รายงานผล และเสนอความเห็น ซึ่งได้จากการติดตาม และประเมินผลแผนพัฒนา ต่อผู้บริหารท้องถิ่นเพื่อให้ผู้บริหารท้องถิ่น เสนอต่อสภาท้องถิ่น คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น และประกาศผลการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนา ให้ประชาชนในท้องถิ่นทราบโดยทั่วกัน อย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง ภายในเดือนธันวาคมของทุกปี ทั้งนี้ ให้ปิดประกาศโดยเปิดเผยไม่น้อยกว่าสามสิบวัน
4. แต่งตั้งคณะอนุกรรมการ หรือคณะทำงานเพื่อช่วยปฏิบัติงานตามที่เห็นสมควร

6.2 การกำหนดวิธีการติดตามและประเมินผล

6.2.1 การติดตามความก้าวหน้าในการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ เป็นการติดตามความก้าวหน้าการดำเนินงานภายใต้แผนพัฒนาสามปี โดยใช้แผนดำเนินงานเป็นเครื่องมือในการติดตาม

6.2.2 การประเมินผลการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ โดยใช้แบบประเมินผลการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ ตามคู่มือการติดตามและประเมินผลการจัดทำและแปลงแผนไปสู่การปฏิบัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งจัดทำโดยกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ร่วมกับมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยกำหนดให้มีประเด็นในการประเมิน 3 ส่วน คือ

1. ความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในภาพรวม
2. ความพึงพอใจของผู้ที่เกี่ยวข้องในแต่ละยุทธศาสตร์

6.2.3 แบบในการติดตามประเมินผล ใช้ตารางเครื่องมือ ดังนี้

ตารางยุทธศาสตร์และจำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผนพัฒนาเปรียบเทียบกับ
จำนวนโครงการที่นำไปปฏิบัติ

ยุทธศาสตร์	จำนวนโครงการ	
	จำนวนโครงการที่ปรากฏอยู่ในแผน	จำนวนโครงการที่ได้ปฏิบัติ
1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการบริหาร การเมือง การปกครอง		
2. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว		
3. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านการศึกษา		
4. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านสาธารณสุข		
5. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านคุณภาพชีวิต		
6. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านโครงสร้างพื้นฐาน		
7. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม		
8. ยุทธศาสตร์การพัฒนาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ		

ตารางความพึงพอใจต่อผลการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตในภาพรวม

ประเด็น	พอใจมาก	พอใจ	ไม่พอใจ
1. มีการเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมในโครงการ / กิจกรรม			
2. มีการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนรับรู้ข้อมูลของโครงการ / กิจกรรม			
3. มีการเปิดโอกาสให้ประชาชนแสดงความคิดเห็นในโครงการ/ กิจกรรม			
4. มีการรายงานผลการดำเนินงานของโครงการ / กิจกรรมให้ประชาชนทราบ			
5. การเปิดโอกาสให้ประชาชนตรวจสอบการดำเนินโครงการ/กิจกรรม			
6. การดำเนินงานเป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนด			
7. ผลการดำเนินโครงการ / กิจกรรมนำไปสู่การแก้ไขปัญหาของประชาชนในท้องถิ่น			
8. ประโยชน์ที่ประชาชนได้รับจากการดำเนินโครงการ / กิจกรรม			
ภาพรวม			

6.3 การกำหนดห้วงระยะเวลาในการติดตามประเมินผล

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตได้กำหนดห้วงระยะเวลาในการติดตามและประเมินผลแผนพัฒนาท้องถิ่นไว้ คือ

- การติดตามแผนยุทธศาสตร์การพัฒนางค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ปีละ 1 ครั้ง ภายในเดือนธันวาคม

- การติดตามการใช้จ่ายงบประมาณตามแผนงานและโครงการที่ได้นำมาจัดทำเป็นข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตดำเนินการติดตามปีละ 4 ครั้ง รายไตรมาสโดยรายงานให้ผู้บริหารทราบทุกสิ้นสุดไตรมาส

- การประเมินผลแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ดำเนินการประเมินผลปีละ 1 ครั้ง โดยดำเนินการประเมินผลตั้งแต่เดือน มิถุนายน – ธันวาคม ของทุกปี เพื่อสรุปผลรายงานผู้บริหารท้องถิ่นทราบและนำเสนอสภาท้องถิ่น คณะกรรมการพัฒนาท้องถิ่น ตลอดจนปิดประกาศให้ประชาชนทราบภายในเดือนธันวาคมของทุกปี ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต อาจดำเนินการเองหรือมอบหมายให้หน่วยงานอื่นดำเนินการแทนตามความเหมาะสม

บทที่ 2

สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานจังหวัดภูเก็ต

1.สภาพทั่วไป

1.1 ขนาดพื้นที่และอาณาเขตการปกครอง

จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดในภาคใต้ตอนบนของประเทศไทย ตั้งอยู่ระหว่างละติจูดที่ 7 องศา 45 ลิปดา ถึง 8 องศา 15 ลิปดาเหนือ และลองจิจูดที่ 98 องศา 15 ลิปดา ถึง 98 องศา 40 ลิปดาตะวันออก มีลักษณะเป็นเกาะ จัดเป็นเกาะที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของประเทศไทย ตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของภาคใต้ในทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย มีเกาะบริวาร 32 เกาะ ส่วนกว้างที่สุดของเกาะภูเก็ตเท่ากับ 21.3 กิโลเมตร ส่วนยาวที่สุดของเกาะภูเก็ตเท่ากับ 48.7 กิโลเมตร เฉพาะเกาะภูเก็ตมีพื้นที่ 543.034 ตารางกิโลเมตร ส่วนเกาะบริวารมีพื้นที่ 27 ตารางกิโลเมตร รวมพื้นที่ทั้งหมด 570.034 ตารางกิโลเมตรหรือ 356,271.25 ไร่ อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานคร ตามเส้นทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 4 และทางหลวงจังหวัดหมายเลข 402 รวมระยะทาง 867 กิโลเมตร หรือ 688 กิโลเมตร ทางอากาศ มีอาณาเขตติดต่อ ดังนี้

ทิศเหนือ ติดช่องแคบปากพระ จังหวัดพังงา เชื่อมโดยสะพานสารสินและสะพานเทพกระษัตรี

ทิศตะวันออก ติดทะเลเขตจังหวัดพังงา

ทิศใต้ ติดทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย

ทิศตะวันตก ติดทะเลอันดามัน มหาสมุทรอินเดีย

1.2 ลักษณะภูมิประเทศ

จังหวัดภูเก็ตมีลักษณะเป็นหมู่เกาะ วางตัวในแนวจากทิศเหนือไปทิศใต้ พื้นที่ส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 70 เป็นภูเขา มียอดเขาที่สูงที่สุด คือ ยอดเขาไม้เท้าสิบสอง สูงจากระดับน้ำทะเลปานกลาง 529 เมตร และประมาณร้อยละ 30 เป็นพื้นที่ราบอยู่ตอนกลางและตะวันออกของเกาะพื้นที่ ชายฝั่งด้านตะวันออกเป็นดินเลนและป่าชายเลน ส่วนชายฝั่งทะเลด้านตะวันตกเป็นภูเขา และหาดทรายที่สวยงาม

1.3 ลักษณะภูมิอากาศ

จังหวัดภูเก็ต มีลักษณะภูมิอากาศแบบเขตศูนย์สูตร อยู่ในเขตอิทธิพลของลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ และลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ มีอากาศร้อนชื้นตลอดปี มี 2 ฤดู ประกอบด้วย

ฤดูฝน เริ่มตั้งแต่เดือน เมษายน ถึง เดือนพฤศจิกายน

ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่เดือน ธันวาคม ถึง เดือนมีนาคม

2. การใช้ประโยชน์ที่ดินและผังเมือง

จังหวัดภูเก็ตมีพื้นที่ประมาณ 270 ตารางกิโลเมตร เป็นพื้นที่เกษตรกรรม ร้อยละ 55.11 ของพื้นที่ พื้นที่ป่าไม้ร้อยละ 18.76 ของพื้นที่เมือง สิ่งก่อสร้างและอาคารร้อยละ 14.51 ของพื้นที่ พื้นที่แหล่งน้ำร้อยละ 0.22% ของพื้นที่และพื้นที่อื่น ๆ เช่น ท่งหญ้า ไม้พุ่มที่โล่ง ร้อยละ 11.40 ของพื้นที่

ที่ดินในจังหวัดภูเก็ต ประกอบไปด้วยกลุ่มที่ดิน 13 กลุ่ม ตามการจำแนกของกรมพัฒนาที่ดินซึ่งเมื่อพิจารณาภาพรวมของการใช้ประโยชน์ที่ดินแล้วสามารถจำแนกได้เป็น 4 ลักษณะคือ

ลักษณะที่ 1 บริเวณพื้นที่ที่เหมาะสมในการพัฒนาให้เป็นชุมชนเมือง

ลักษณะที่ 2 บริเวณพื้นที่ที่เหมาะสมในการพัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยว

ลักษณะที่ 3 บริเวณที่เป็นพื้นที่ภูเขา ป่าไม้ ทั้งที่เป็นป่าบก และป่าชายเลน รวมทั้งย่านเกษตรกรรม

ลักษณะที่ 4 บริเวณที่เป็นพื้นที่อนุรักษ์ประวัติศาสตร์และศิลปกรรม

ผังเมืองรวมจังหวัดภูเก็ต ได้แบ่งการใช้ประโยชน์ที่ดินดังนี้

- 1) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีเหลือง ให้เป็นที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย
- 2) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีส้ม ให้เป็นที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นปานกลาง
- 3) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีแดง ให้เป็นที่ดินประเภทพาณิชยกรรม และที่อยู่อาศัยหนาแน่น

มาก

- 4) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีม่วง ให้เป็นที่ดินประเภทอุตสาหกรรมและคลังสินค้า
- 5) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีม่วงอ่อน ให้เป็นที่ดินประเภทอุตสาหกรรมเฉพาะกิจ
- 6) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีเขียว ให้เป็นที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม
- 7) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีเขียวอ่อน ให้เป็นที่ดินประเภทที่โล่งเพื่อนันทนาการและการ

รักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

- 8) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีเขียวอ่อนมีเส้นทแยงสีขาว ให้เป็นที่ดินประเภทอนุรักษ์ป่าไม้
- 9) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีเขียวมะกอก ให้เป็นที่ดินประเภทสถาบันการศึกษา
- 10) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีน้ำตาลอ่อน ให้เป็นที่ดินประเภทอนุรักษ์เพื่อส่งเสริม

เอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย

- 11) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีเทาอ่อน ให้เป็นที่ดินประเภทสถาบันศาสนา
- 12) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีน้ำเงิน ให้เป็นที่ดินประเภทสถาบันราชการ การ

สาธารณูปโภค และสาธารณูปการ

- 13) ที่ดินที่กำหนดไว้เป็นสีชมพู ให้เป็นที่ดินประเภทโครงการคมนาคมขนส่ง

ตารางที่ 2.16 แสดงการใช้ประโยชน์ที่ดินในอนาคตของผังเมืองรวมเกาะภูเก็ต

ลำดับที่	ประเภทการใช้ที่ดิน	จำนวนพื้นที่	
		ไร่	ร้อยละ
1	ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย	87,563.750	25.777
2	ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นปานกลาง	18,464.375	5.434
3	ที่ดินประเภทพาณิชยกรรมและที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก	3,218.750	0.947
4	ที่ดินประเภทอุตสาหกรรมและคลังสินค้า	1,179.375	0.347
5	ที่ดินประเภทอุตสาหกรรมเฉพาะกิจ	4,912.500	1.446
6	ที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม	92,171.875	27.134
7	ที่ดินประเภทที่โล่งเพื่อนันทนาการและการอนุรักษ์คุณภาพสิ่งแวดล้อม	7,731.250	2.275
8	ที่ดินประเภทอนุรักษ์ป่าไม้	109,212.500	32.155
9	ที่ดินประเภทสถาบันการศึกษา ที่ดินประเภทอนุรักษ์เพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์ศิลปวัฒนธรรมไทย ที่ดินประเภทสถาบันการศึกษา ที่ดินประเภทสถาบันราชการ การสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ และที่ดินประเภทโครงการคมนาคมต่าง ๆ	15,233.125	4.484
รวม		339,687.500	100

ที่มา : สำนักงานโยธาและผังเมือง จ.ภูเก็ต อ้างถึงในสถานการณ์สิ่งแวดล้อมจังหวัดภูเก็ต สำนักงานสิ่งแวดล้อมภาคที่ 15

ประเด็นปัญหาการใช้ที่ดิน

- 1) ข้อจำกัดของทรัพยากรดิน คุณสมบัติของดินด้านกายภาพ
- 2) ปัญหาการชะล้างทรัพยากรดิน โดยเฉพาะบริเวณพื้นที่ที่มีความลาดเทและบริเวณไหล่เขา
- 3) ปัญหาการกัดเซาะชายฝั่ง ได้กำหนดพื้นที่ ที่มีการกัดเซาะรุนแรง คือ บริเวณหาดเลพัง บ้านบางเทา อำเภอดกลาง มีระยะทางที่ถูกกัดเซาะ 3 กิโลเมตร และพื้นที่ที่มีการกัดเซาะปานกลาง คือ บริเวณอ่าวปอ บ้านบางแร่ อำเภอดกลางมีระยะทางที่ถูกกัดเซาะ 1.5 กิโลเมตร
- 4) การบุกรุกพื้นที่ป่าบกและป่าชายเลน
- 5) ความขัดแย้งการถือครองสิทธิ์ที่ดิน

6) การใช้ที่ดินผิดประเภท

7) ผลกระทบจากโครงการพัฒนาต่างๆ

8) แผ่นดินถล่ม (Land slide) เกิดบริเวณที่มีฝนตกในบริเวณที่มีภูเขา มีความลาดชันและ ขาดต้นไม้ พืชพันธุ์ปกคลุม ในช่วงฤดูมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ในช่วงเดือนพฤษภาคมถึงเดือน ธันวาคม กรณีฝนตกหนักดินอิ่มตัวไม่สามารถอุ้มน้ำได้เกิดการพังทลายแล้วเลื่อนไหลลงสู่ที่ต่ำพร้อม กับกระแสน้ำทำให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชนบ้านเรือนที่อยู่บริเวณเชิงเขา

กรมพัฒนาที่ดิน และกรมทรัพยากรธรณี ได้ดำเนินการจัดทำแผนที่และรายชื่อหมู่บ้านที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดดินถล่มในจังหวัดภูเก็ต ดังนี้

1. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านไม้เรียบ ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้
 2. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านเหนือ (น้ำตก, ลีเกอ) ตำบลกะทู้ อำเภอกะทู้
 3. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านกะหลิม ตำบลป่าตอง อำเภอกะทู้
 4. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านแขวน ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง
 5. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านพรุสมภาร ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง
 6. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านเหรียญ ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง
 7. ระดับเสี่ยงต่ำ หมู่บ้านบ้านแหลมทราย ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง
 8. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบ้านผักนืด ตำบลป่าคลอก อำเภอถลาง
 9. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบ้านหมากปรก ตำบลไม้ขาว อำเภอถลาง
 10. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบ้านลิพอนเข้าล้าน ตำบลศรีสุนทร อำเภอถลาง
 11. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบ้านควน ตำบลศรีสุนทร อำเภอถลาง
 12. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบ้านลิพอนบางกอก ตำบลศรีสุนทร อำเภอถลาง
 13. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบ้านท่าเรือ ตำบลศรีสุนทร อำเภอถลาง
 14. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านกะตะ ตำบลกะรน อำเภอเมือง
 15. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านกะรน ตำบลกะรน อำเภอเมือง
 16. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านคอกช้าง ตำบลกะรน อำเภอเมือง
 17. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านบางลา ตำบลกะรน อำเภอเมือง
 18. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านวัดใหม่ ตำบลฉลอง อำเภอเมือง
 19. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านแหลมพรหมเทพ ตำบลราไวย์ อำเภอเมือง
 20. ระดับเสี่ยงปานกลาง หมู่บ้านชิดเขียว ตำบลวิชิต อำเภอเมือง
 21. ระดับเสี่ยงสูง หมู่บ้านแหลมพันวา ตำบลวิชิต อำเภอเมือง
- ที่มา:กรมทรัพยากรธรณี

3. ทรัพยากรธรรมชาติ

3.1 ป่าไม้

จังหวัดภูเก็ตมีเนื้อที่ 543.034 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 339,396 ไร่ เป็นป่าสงวนแห่งชาติ เนื้อที่ 169 ตารางกิโลเมตร ประมาณ 107,578 ไร่ หรือประมาณร้อยละ 41.70 ของเนื้อที่ทั้งหมด

ตารางแสดงพื้นที่ป่าไม้จังหวัดภูเก็ต ปี 2550

ลำดับที่	ทะเบียนและเขตพื้นที่ป่าไม้แบ่งตามประเภท	พื้นที่ (ไร่)
1.	ป่าไม้ถาวรตามมติคณะรัฐมนตรี	27,904.50
2.	ป่าสงวนแห่งชาติ	107,578.00
3.	พื้นที่การปลูกป่าชุมชนและป่าเศรษฐกิจ	704.50
4.	อุทยานแห่งชาติ	56,250.00
	รวม	192,437.00

ป่าไม้ของจังหวัดภูเก็ตแบ่งออกได้เป็น 4 แบบใหญ่ ๆ คือ

ป่าเขตร้อนชื้น เป็นป่าค่อนข้างรก ด้านล่างมีไม้เล็ก ๆ ค่อนข้างรกทึบ ส่วนใหญ่อยู่แถบภูเขา หุบเขา เป็นแถบเขาพระแทว เขานาคเกิด เขาบางคู

ป่าชายเลน เป็นป่าไม้ผลัดใบในเขตร้อนชื้น ส่วนใหญ่เรียกว่าป่าโกงกาง ต้นฟังกา มีมากแถบด้านตะวันออกของเกาะตั้งแต่ท่าฉัตรไชยตอนเหนือไปจดด้านใต้ แหล่งป่าชายเลนที่สำคัญคือ ป่าชายเลนคลองอู่ตะเภา ป่าชายเลนคลองท่ามะพร้าว ป่าชายเลนคลองพารา ตลอดไปแนวคลองบางโรง คลองท่าเรือ คลองบางชีหล้า และคลองท่าจีน ต้นไม้ที่มีมากในแถบป่าฟังกาคือ ต้นฟังกา แสม ลำพู ตะบูน ประดู่เล เป้า เหงือกปลาหมอ

ป่าชายหาด เป็นป่าโปร่งผลัดใบ ขึ้นในบริเวณที่น้ำทะเลไปถึง ป่าชายหาด เป็นป่าที่ถูก บุกรุกมากที่สุด ในการทำที่ปักด่านท่องเที่ยวและการเลี้ยงสัตว์น้ำริมฝั่ง ต้นไม้สำคัญคือ พวงहुกวาง ดินเป็ดทะเล สนทะเล โพธิ์ทะเล หยีน้ำ จิก ป่าชายหาดของภูเก็ต เช่นที่ หาดในยาง ท่าฉัตรไชย

ป่าพรุ ป่าในพื้นที่ลุ่มน้ำท่วมตลอด ชาวภูเก็ตเรียกโพ๊ะ เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของสันทรายกั้นน้ำทะเลไว้จนน้ำแห้งลง มีพืชขึ้น เป็นพวก ผักกูด ลำเพ็ง จูด เสม็ด หย้างวงช้าง โพ๊ะ ของภูเก็ตเคยมี เช่น บริเวณหาดไม้ขาว พรุทับเขย พรุยายรัตน์ พรุจีด พรุยาว พรุจิก พรุไม้ขาว ปัจจุบันถูกบุกรุกถมเกือบหมด หากไม่ถมก็จะขุดลอกเป็นแหล่งเก็บน้ำ ทำลายระบบนิเวศน์ที่ภูเก็ต ขณะนี้มีเหลือแค่พรุจิกซึ่งอาจถูกถมในไม่ช้า

ป่าสงวนแห่งชาติในจังหวัดภูเก็ตมีทั้งหมด 16 ป่า แยกเป็น ป่าบก 9 ป่า ป่าชายเลน 7 ป่า ดังนี้

ป่าบก จำนวน 9 ป่า มีเนื้อที่เกือบทั้งหมดเป็นป่าดิบ ขึ้นอยู่ตามภูเขาด้านฝั่งตะวันตกของเกาะภูเก็ตในเขตอำเภอกะทู้และอำเภอเมือง ส่วนในเขตอำเภอถลางเป็นป่าดิบชื้นบนภูเขาสูงชันกัน ประกอบด้วยไม้ทั้ง ไม้ยาง และไม้ตะเคียน เป็นต้น และยังมีป่าชายหาด สวนไม้กระยาเลยเล็กน้อย

1. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาไม้พอกและป่าไม้แก้ว มีเนื้อที่ประมาณ 4,444 ไร่ เป็นเขตป่าไม้โซนร้อนชื้นแถบชายทะเล ปกคลุมบริเวณภูเขาคอเอน เขาน้ำบางคุดและเขาน้ำท่าคาตำบลไม้ขาว อำเภอถลาง
2. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาเหลี่ยม มีเนื้อที่ 1,254 ไร่ เป็นเขตป่าไม้โซนร้อนชื้นริมชายฝั่งทะเล เกาะภูเก็ต ทางมุกทิศตะวันออกเฉียงเหนือ บริเวณเขาสามเหลี่ยม ตำบลปากคลอก อำเภอถลาง
3. ป่าสงวนแห่งชาติป่าควนเขาพระแทว มีเนื้อที่ประมาณ 13,925 ไร่ อยู่ในเขตอำเภอถลาง เป็นป่าที่อุดมสมบูรณ์ที่สุด มีสัตว์ป่าหลายชนิดอาศัยอยู่ตามธรรมชาติ และมีน้ำตกโดนไทร ซึ่งเป็นแหล่งดึงดูดใจนักท่องเที่ยว กรมป่าไม้จึงได้กำหนดเป็นอุทยานสัตว์ป่า เขตห้ามล่าสัตว์ และวนอุทยานน้ำตกโดนไทร เพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวและพักผ่อนหย่อนใจ
4. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาโต๊ะแซะ มีเนื้อที่ประมาณ 550 ไร่ อยู่ในเขตตำบลรัชฎา อำเภอเมือง
5. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเกาะโหลน มีเนื้อที่ประมาณ 1,537 ไร่ อยู่ในเขตตำบลราไวย์ อำเภอเมือง
6. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเทือกเขานาคเกิด มีเนื้อที่ประมาณ 24,750 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ ตำบลกระรน ตำบลฉลอง ตำบลวิชิต ตำบลราไวย์ อำเภอเมือง ตำบลกะทู้ ตำบลป่าตอง และอำเภอกะทู้
7. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเทือกเขากมลา มีเนื้อที่ประมาณ 29,750 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ตำบลเชิงทะเล ตำบลศรีสุนทร อำเภอถลาง ตำบลเกาะแก้ว ตำบลรัชฎา อำเภอเมือง ตำบลกะทู้ ตำบลป่าตอง อำเภอกะทู้
8. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเขารวก-เขาเมือง มีเนื้อที่ประมาณ 7,175 ไร่ มีเนื้อที่ปกคลุมบริเวณภูเขารวก ภูเขาเมือง ที่ล้อมรอบอ่าวไม้ท่อนในเขตตำบลสาธุ ตำบลไม้ขาว ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง เป็นป่าสงวนที่กรมป่าไม้ได้กำหนดให้เป็นอุทยานแห่งชาติในยาง โดยรวมเอาพื้นที่ชายทะเลเข้าไปด้วย และคุ้มครองแนวปะการัง เต่าทะเล รวมทั้งสภาพแวดล้อมในบริเวณนั้น มีพื้นที่ประมาณ 56,250 ไร่
9. ป่าสงวนแห่งชาติป่าบางขนุน มีเนื้อที่ประมาณ 5,000 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ ตำบลสาธุ ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง

ป่าชายเลน มี 7 ป่า ได้แก่

1. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองอู่ตะเภา มีเนื้อที่ประมาณ 1,556.25 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ตำบลไม้ขาว ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง
2. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองท่ามะพร้าว มีเนื้อที่ประมาณ 1,750 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ตำบลเทพกระษัตรี อำเภอถลาง

3. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองพารา มีเนื้อที่ประมาณ 2,343.75 ไร่ อยู่ในเขตตำบลปากคลอง อำเภอดง
4. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองบางโรง มีเนื้อที่ประมาณ 3,887 ไร่ อยู่ในเขตตำบลปากคลอง อำเภอดง
5. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองท่าเรือ มีเนื้อที่ประมาณ 3,181 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ตำบลปากคลอง ตำบลศรีสุนทร อำเภอดง และตำบลเกาะแก้ว อำเภอเมือง
6. ป่าสงวนแห่งชาติป่าคลองบางขี้ห่อ-คลองท่าจีน มีเนื้อที่ประมาณ 3,397.50 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ตำบลรัษฎา อำเภอเมือง
7. ป่าสงวนแห่งชาติป่าเลนคลองเกาะผี มีเนื้อที่ประมาณ 2,687.50 ไร่ อยู่ในเขตท้องที่ตำบลตลาดใหญ่ ตำบลตลาดเหนือ ตำบลรัษฎา ตำบลวิชิต อำเภอเมือง

3.2 แหล่งน้ำธรรมชาติและพื้นที่ชุ่มน้ำ

จังหวัดภูเก็ตมีแหล่งน้ำบนดินและแหล่งน้ำใต้ดิน ไม่มีแม่น้ำสายหลัก มีเฉพาะลำคลองและธารน้ำสายสั้น ๆ จำนวน 118 สาย มีพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับนานาชาติ 2 แห่ง คือ ชายฝั่งทะเลด้านตะวันออกของเกาะภูเก็ตและอุทยานแห่งชาติสิรินาถ เป็นพื้นที่ชุ่มน้ำที่มีความสำคัญระดับชาติ 1 แห่ง คือ พรุบ้านไม้ขาว

3.3 ชายหาดและชายฝั่ง

ชายหาดเป็นทรัพยากรธรรมชาติที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญสำหรับจังหวัดภูเก็ตมีชายหาดที่สวยงามเป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั่วโลก วางตัวตามแนวชายฝั่งตะวันตกของเกาะภูเก็ต นอกจากนี้ยังเป็นแหล่งเพาะฟักของไข่เต่าทะเล ในบริเวณชายหาดยังมีระบบนิเวศที่สำคัญประการหนึ่ง คือ ป่าชายหาด ซึ่งในปัจจุบันอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกทำลายอย่างต่อเนื่อง โดยมีสาเหตุหลัก คือ การสร้างสาธารณูปโภค สาธารณูปการเพื่อรองรับการท่องเที่ยว

3.4 ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งทะเล

แนวชายฝั่งทะเลของประเทศไทย 2,815 กิโลเมตร ซึ่งประกอบด้วยชายฝั่งชนิดต่างๆ เช่น หาดทราย หาดโคลน ป่าชายเลน เป็นต้น พื้นที่บริเวณนี้เป็นบริเวณที่มีทรัพยากร ธรรมชาติที่มีความหลากหลายด้านนิเวศวิทยา มีคุณค่าและประโยชน์อย่างมาก จึงทำให้เป็นบริเวณที่มีความสำคัญทางเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ปัจจุบันทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งกำลังประสบปัญหาความเสื่อมโทรม อันเนื่องมาจากการเจริญเติบโตของกิจกรรมต่าง ๆ บริเวณชายฝั่ง และมีการนำทรัพยากรมาใช้ประโยชน์อย่างฟุ่มเฟือย ขาดความระมัดระวัง และไม่คำนึงถึงความสามารถในการรองรับจนก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งในด้านปัญหาความเสื่อมโทรมของตัวทรัพยากร และปัญหาความขัดแย้งในการใช้ประโยชน์ทรัพยากร

3.5 ปะการัง

ทางฝั่งตะวันตกของทะเลอันดามันมีแนวปะการังขนาดใหญ่ และมีสิ่งมีชีวิตที่มากมายหลากหลาย ปะการังมีกว่า 250 ชนิด ส่วนปลาในแนวปะการังมีกว่า 600 ชนิด แนวปะการังชายฝั่งทะเลอันดามันที่สมบูรณ์มีอยู่มากมาย โดยแนวปะการังทั้งหลายเหล่านั้นเป็นประเภทที่ก่อตัวขึ้นตามริมฝั่ง

แนวปะการังแข็งที่เป็นปะการังแท้ ในฝั่งทะเลอันดามันพบประมาณ 240 ชนิด แนวหินปะการังบริเวณหมู่เกาะสุรินทร์และหมู่เกาะสิมิลัน จัดได้ว่าเป็นแนวปะการังที่สมบูรณ์ที่สุดในน่านน้ำไทย และมีความหลากหลายของชนิดปะการังมากที่สุด และมีปะการังหายากอยู่หลายชนิด โดยเฉพาะ ปะการังเขากวางแปรงด่างขาว (*Acropora echinata* Group) ซึ่งพบปกคลุมพื้นที่มาก และพบในบริเวณนี้เท่านั้น นอกจากปะการังแล้ว ยังพบสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ที่น่าสนใจ เช่น ปะการังไฟ ปะการังดำ พรุนทะเล หรือโซแอนทิด (Zoanthid) ดอกไม้ทะเล มีมากกว่า 10 ชนิด ปะการังอ่อน กัลปังหา (Sea fan) ปะการังสีน้ำเงิน ปากกาทะเล

แนวปะการังในจังหวัดภูเก็ตซึ่งจำแนกได้เป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ แนวปะการังฝั่งตะวันออกเฉียงใต้ของเกาะภูเก็ตและเกาะต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้เคียง แนวปะการังทางฝั่งตะวันตกตอนบนของเกาะภูเก็ตแนวปะการังใกล้เขตทะเลลึกเกาะราชา และกลุ่มปะการังที่ขึ้นอยู่ตามบริเวณที่รับแรงปะทะจากคลื่นลมมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ทั้งนั้น มีพื้นที่ประมาณ 16.63 ตารางกิโลเมตร ซึ่งในปัจจุบันแนวปะการังส่วนใหญ่อยู่ในสภาพเสื่อมโทรม โดยเฉพาะแนวปะการังบริเวณ เกาะแรก เกาะมะพร้าว เกาะปายู เกาะเฮ เนื่องจากการทำประมงที่มีการจับปลาด้วยเครื่องมือผิดกฎหมาย และระเบิดปลาในแนวปะการัง การท่องเที่ยว เช่น การทอดสมอเรือ การรั่วไหลของน้ำมัน ความขุ่นขึ้นของทะเล จากตะกอนดิน การปล่อยน้ำเสีย การชะล้างของสารพิษจากการเกษตร และผลกระทบจากคลื่นสึนามิ

สภาพโดยรวมของแนวปะการังของจังหวัดภูเก็ต

ดีมาก	ดี	ปานกลาง	เสื่อมโทรม	เสื่อมโทรมมาก
เกาะแก้วใหญ่	เกาะราชาใหญ่ เกาะราชาน้อย เกาะปู้	เกาะมาลี เกาะเอน เกาะไม้ท่อน เกาะบอน เกาะตะเกาใหญ่ เกาะเฮ (ตอนใต้ของภูเก็ต) เกาะภูเก็ต (ฝั่งตะวันออก)	เกาะนาคาน้อย เกาะนาคาใหญ่ เกาะรังใหญ่ เกาะรังน้อย เกาะละวะใหญ่ เกาะละวะน้อย เกาะโหล่น เกาะสิเหร่ เกาะทะนาน	เกาะแรด เกาะมะพร้าว เกาะปายู เกาะภูเก็ต (ตะวันออก) เกาะแสด (ตอนเหนือของภูเก็ต)

ปรากฏการณ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าการใช้ประโยชน์จากแหล่งทรัพยากรธรรมชาติในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ที่ผ่านมายังขาดการจัดการ ควบคุมวางแผน และใช้ประโยชน์อย่างรักษาความสมดุลทางธรรมชาติ ขาดความเพียงพอ กิจกรรมและจำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จนส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะแนวปะการังถูกทำลาย ทั้งจากนักท่องเที่ยว เรือที่พานักท่องเที่ยวไปเที่ยวเที่ยวทั้งสมอบนแนวปะการัง กิจกรรมการทำการประมง ที่มุ่งเน้นการจับสัตว์น้ำให้ได้มากขึ้น เพื่อสนองตอบความต้องการบริโภคที่เพิ่มขึ้นทุกปี ผลจากการพัฒนาชายฝั่งทะเลรอบเกาะภูเก็ต โดยขาดทิศทาง ควบคุม วางแผน ขาดการรักษาความสมดุลของธรรมชาติ รวมถึงผลกระทบจากธรรมชาติต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งสภาวะโลกร้อน อุณหภูมิน้ำทะเลสูงขึ้น เกิดการฟอกขาวทำให้ปะการังตายเป็นบริเวณกว้าง ฯลฯ ปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้เกิดปัญหาแหล่งทรัพยากรแนวปะการังเริ่มมีสภาพเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว และต่อเนื่อง แนวปะการังหลายแห่งนักท่องเที่ยวเข้าไปดำน้ำมากขึ้นจนเกินศักยภาพพื้นที่ที่จะรองรับได้ ไม่สามารถฟื้นตัวได้ทันกับการถูกเหยียบย่ำ บริเวณที่ติดกับชายฝั่งถูกตะกอนจากการก่อสร้างบนฝั่ง ไหลลงทับในฤดูฝน หรือน้ำเสียจากชุมชน โรงแรมที่พักต่างๆ ถูกปล่อยลงสู่ทะเลโดยขาดการบำบัด ทำความเสียหายต่อแนวปะการัง การทำประมงผิดกฎหมาย สาเหตุดังกล่าวทำให้การจับสัตว์น้ำเริ่มมีปริมาณลดลง เนื่องจากแหล่งที่อยู่อาศัยเสื่อมโทรม เกิดปัญหาแย่งแย่งชิงการใช้ประโยชน์ระหว่างผู้ประกอบการอาชีพประมงและการท่องเที่ยวในหลายพื้นที่ นับวันยังมีความรุนแรงมากขึ้น

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เล็งเห็นถึงความสำคัญการป้องกัน ลดผลกระทบ ลดความเสียหาย ความเสื่อมโทรมเร่งฟื้นฟูแหล่งทรัพยากรธรรมชาติ เป็นอีกแนวทางที่จะช่วยยืดระยะเวลาการใช้ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง นำไปสู่ความยั่งยืน ซึ่งจะก่อให้เกิดความมั่นคง จึงได้เสนอโครงการทำปะการังเทียม เพื่อการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติของจังหวัดภูเก็ตมีความยั่งยืนมีความมั่นคงในอนาคตต่อไป

4. เศรษฐกิจและการลงทุน

สภาวะเศรษฐกิจ

สภาวะเศรษฐกิจของจังหวัดภูเก็ตที่หลากหลาย แต่ส่วนใหญ่จะผูกขาดจากภาค อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และภาคธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว โดยมีผลิตภัณฑ์มวลรวมของจังหวัดต่อหัวประชากร (GPP Per capita) ปี 2549 รายได้ต่อคน/หัว 190,421 บาท ซึ่งมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นจากปี 2548 ร้อยละ 9.51 สำหรับอัตราการผลิตในสาขาโรงแรมและภัตตาคารมีส่วนเพิ่มมากขึ้นจากทุกสาขาการผลิต ถึงร้อยละ 5.61 ดังตาราง

GROSS PROVINCIAL PRODUCT AT CURRENT MARKET PRICES

0301 PHUKET				(Millions of Baht)
		2004r	2005r	2006p
	Agriculture	4,886	4,945	5,529
	Agriculture, Hunting and Forestry	1,642	1,947	2,402
	Fishing	3,244	2,998	3,127
	Non-Agriculture	50,076	45,427	51,599
	Mining and Quarrying	8	-0	0
	Manufacturing	2,037	2,271	2,394
	Electricity, Gas and Water Supply	1,355	1,296	1,460
	Construction	2,457	2,925	2,927
	Wholesale and Retail Trade; Repair of Motor Vehicles, Motorcycles and			
	Personal and Household Goods	4,603	5,089	6,043
	Hotels and Restaurants	25,785	20,766	22,000
	Transport, Storage and Communications	6,614	5,174	7,887
	Financial Intermediation	1,459	1,660	1,924
	Real Estate, Renting and Business Activities	1,424	1,516	1,713
	Public Administration and Defence; Compulsory Social Security	1,155	1,227	1,306
	Education	993	1,172	1,519
	Health and Social Work	821	923	990
	Other Community, Social and Personal Services Activities	1,318	1,359	1,388
	Private Households with Employed Persons	48	49	49
	Gross Provincial Product (GPP)	54,962	50,371	57,128
	GPP Per capita (Baht)	192,999	172,309	190,421
	Population (1,000 persons)	285	292	300

ด้านการลงทุน

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่ได้รับการส่งเสริม ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของประเทศ มีทำเลที่ตั้งที่ได้เปรียบด้านการค้าขาย มีความพร้อมในสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน มีการขยายตัว ด้านเศรษฐกิจการลงทุน ธุรกิจการค้าและบริการมีการแข่งขันกันสูง ส่วนใหญ่เป็นกิจการขนาดกลางและขนาดใหญ่

ในปี 2550 จังหวัดภูเก็ตมีนักลงทุนมาจดทะเบียนนิติบุคคลตั้งบริษัทและห้างหุ้นส่วนใหญ่ทั้งสิ้น 1,394 แห่ง แบ่งเป็นจดทะเบียนบริษัท 1,067 แห่ง ห้างหุ้นส่วนจำกัด 327 แห่ง เงินทุน จดทะเบียนทั้งสิ้น 3,408,965,100 บาท ยกเลิกกิจการไปทั้งสิ้น 319 ล้านบาท

ในภาพรวมของจังหวัดในขณะนี้ มีบริษัทที่ดำเนินธุรกิจอยู่ทั้งสิ้น 10,152 แห่ง ห้างหุ้นส่วนจำกัด 3,468 แห่ง ห้างหุ้นส่วนสามัญบุคคล 17 แห่ง รวมทั้งสิ้น 13,637 แห่ง โดยมีธุรกิจที่มีการจดทะเบียน ดำเนินการมาก 5 อันดับแรก ประกอบด้วย ธุรกิจเรียลเอสเตท ธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ธุรกิจรับเหมาก่อสร้างที่รองรับการเติบโตของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ธุรกิจจัดสรรที่ดิน และธุรกิจรักษาความปลอดภัย ซึ่งการจดทะเบียนบริษัทไม่ต่ำกว่า 70% เป็นการร่วมลงทุนระหว่างไทยกับคนต่างชาติ โดยคนไทยถือหุ้น 51% และต่างชาติถือหุ้น 49%

การอุตสาหกรรม

ใน 2550 จังหวัดภูเก็ตมีอุตสาหกรรมรวมทั้งสิ้น 411 โรงงาน มีเงินลงทุนรวม 6.16 ล้านบาท มีการจ้างแรงงาน 6,937 คน พื้นที่ที่มีโรงงานตั้งมากที่สุดคือ อำเภอเมืองภูเก็ต จำนวน 315 โรงงาน รองลงมาคืออำเภอกะทู้ 67 โรงงาน และอำเภอลาหาน จำนวน 28 โรงงาน

อุตสาหกรรมที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ต

จากการที่จังหวัดภูเก็ต เป็นเกาะตั้งอยู่ในทะเลอันดามัน และมีพื้นที่น้อยที่สุดของภาคใต้ ซึ่งอุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติทั้งสินแร่ในดินและในน้ำ จึงทำให้จังหวัดภูเก็ตมีความเจริญเติบโตด้านอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรในท้องถิ่นเป็นหลัก โดยมีอุตสาหกรรมหลักที่สำคัญของจังหวัดภูเก็ตประกอบด้วย อุตสาหกรรมถลุงแร่ดีบุก อุตสาหกรรมต่อเนื่องจากยางพารา อุตสาหกรรมปลาป่น และอุตสาหกรรมประกอบชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมเกี่ยวกับการขุดแร่ปัจจุบันลดบทบาทลง มีเพียงโรงงานถลุงแร่เพียง 1 แห่ง ซึ่งเป็นแห่งเดียวของประเทศ วัตถุดิบเกือบทั้งหมด นำเข้าจากต่างประเทศ

จำนวนโรงงานอุตสาหกรรมจังหวัดภูเก็ตแยกตามรายอำเภอปี 2550

ลำดับที่	อำเภอ	จำนวนโรงงาน	เงินลงทุน	คนงาน
1	เมือง	315	4,414,905.878	4,658
2	ถลาง	28	441,092,500	296
3	กะทู้	67	1,299,134.375	1,983
	รวมทั้งสิ้น	411	6,155,132.753	6,937

ที่มา : สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดภูเก็ต

การเกษตรกรรม

จากพื้นที่ทั้งหมดของจังหวัดภูเก็ต 339,396 ไร่ เป็นพื้นที่ทำการเกษตร 144,787 ไร่ หรือคิดเป็นร้อยละ 42.66 ของพื้นที่ทั้งหมด อัตราการถือครองพื้นที่ทำการเกษตรต่อครัวเรือน 20.02 ไร่

ตารางแสดงการถือครองที่ดินของเกษตรกรในจังหวัดภูเก็ต ปี 2550

อำเภอ	พื้นที่ถือครอง (ไร่)	พื้นที่ถือครองเพื่อการเกษตร (ไร่)	พื้นที่ทำการเกษตร (ไร่)	พื้นที่อื่นๆ (ไร่)	หมายเหตุ
เมือง	81,653	42,911	21,962	109,457	พื้นที่อื่นๆ เช่น พื้นที่ป่าไม้ พื้นที่ราชพัสดุ ฯลฯ
กะทู้	32,884	25,229	14,721		
ถลาง	132,277	109,922	108,104		
รวม	246,814	178,062	144,787	109,457	

ที่มา : สำนักงานเกษตรจังหวัดภูเก็ต

ตารางแสดงพื้นที่เพาะปลูกพืชของจังหวัดภูเก็ต ปี 2550

ชนิดพืช	พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)			รวม
	อำเภอเมือง	อำเภอกะทู้	อำเภอถลาง	
ยางพารา	14,638	10,104	74,388	99,130
มะพร้าว	5,823	699	5,262	11,784
สัะตอ	314	1,305	955	2,574
ทุเรียน	228	1,149	1,375	2,752
ลองกอง	123	178	480	781

ชนิดพืช	พื้นที่เพาะปลูก (ไร่)			รวม
	อำเภอเมือง	อำเภอกะทู้	อำเภอดกลาง	
เงาะ	23	123	132	278
จำปาตะ	107	373	185	665
มะม่วงหิมพานต์	192	142	143	477
ปาล์มน้ำมัน	30	-	1,014	1,044
มะนาว	68	85	85	238
มังคุด	142	143	218	503
สับปะรด	30	-	2,489	2,519
พืชผัก	155	42	758	955
ข้าว	-	-	25	25
ส้มโชกุน	-	38	-	38

การประมง

สำหรับภาคการประมง ถือเป็นภาคเศรษฐกิจสำคัญ ส่วนหนึ่งของจังหวัดภูเก็ต ซึ่งเป็นผลมาจากที่ตั้งของเกาะอยู่ในทะเลอันดามัน มีเรือประมงของภูเก็ตและจังหวัดอื่น ๆ มาออกเทียบท่าขนส่งจับปลาในทะเลอันดามัน

ภูเก็ตมีเรือประมงขนาดใหญ่ที่ใช้สำหรับจับปลาทูน่าโดยเฉพาะ 1 ลำ ปัจจุบันได้ดำเนินการออกจับปลาทูน่า ในมหาสมุทรอินเดีย แล้วนำมาขึ้นฝั่งที่ท่าเรือท่าลึกภูเก็ต ก่อนส่งออกไปญี่ปุ่น ได้วันมูลค่าการจับสัตว์น้ำปี 2548 มูลค่า 463.02 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2547 ซึ่งมีมูลค่า 59.63 ล้านบาท ร้อยละ 676.49 ปริมาณ 3,390.78 เมตริกตัน ลดลงจากปี 2547 ซึ่งมีปริมาณ 3,591.71 ตัน ร้อยละ 5.60 ในส่วนของปลาน้ำจืดมีปริมาณเพิ่มขึ้น เพราะมีการส่งเสริมการเลี้ยงจากส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเพิ่มขึ้น

การเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ

ลำดับ	ชื่อพันธุ์สัตว์น้ำ เศรษฐกิจ	ปี พ.ศ.2550		
		ปริมาณการจับ (ตัน)	มูลค่าผลผลิตทาง การเกษตร(บาท)	พื้นที่ทำการประมง (ไร่)
1	กุ้งขาว	4,093.61	409,360,500.00	1,874.25
2	กุ้งกุลาดำ	454.85	45,484,500.00	208.25
3	ปลาเก๋า	181,705.00	41,247,142.52	17.17
4	ปลากะพงขาว	44.48	5,782,400.00	2.21
5	ปลากะพงแดง	174.98	26,247,000.00	7.26
6	หอยแมลงภู่	551.69	11,033,800.00	21.72
7	หอยแครง	300	4,800,000.00	370
	รวม	187,324.60	543,955,342.52	2,500.86

โครงสร้างของตลาดและศูนย์กลางการค้า

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่ได้รับการส่งเสริม ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญแห่งหนึ่งของประเทศ มีทำเลที่ตั้งที่ได้เปรียบด้านการค้าขาย มีความพร้อมในสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐาน มีการขยายตัวด้านเศรษฐกิจการลงทุน ธุรกิจการค้าและบริการมีการแข่งขันกันสูง ส่วนใหญ่เป็นกิจการขนาดกลางและขนาดใหญ่ โครงสร้างการค้าสินค้าต่างๆ ในจังหวัดภูเก็ต จำแนกได้ดังนี้

1. ศูนย์กลางด้านการค้า จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีกำลังซื้อสูง เนื่องจากเป็นเมืองท่องเที่ยวที่สำคัญและมีชื่อเสียงของโลก มีนักท่องเที่ยวเดินทางเข้ามาท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก จึงทำให้เกิดการแข่งขันด้านการค้าค่อนข้างสูง มีห้างสรรพสินค้าเข้ามาเปิดให้บริการมาก ทั้งห้างสรรพสินค้าที่เป็นของคนไทย และของต่างชาติ ส่วนใหญ่ตั้งอยู่บริเวณย่านการค้าที่สำคัญของจังหวัดคือ เขตอำเภอเมืองและอำเภอกะทู้

2. ศูนย์กลางด้านการตลาด

2.1 ตลาดสินค้าเกษตร เป็นตลาดที่รับซื้อผลผลิตทางการเกษตรที่นำมาจากจังหวัดใกล้เคียง จากเกษตรกรในท้องถิ่นและจากแหล่งผลิตในภาคกลาง เป็นตลาดจำหน่ายสินค้าที่มีความจำเป็นต่อการครองชีพ ตลาดสินค้าเกษตรในจังหวัดได้แก่

- 1) ตลาดสดเทศบาล 1 (ตลาดบ้านส้าน) ตั้งอยู่ถนนระนอง อำเภอเมือง
- 2) ตลาดสดเทศบาล 2 (ตลาดบางเหนียว) ตั้งอยู่บนถนนอ้อมชุมพ่าย อำเภอเมือง
- 3) ตลาดดาวทาวน์ ตั้งอยู่ถนนระนอง อำเภอเมือง

2.2 ตลาดสินค้าอุปโภคบริโภค/ตลาดนัด สำหรับการใช้จ่ายของผู้บริโภค นอกเหนือจากย่านการค้าและห้างสรรพสินค้าแล้ว ยังมีศูนย์กลางที่เป็นตลาดนัดสำหรับผู้บริโภค กระจายอยู่ทั่วทุกอำเภอในจังหวัดภูเก็ต

สินค้านำเข้า-ส่งออก ผ่านด่านศุลกากรของจังหวัดภูเก็ต ปี 2550

จังหวัดภูเก็ตมีสภาพเป็นเกาะ มีเส้นทางการคมนาคมติดต่อกับจังหวัดต่าง ๆ ได้สะดวก ทั้ง 3 ทาง ทั้งทางบก ทางทะเล และทางอากาศ สำหรับการคมนาคมทางน้ำ นิยมใช้การขนส่งสินค้า โดยมีเรือสินค้าชายฝั่งติดต่อกันระหว่างภูเก็ต ระนอง กระบี่ และตรัง และมีเรือสินค้าต่างประเทศเข้ามารับส่งสินค้าประจำ โดยมีท่าเรือน้ำลึกตั้งอยู่ที่อ่าวมะขาม ปัจจุบันมีท่าเทียบเรือและแพปลา ซึ่งใช้เป็นท่าขนส่งสินค้าและการท่องเที่ยว รวม 31 ท่า แยกเป็น

ท่าเรือน้ำลึก 1 แห่ง

ท่าเทียบเรือท่องเที่ยว และเรือขนาดเล็ก 14 แห่ง

ท่าขึ้นปลา 14 แห่ง

ท่าเทียบเรือน้ำมัน 2 แห่ง

นอกจากนี้ ทางอากาศมีท่าอากาศยานนานาชาติ 1 แห่ง ซึ่งสามารถใช้ขนส่งสินค้าสำหรับการค้าขายกับต่างประเทศที่สำคัญ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา แคนาดา ฝรั่งเศส เดนมาร์ก ออสเตรเลีย ฮองกง ญี่ปุ่น มาเลเซีย สิงคโปร์ และจีน เป็นต้น

การสหกรณ์

การสหกรณ์ของจังหวัดภูเก็ตในปี 2550 มีสหกรณ์ทั้งหมด 7 ประเภท จำนวน 43 แห่ง ดังนี้

สหกรณ์การเกษตร	จำนวน	7	สหกรณ์
สหกรณ์ร้านค้า	จำนวน	4	สหกรณ์
สหกรณ์บริการ	จำนวน	13	สหกรณ์
สหกรณ์ออมทรัพย์	จำนวน	13	สหกรณ์
สหกรณ์เครดิตยูเนียน	จำนวน	4	สหกรณ์
สหกรณ์ประมง	จำนวน	2	สหกรณ์

5. การท่องเที่ยว

จังหวัดภูเก็ต เป็นจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวที่หลากหลาย ทั้งแหล่งท่องเที่ยวทางธรรมชาติแหล่งท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น และสถาปัตยกรรมต่าง ๆ ได้แก่

1) **สถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติ** เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตมีสภาพพื้นที่เป็นเกาะ ทำให้จังหวัดภูเก็ตมีสถานที่ท่องเที่ยวทางธรรมชาติมากมาย อาทิ แหลมพรหมเทพ เขารัง อ่าวกะตะ อ่าวกระรน อ่าวป่าตอง หาดสุรินทร์ อุทยานแห่งชาติสิรินาถ (หาดในยาง) หาดแหลมกาใหญ่ หาดราไวย์หาดในหาน อ่าวกมลา เกาะเฮ เกาะแก้ว เกาะโหลน หมู่เกาะราชา แหลมสิงห์ อุทยานสัตว์ป่าเขาพระแทว เป็นต้น

2) สถานที่ท่องเที่ยวทางศิลปวัฒนธรรม ศาสนา ประเพณีท้องถิ่น อาทิ ศูนย์หัตถกรรม พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติฉาง วัดคลองหรือวัดไชยธาราราม วัดพระนางสร้าง วัดพระทอง งานท้าวเทพสตรีท้าวศรีสุนทร

3) สถานที่ท่องเที่ยวทางประวัติศาสตร์ อาทิ อนุสาวรีย์หลัก 60 ปี อนุสาวรีย์วีรสตรี

4) กิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว อาทิ งานท้าวเทพกษัตรีท้าวศรีสุนทร งานประเพณีปล่อยเต่า เทศกาลอาหารทะเล งานประเพณีผ่อตอ ประเพณีกินผัก มหกรรมไตรกีฬา งานประเพณีลอยเรือชาวเล เทศกาลเปิดฤดูกาลท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต งานแข่งขันเรือใบชิงถ้วยพระราชทาน เป็นต้น

5) สถานที่ท่องเที่ยวอื่น ๆ อาทิ สวนผีเสื้อ หมู่บ้านไทยและสวนกล้วยไม้ภูเก็ต สถานแสดงพันธุ์สัตว์น้ำ เป็นต้น

จากสถิติของนักท่องเที่ยวที่เข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ในช่วงปี 2550 มีจำนวนถึง 4,726,693 ล้านคน มีรายได้จากการท่องเที่ยว จำนวน 94,239.52 ล้านบาท ซึ่งจะเห็นได้จากตารางดังนี้

สถิตินักท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต

รายการข้อมูล	ปี 2549	ปี 2550	อัตราการเปลี่ยนแปลง
นักท่องเที่ยว	4,317,312	4,726,693	+9.48
ชาวไทย	1,489,460	1,566,344	+5.16
ชาวต่างประเทศ	2,827,852	3,160,349	+11.76
ระยะเวลาพำนักรเฉลี่ย (วัน)	4.52	4.71	+4.20
ชาวไทย	3.07	2.96	- 3.58
ชาวต่างประเทศ	5.29	5.57	+5.29
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย (บาท/คน/วัน)			
นักท่องเที่ยว	3,937.98	4,186.70	+6.32
ชาวไทย	2645.91	2835.45	+7.16
ชาวต่างประเทศ	4,343.09	4,551.50	+4.80
รายได้ (ล้านบาท)			
นักท่องเที่ยว	77,595.88	94,239.52	+21.45
ชาวไทย	12,444.87	13,567.65	+9.02
ชาวต่างประเทศ	65,151.01	80,671.87	+23.82

สถานที่พักอาศัย			
จำนวนที่พัก (แห่ง)	570	528	+10.18
จำนวนห้องพัก (ห้อง)	34,297	37,543	+9.46
อัตราการพักแรมเฉลี่ย (%)	60.69	65.82	+5.13
ระยะเวลาพำนักระหว่างวัน	3.64	3.70	+0.06
จำนวนแขกที่เข้าพัก (คน)	3,794,367	4,005,090	+5.55
ชาวไทย	1,065,290	1,072,586	+0.68
ชาวต่างประเทศ	2,729,077	2,932,504	+7.45

ที่มา : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคใต้ เขต 4 ภูเก็ต

เป็นที่คาดว่าในอนาคตจะมีนักท่องเที่ยวไม่ต่ำกว่า 10 ล้านคนขึ้นไป เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตมีทรัพยากรทางด้านการท่องเที่ยวที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพทางการท่องเที่ยวสูง เป็นที่รู้จักของนักท่องเที่ยวทั่วโลกที่เป็นจุดแข็งและเป็นแม่เหล็กที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยวในพื้นที่ที่สามารถสร้างรายได้ให้กับประชาชนในพื้นที่และประเทศเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ ยังมีจุดแข็งในเรื่องของความสงบปลอดภัยในชีวิต รวมถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและประเพณี ผู้คนที่มีอัธยาศัยไมตรี การมีส่วนร่วมของภาครัฐและเอกชนในพื้นที่ในการสร้างภาพลักษณ์ ประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวทั้งตลาดภายในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งหากมีการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวไม่ให้อยู่ในสภาพเสื่อมโทรม เช่น ด้านการจัดระเบียบแหล่งท่องเที่ยว ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม ด้านการจัดการ การเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งการใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่าเต็มศักยภาพที่มีอยู่ มีกิจกรรมที่เหมาะสมกับสภาพของพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ก็จะเป็นต้นทุนของการท่องเที่ยวได้อย่างยั่งยืน

อย่างไรก็ตาม การท่องเที่ยวไม่ได้มีความสำคัญเฉพาะในเรื่องขนาดของอุตสาหกรรม จำนวนของนักท่องเที่ยว เม็ดเงินที่เข้ามาจากการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวหรือผลประโยชน์ของอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หากแต่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวยังมีความสำคัญสืบเนื่องจากผลกระทบทางลบที่มีต่อมนุษยชาติ โดยเฉพาะในสังคมของคนในพื้นที่ท้องถิ่นที่ต้อนรับนักท่องเที่ยว เพราะกิจกรรมที่เกิดขึ้นในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวส่งผลกระทบกับมนุษย์ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงนำไปสู่การผลักดันแนวความคิดการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ซึ่งเป็นการจัดการการท่องเที่ยวที่ประกอบด้วย 1. การดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวในขอบเขตความสามารถของธรรมชาติ ชุมชน ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชน 2. การตระหนักในกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีผลกระทบ 3. การมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมการท่องเที่ยว 4. การประสานความต้องการทางเศรษฐกิจ การคงอยู่ของสังคม และการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน

ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงควรให้ความสำคัญกับการสร้างสัมพันธภาพ สร้างการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการการท่องเที่ยว หรือการส่งเสริมการท่องเที่ยวที่ให้ชุมชนเป็นฐานในการบริหารจัดการ อันจะเป็นวิธีการจัดการแบบหนึ่งที่มีศักยภาพโดยเป็นกระบวนการที่ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการและสนับสนุนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ รวมทั้งทรัพยากรการท่องเที่ยวในตัวเองและในขณะเดียวกันก็เกิดประโยชน์แก่เศรษฐกิจ ชุมชนของคนในท้องถิ่นอีกด้านหนึ่งด้วย เพราะการท่องเที่ยวชุมชนจะคำนึงถึงความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม สังคมวัฒนธรรม โดยมีการกำหนดทิศทางโดยชุมชนจัดการโดยชุมชนเพื่อชุมชนและชุมชนมีบทบาทเป็นเจ้าของและมีสิทธิในการจัดการดูแลเพื่อการเรียนรู้แก่ผู้มาเยือน

ดังนั้นการนำหลักการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนมาปรับใช้นั้นจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อรักษาไว้ซึ่งทรัพยากร และชุมชนของประเทศไว้ควบคู่กับการพัฒนาการท่องเที่ยว โดยสามารถเริ่มจากการสร้างมาตรฐานความเจริญและการบอกถึงคุณภาพชีวิตของประชาชนรวมถึงชุมชนผู้เป็นเจ้าของสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งมิใช่เป็นผู้ได้รับผลกระทบทางลบเท่านั้น

6. โครงสร้างพื้นฐาน

การคมนาคมขนส่ง

1) ระบบขนส่งทางบก จังหวัดภูเก็ต มีเส้นทางคมนาคมเชื่อมต่อระหว่าง หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ และจังหวัด ที่สามารถใช้งานได้ดีทุกฤดูกาล มีรถยนต์ประจำทางบริการ ทั้งรถปรับอากาศ รถปรับอากาศพิเศษ และรถธรรมดา วิ่งบริการระหว่างจังหวัด โดยมีทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 402 เป็นถนนสายหลักผ่านสะพานท้าวเทพกระษัตรี และสะพานสารสิน ผ่านอำเภอถลางเข้าสู่ตัวเมืองภูเก็ต

สำหรับระบบขนส่งมวลชนในเขตเมือง มีบริการรถโดยสารขนาดเล็ก รถตุ๊กๆ ตลอดจนมอเตอร์ไซค์รับจ้างเป็นจำนวนมาก จากบริเวณศูนย์กลางเมืองภูเก็ตไปยังชุมชนต่างๆ และสถานที่ท่องเที่ยวภายในจังหวัด

สถิติจำนวนรถที่จดทะเบียนในเขต จังหวัดภูเก็ต ปี 2547 – 2550

ประเภทของรถ	ปี 2547	ปี 2548	ปี 2549	ปี 2550
รถยนต์นั่งส่วนบุคคลเกิน 7 คน	2,162	2,243	2,642	2,751
รถยนต์นั่งส่วนบุคคลไม่เกิน 7 คน	31,316	35,843	43,085	49,470
รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคล	26,776	29,649	34,665	37,699
รถยนต์ 4 ล้อเล็กรับจ้าง (รถตุ๊ก ตุ๊ก)	524	518	515	516
รถจักรยานยนต์	172,097	188,780	204,307	213,075
รวม	232,875	257,033	285,214	303,511

(ที่มา : ฝ่ายทะเบียนรถและขนส่ง สำนักงานขนส่ง จังหวัดภูเก็ต)

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น จะเห็นได้ว่า จำนวนรถที่จดทะเบียนในเขต จ.ภูเก็ต ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2547 – 2550 มีปริมาณเพิ่มมากขึ้นทุกปี และจากการเพิ่มขึ้นของรถ ทำให้เกิดปัญหาต่างๆ ตามมา มากมาย เช่น การจราจรติดขัดในภาวะชั่วโมงเร่งด่วน อุบัติเหตุจราจร และมลภาวะที่เกิดจาก คิววันเลียง เป็นต้น เพื่อแก้ปัญหาดังกล่าวองค์การบริหารส่วนจังหวัดจึงจัดให้มีบริการเส้นทางรถโดยสารประจำทาง 2 เส้นทาง ตามที่ได้รับใบอนุญาตประกอบการขนส่งประจำทาง ในเส้นทางหมวด 1 เขตพื้นที่ อำเภอเมืองภูเก็ต จังหวัดภูเก็ต จำนวน 2 สายทาง คือ สายที่ 1 จากวิทยาลัยอาชีวศึกษา ถึง ห้างสรรพสินค้า บิ๊กซี สายที่ 2 จากตลาดสี่มุมเมือง ถึง ห้างซูเปอร์ชิป แต่ก็แก้ไขปัญหาได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้น เพราะตามใบอนุญาตประกอบการขนส่งประจำทาง กำหนดให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจะต้องจัดให้มีรถวิ่งบริการในแต่ละสาย จำนวน 12 – 14 คัน แต่ปัจจุบันองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีรถยนต์โดยสารสายละ 8 คัน และรถยนต์โดยสารดังกล่าว มีสภาพใช้งานมานานต้องซ่อมแซมและเสียบ่อยครั้ง จึงมีรถยนต์โดยสารไม่เพียงพอต่อความต้องการของผู้ที่จะใช้บริการ เพราะต้องวิ่งเที่ยววันละ 32 เที่ยว ทำให้ผู้ให้บริการต้องรอนาน ดังนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตจึงมีความจำเป็นต้องจัดหารถยนต์โดยสารมาเพิ่มเติม พร้อมทั้งเพิ่มเที่ยววิ่งการให้บริการ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่นักเรียน นักศึกษา และประชาชนผู้ให้บริการ นอกจากนั้นยังได้มีโครงการให้ติดตั้ง GPS รถโดยสารทุกคัน เพื่อควบคุมการใช้รถยนต์โดยสารให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

2) ระบบการขนส่งทางน้ำ จังหวัดภูเก็ตมีท่าเรือน้ำลึก 1 แห่ง ได้แก่ท่าเรือน้ำลึกภูเก็ต ณ บริเวณอ่าวมะขาม เป็นท่าเรือขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ ที่สามารถติดต่อกับประเทศแถบตะวันตกได้โดยตรง และเพื่อการท่องเที่ยว นอกจากนี้ยังมีท่าเทียบเรือท่องเที่ยวขนาดเล็กอีก 14 แห่ง และท่าเทียบเรือน้ำมัน 2 แห่ง ติดต่อเชื่อมโยงระหว่างท่าเรือภูเก็ต ท่าเรือกระบี่ และท่าเรือกันตังจังหวัดตรัง

3) การขนส่งทางอากาศ จังหวัดภูเก็ตมีมีสนามบินนานาชาติภูเก็ต ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการขนส่งสินค้าและผู้โดยสาร เชื่อมโยงทั้งภายในประเทศและต่างประเทศโดยตรง ซึ่งสามารถรองรับเที่ยวบินได้ 10 เที่ยวบิน/ชั่วโมง รองรับผู้โดยสารได้มากกว่า 29 ล้านคน

การไฟฟ้า

การไฟฟ้าส่วนภูมิภาคจังหวัดภูเก็ต ขึ้นกับการไฟฟ้าเขต 2 (นครศรีธรรมราช) ภาค 4 รับกระแสไฟฟ้าจากการไฟฟ้าฝ่ายผลิต ที่สถานีไฟฟ้าย่อยภูเก็ต 1 และ 2 ในระบบแรงสูง 33,000 โวลท์ และสถานีไฟฟ้ากลาง ในระบบแรงสูง 115,000 โวลท์ มีสายจำหน่ายแรงสูงในจังหวัด 20 พิคเคอร์ มีความต้องการไฟฟ้าประมาณ 150 เมกกะวัตต์ มีการไฟฟ้าในสังกัด 2 แห่ง คือ การไฟฟ้าภูมิภาค อำเภอถลาง จังหวัดภูเก็ต ซึ่งเชื่อมโยงระบบจำหน่ายจากการไฟฟ้าจังหวัดภูเก็ต และรับไฟจากสถานีไฟฟ้าถลาง และการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค อำเภอเกาะยาว จังหวัดพังงา ซึ่งเป็นเกาะที่อยู่กลางทะเล ห่างจากฝั่งภูเก็ต ประมาณ 50 กิโลเมตร เชื่อมโยงระบบจำหน่ายจาก สถานีไฟฟ้าถลางจ่ายไฟตลอด 24 ชั่วโมง มีการกิจในการให้บริการด้านการจำหน่ายกระแสไฟฟ้าแก่ประชาชน ธุรกิจ และอุตสาหกรรม ในเขตพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ทั้งหมด และจังหวัดพังงาบางส่วนรวม 122 หมู่บ้าน คือ อำเภอเมือง อำเภอกะทู้ อำเภอถลาง และอำเภอ

เกาะยาว จังหวัดพังงา มีสำนักงานการไฟฟ้าเพื่อให้บริการกระจายครอบคลุมในเขตพื้นที่ความรับผิดชอบ จำนวน 3 แห่ง คือ การไฟฟ้าจังหวัดภูเก็ต, การไฟฟ้าอำเภอถลาง และการไฟฟ้าอำเภอเกาะยาว

ตารางแสดงการจำหน่ายไฟฟ้า และจำนวนผู้ใช้เป็นรายอำเภอปีงบประมาณ 2550

อำเภอ	การจำหน่ายกระแสไฟฟ้า (1,000,000 กิโลวัตต์/ชั่วโมง)				
	ที่อยู่อาศัย	สถานธุรกิจและ อุตสาหกรรม	สถานที่ราชการ	อื่นๆ	จำนวนผู้ใช้ไฟฟ้า (ราย)
เมือง	200.780	351.090	23.430	26.050	72,386
กะทู้	43.100	211.130	3.730	8.520	10,969
ถลาง	14.900	45.900	1.080	5.310	24,090
รวม	258.780	608.120	28.240	39.880	107,445

ที่มา : การไฟฟ้าส่วนภูมิภาค จังหวัดภูเก็ต

การประปา

จังหวัดภูเก็ตมีหน่วยงานรับผิดชอบด้านการประปา 4 หน่วยงาน ได้แก่

1) เทศบาลนครภูเก็ต ผลิตน้ำประปาจากแหล่งน้ำดิบในชุมเหืองร้าง 9 แห่ง ทั้งของเอกชนและของเทศบาลเอง รวมมีปริมาณน้ำดิบทั้งสิ้น 4,660,900 ลูกบาศก์เมตรในส่วนของเทศบาลนครภูเก็ต มีแหล่งผลิตน้ำประปา 3 แห่ง คือ ระบบการผลิตขุมน้ำเทศบาลกำลังการผลิต 1,680 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน ระบบการผลิตขุมน้ำสวมเฉลิมพระเกียรติ ร.9 กำลังการผลิต 3,600 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน และระบบการผลิตถนนดำรงกำลังการผลิต 20,880 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน รวมอัตรากำลังการผลิตทั้งสิ้น 26,160 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน

2) การประปาส่วนภูมิภาค ดำเนินการผลิตน้ำประปาจาก 2 แห่งคือ โรงกรองน้ำกะหลิมมีกำลังการผลิต 30 ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง และจากโรงกรองน้ำจากบางวาด มีกำลังการผลิต 1,000 ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง ให้บริการในเขตพื้นที่อำเภอกะทู้ และพื้นที่ใกล้เคียง

3) การประปาชุมชน มีจำนวน 3 แห่ง ให้บริการชุมชนและพื้นที่ใกล้เคียง คือ

การประปาเทศบาลตำบลเชิงทะเล ใช้แหล่งน้ำดิบจากน้ำตกและเหมืองร้าง มีกำลังการผลิต 20 ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง

การประปาตำบลเทพกระษัตรี ใช้แหล่งน้ำดิบจากชุมเหืองบางมะรวน มีกำลังการผลิต 20 ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง

การประปาบ้านสะปำ ใช้แหล่งน้ำดิบจากน้ำตกและเหมืองร้าง มีกำลังการผลิต 20 ลูกบาศก์เมตรต่อชั่วโมง

การประปาเทศบาลเมืองป่าตอง มีกำลังการผลิต 36,000 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน

การประปา องค์การบริหารส่วนตำบลเทพกระษัตรี องค์การบริหารส่วนตำบลศรีสุนทร องค์การบริหารส่วนตำบลปากคลอง องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะแก้ว โดยแต่ละแห่งมีกำลังการผลิต 480 ลูกบาศก์เมตรต่อวัน

ศักยภาพของการพัฒนาแหล่งน้ำปัจจุบัน

นอกจากแผนการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำเพิ่มเติมอีก 2 แห่ง ที่กรมชลประทานอยู่ระหว่างดำเนินการในพื้นที่อื่น ไม่สามารถจะพัฒนาเป็นแหล่งน้ำขนาดใหญ่ได้ แต่สามารถพัฒนาแหล่งน้ำเก็บกักน้ำเดิมที่มีอยู่ให้สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้เต็มศักยภาพ หรือโดยการส่งเสริมให้เอกชนพัฒนาแหล่งน้ำ แม้ว่าเกาะภูเก็ตจะมีปริมาณฝนค่อนข้างมาก แต่ปัญหาการขาดแคลนน้ำยังคงมีอยู่ เนื่องจากเหตุ ดังนี้

(ก) การแผ่กระจายของฝนไม่สม่ำเสมอตลอดทั้งปี ปริมาณน้ำฝนตกส่วนใหญ่ (80%) อยู่ในช่วงฤดูฝน ช่วงเดือนพฤษภาคม – ตุลาคม แหล่งน้ำดิบสำหรับประปาส่วนมากเป็นน้ำท่า หรือเป็นการสูบน้ำจากลำน้ำและบึงเหมือง เมื่อไม่มีฝนตกจึงจะประสบปัญหาปริมาณน้ำไม่เพียงพอให้สูบใช้ได้เต็มความต้องการ

(ข) ปริมาณการกักเก็บน้ำมีปริมาณไม่เพียงพอที่จะให้ใช้น้ำได้ตลอดช่วงแล้ง ซึ่งปริมาณความจุการเก็บกักน้ำที่เป็นของรัฐและใช้ได้ปัจจุบัน รวมทั้งเกาะภูเก็ตประมาณ 11 ลูกบาศก์เมตร ส่วนบึงเหมืองแร่เก่าที่เป็นแหล่งเก็บน้ำส่วนมากเป็นของเอกชน จึงไม่ได้นำมาใช้ประโยชน์เพื่อสาธารณะ

(ค) ความต้องการใช้น้ำมีปริมาณมากอย่างรวดเร็ว ตามความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของเกาะภูเก็ต

เนื่องจากจังหวัดภูเก็ตเป็นแหล่งท่องเที่ยว ปริมาณความต้องการน้ำที่สำคัญ คือ น้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค จากการใช้ข้อมูลผู้บริโภคน้ำในทุกด้านทุกกิจกรรม จากปี 2548 ถึง 2580 สามารถคำนวณปริมาณความต้องการน้ำในแต่ละปี และคาดการณ์ปริมาณความต้องการน้ำในอนาคตได้ ดังข้อมูลในตารางข้างล่างนี้

ความต้องการใช้น้ำของจังหวัดภูเก็ต

หน่วย – ล้าน ลบม.	ประชากร-คน		ปริมาณน้ำที่ต้องการ-ล้าน ลบม.					
	ปี 2548	% ของเกาะ	ปี 2548	ปี 2549	ปี 2550	ปี 2560	ปี 2570	ปี 2580
อ.เมือง	186,288	63.3%	24.5	25.4	26.3	34.0	44.0	57.1
อ.กะทู้	37,984	12.9%	8.1	8.5	8.9	11.2	14.2	17.9
อ.ถลาง	69,941	23.8%	9.5	9.8	10.2	13.1	17.0	22.0
รวมทั้งหมด	294,213	100%	42.1	43.7	45.4	58.3	75.2	97.0

ที่มา : โครงการชลประทานภูเก็ต

การสื่อสาร

- 1) โทรศัพท์ การบริการด้านโทรศัพท์ในจังหวัดภูเก็ต ดำเนินการโดย บริษัท ทศท.คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) และบริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) แบ่งชุมสายเพื่อให้บริการแก่ชุมชนต่าง ๆ 12 ชุมสาย จำนวนเลขหมายที่เปิดให้บริการแล้ว 90,941 เลขหมาย เพิ่มขึ้นจากปี 2549 ร้อยละ 7.16
- 2) ไปรษณีย์และโทรเลข การให้บริการด้านไปรษณีย์และโทรเลขทั้งในระดับจังหวัด ระดับภาค ระดับประเทศ และต่างประเทศ ดำเนินการโดยสำนักงานการสื่อสารไปรษณีย์เขต 8 โดยผ่านการให้บริการโดยที่ทำการไปรษณีย์โทรเลข 11 แห่ง กระจายอยู่ทั่วทุกอำเภอ
- 3) วิทยุโทรทัศน์ พื้นที่จังหวัดภูเก็ต ได้รับสัญญาณภาพและเสียงจากสถานีวิทยุโทรทัศน์ได้ชัดเจนทุกช่อง คือ 3,5,7,9,11 และ Thai PBS และยังมีสถานีวิทยุโทรทัศน์ส่วนภูมิภาค 1 สถานี คือ สถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทยจังหวัดภูเก็ต กรมประชาสัมพันธ์ ตั้งอยู่บนเขาฝรั่ง อำเภอเมืองภูเก็ต แพร่ภาพออกอากาศทางช่อง 11 นอกจากนั้นยังมีเคเบิลทีวี 2 สถานี คือ ภูเก็ตเคเบิล และ KPP
- 4) วิทยุกระจายเสียง จังหวัดภูเก็ตมีสถานีวิทยุกระจายเสียงหลัก 7 สถานี ออกอากาศในระบบ FM 5 สถานี และระบบ FM-AM 2 สถานี มีสถานีวิทยุชุมชน 42 สถานี
- 5) หนังสือพิมพ์ท้องถิ่น ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ได้แก่ หนังสือพิมพ์เสียงใต้, เศรษฐกิจธุรกิจ, ภูเก็ตโพสต์, อันดามันโพสต์, เสียงทักษิณ, อินไซด์ภูเก็ต, มติใต้, และที่ตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ คือ ภูเก็ต กัสเซ็ท

เทคโนโลยีสารสนเทศ

จังหวัดภูเก็ตเป็นหนึ่งในสามจังหวัดที่ได้รับการสนับสนุนให้เป็นจังหวัดนำร่องที่เป็น ICT City อันเนื่องจากความเหมาะสมในเรื่องต่าง ๆ มีความพร้อมของเงินทุน และความชำนาญในด้านการค้าบริการ และอุตสาหกรรมมีมากพอที่จะพัฒนาให้เป็นเมืองนานาชาติได้อย่างรวดเร็ว โดยกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ไอซีที) ได้เปิดสำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ (ชิปป้า) สาขาภูเก็ตขึ้นเพื่อผลักดันให้ภูเก็ตเป็นเมืองไอทีอย่างเต็มตัว หลังจากได้วางแผนขยายโครงข่ายโทรคมนาคม โดยความร่วมมือระหว่างบริษัท ทศท. คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) และบริษัท กสท. โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) เพื่อเชื่อมต่อโครงข่ายอัจฉริยะทั่วเกาะภูเก็ต ซึ่งขณะนี้ได้ดำเนินการเรียบร้อยแล้ว และให้บริการแล้ว อันจะสนับสนุนให้มีเครือข่ายบรอดแบนด์ทั้งเมือง ปรับภาพเป็นเมืองทันสมัยเพื่อรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ

7. สังคมและคุณภาพชีวิต

ประชากรและความหนาแน่นของประชากร

ประชากรจังหวัดภูเก็ต ที่ปรากฏตามทะเบียนราษฎร ณ เดือนธันวาคม 2550 มีจำนวน 311,380 คน แยกเป็นชาย 150,155 คน หญิง 163,181 คน คำนวณความหนาแน่นของประชากร 546 คนต่อตาราง

กิโลเมตร แต่โดยสภาพความเป็นจริงมีการประมาณการกันว่ามีประชากรแอบแฝงในจังหวัดสูงถึง 40% ของประชากรที่ลงทะเบียนจริง

จำนวนประชากรจังหวัดภูเก็ต ตามทะเบียนราษฎร ณ เดือนธันวาคม ปี 2550 จำแนกตามเพศและช่วงอายุ

กลุ่มอายุ (ปี)	ชาย	หญิง	รวม	% ชาย	% หญิง
0-5	15,832	14,746	30,578	5.08	4.74
6-10	12,710	12,167	24,877	4.08	3.91
11-15	13,008	12,608	25,616	4.18	4.05
16-20	10,883	11,852	22,735	3.49	3.81
21-25	10,550	12,661	23,211	4.43	4.07
26-30	13,788	16,850	30,638	4.43	5.41
31-35	14,052	16,620	30,672	4.51	5.34
36-40	14,093	16,416	30,509	4.53	5.27
41-45	12,339	13,508	25,847	3.96	4.34
46-50	9,371	10,553	19,924	3.01	3.39
51-55	7,006	7,964	14,970	2.25	2.56
56-60	5,055	5,547	10,602	1.62	1.78
61-65	3,285	3,472	6,757	1.05	1.12
66-70	2,558	2,987	5,545	0.82	0.96
71-75	1,781	2,256	4,037	0.57	0.72
76-80	1,125	1,592	2,717	0.36	0.51
มากกว่า 80 ปี	763	1,382	2,145	0.25	0.44
รวม	148,199	163,181	311,380	47.58	52.42

ด้านแรงงาน

อัตรากำลังแรงงานของจังหวัดภูเก็ต คิดเป็นร้อยละ 56.69 ของจำนวนประชากรทั้งหมด จำนวนแรงงานมีเพียง 168,063 คน ซึ่งเมื่อเทียบกับความเป็นจังหวัดธุรกิจแล้วถือว่าน้อย เนื่องจากภาคธุรกิจท่องเที่ยว ซึ่งเป็นภาคธุรกิจสำคัญนั้นใช้กำลังแรงงานมาก จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดที่มีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ 181 บาท/คน/วัน ซึ่งถือเป็นต้นทุนที่สูงของผู้ประกอบการ ทำให้เกิดปัญหาแรงงานต่างถิ่นหลั่งไหลเดินทางเข้ามาทำงานในจังหวัดภูเก็ตมาก ทั้งนี้ รวมไปถึงแรงงานต่างด้าวจากประเทศเพื่อนบ้าน จากจำนวนประชากร 299,497 คน มีการประมาณการกันว่ามีประชากรแอบแฝงในจังหวัดสูงถึง 40% ของประชากรที่ลงทะเบียนจริง

จำนวนผู้ว่างงาน ซึ่งมีอยู่ประมาณ 2,365 คน หรือร้อยละ 0.79 ของกำลังแรงงาน ซึ่งสาเหตุมาจากการไม่พอใจในตำแหน่งว่างที่มีอยู่ ยังต้องการรอลือเลือกตำแหน่งงานที่ตรงกับความต้องการของตนเอง การชลประทาน

กำลังแรงงานของจังหวัดภูเก็ตระหว่างเดือน ธันวาคม 2549- กุมภาพันธ์ 2550

ประเภท	จำนวนคน
1. เกษตรกรรม ป่าไม้	4,842
2. การประมง	2,916
3. การผลิต	13,956
4. การไฟฟ้า ก๊าซ ประปา	771
5. การก่อสร้าง	10,929
6. การขายส่ง การขายปลีก การซ่อมแซมยานยนต์ รถจักรยานยนต์ ของใช้ส่วนบุคคล และของใช้ในครัวเรือน	35,976
7. โรงแรมภัตตาคาร	46,840
8. การขนส่ง สถานที่เก็บสินค้า และการคมนาคม	13,388
9. การเป็นสื่อกลางทางการบิน	2,694
10. กิจการด้านอสังหาริมทรัพย์ การให้เช่า กิจกรรมทางธุรกิจ	7,827
11. การบริหารราชการ และป้องกันประเทศ รวมทั้งการประกันสังคมภาคบังคับ	6,654
12. การศึกษา	3,555
13. งานด้านสุขภาพและสังคมสงเคราะห์	3,341
14. กิจการด้านบริการชุมชน สังคม และการบริการส่วนบุคคลอื่น ๆ	12,202
15. ลูกจ้างในครัวเรือนส่วนบุคคล	2,172
รวม	168,063

การศึกษา

จังหวัดภูเก็ตมีสถานศึกษาทั้งภาครัฐและภาคเอกชนทั้งหมด 97 แห่ง แบ่งเป็นตั้งแต่ระดับอนุบาล ประถมศึกษา มัธยมศึกษา รวม 89 แห่ง ปวช. – ปวส. 6 แห่ง ปริญญาตรี 2 แห่ง

จำนวนสถานศึกษาในระบบโรงเรียน จำแนกตามระดับที่เปิดสอนปีการศึกษา 2550

ประเภทสถานศึกษา	จำนวน
1. สถานศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาภูเก็ต	
1.1 ประเภททั่วไป	
- ระดับประถมศึกษา	41
- ระดับมัธยมศึกษา	6
1.2 ประเภทขยายโอกาสทางการศึกษา	12
1.3 ประเภทศึกษาสงเคราะห์	1
1.4 ประเภทการศึกษาพิเศษ	1
2. สถานศึกษาสังกัดเอกชน	
2.1 ประเภทอนุบาล	8
2.2 ประเภทอนุบาล-ประถมศึกษา	7
2.3 ประเภทประถมศึกษา	2
2.4 ประเภทอนุบาล-ประถม-มัธยมศึกษาตอนต้น	1
2.5 ประเภทอนุบาล-ประถม-มัธยมศึกษาตอนต้น-มัธยมศึกษาตอนปลาย	2
2.6 ประเภทมัธยมศึกษาตอนต้น-มัธยมศึกษาตอนปลาย	1
2.7 ประเภทอาชีวศึกษา (ระดับ ปวช.-ปวส.)	2
3. สถานศึกษาสังกัดเทศบาลนครภูเก็ต	5
4. สถานศึกษาสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต	4
รวมทั้งพื้นที่	95

ปัญหาการพัฒนาทางการศึกษา

นับตั้งแต่ พ.ศ. 2549 เป็นต้นมา สถานศึกษาในทุกระดับประสบปัญหาขาดแคลนครูประจำทั้งระบบ เนื่องจากครูลาออก ทั้งจากโครงการเกษียณอายุก่อนราชการและเหตุผลอื่น ทำให้เกิดปัญหาขาดแคลนครูในทุกสถานศึกษา เป็นจำนวนไม่น้อยกว่า 500 อัตรา ทำให้เกิดผลกระทบต่อการพัฒนาการศึกษาในจังหวัดภูเก็ตโดยภาพรวม

สถานศึกษาในสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีโรงเรียนในสังกัด 4 แห่ง คือ โรงเรียน อบจ. บ้านตลาดเหนือ โรงเรียน อบจ.เมืองภูเก็ต โรงเรียน อบจ.บ้านไม้เรียบ และโรงเรียน อบจ.บ้านนาบอน ซึ่งได้รับถ่ายโอนมาจากกระทรวงศึกษาธิการ

ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโรงเรียน อบจ.เมืองภูเก็ต

จำนวนนักเรียน ห้องเรียน และครู (ทุกคนที่สอน)

ระดับอนุบาล

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอนอนุบาล 1-3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
อนุบาล 1	48	42	90	3	-	3	-	1	-	3	-	-	35	9
อนุบาล 2	57	64	121	3	-	3	-	1	-	3	-	-	40	11
อนุบาล 3	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	105	106	211	6	-	6	-	2	-	6	-	-	38	10

ช่วงชั้นที่ 1

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.1 – ป.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 1	66	82	148	4	2	5	-	-	-	7	-	-	40	15
ประถมศึกษาปีที่ 2	83	73	156	4	1	6	-	-	-	7	-	-	48	26
ประถมศึกษาปีที่ 3	87	76	163	4	1	6	-	-	-	6	1	-	37	11
รวม	236	231	467	12	4	17	-	-	-	20	1	-	42	17

ช่วงชั้นที่ 2

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอนอนุบาล ป.4- ป.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 4	70	74	144	4	1	5	1	-	-	6	-	-	38	13
ประถมศึกษาปีที่ 5	85	94	179	4	1	4	-	2	-	4	1	-	34	10
ประถมศึกษาปีที่ 6	73	71	144	4	-	3	2	4	-	2	1	-	36	10
รวม	228	239	467	12	2	12	3	6	-	12	2	-	36	11

ช่วงชั้นที่ 3

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ม.1 – ม.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
มัธยมศึกษาปีที่ 1	133	134	267	7	2	10	1	3	-	11	1	-	35	8
มัธยมศึกษาปีที่ 2	131	106	237	6	6	5	1	-	-	10	1	-	37	10
มัธยมศึกษาปีที่ 3	94	105	199	5	5	3	-	1	-	8	-	-	27	4
รวม	358	345	703	18	13	18	2	4	-	29	2	-	33	7

ช่วงชั้นที่ 4

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ม.4 – ม.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
มัธยมศึกษาปีที่ 4	12	21	33	1	2	3	1	-	-	5	-	-	39	17
มัธยมศึกษาปีที่ 5	7	15	22	1	2	1	1	-	-	3	-	-	45	23
มัธยมศึกษาปีที่ 6	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	19	36	55	2	4	4	2	-	-	8	-	-	42	20

รวมทั้งโรงเรียน

ระดับอนุบาล-ช่วงชั้นที่ 4

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.1- ป.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า	ปริญญา	ปริญญา	ปริญญา		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ป.ตรี	ตรี	โท	เอก		
ระดับอนุบาล	105	106	211	6	6	-	2	-	-	6	-	-		
ช่วงชั้นที่ 1	236	231	467	12	4	17	-	-	-	20	1	-		
ช่วงชั้นที่ 2	228	239	467	12	2	12	3	6	-	12	2	-		
ช่วงชั้นที่ 3	358	345	703	18	13	18	2	4	-	29	2	-		
ช่วงชั้นที่ 4	19	36	55	2	4	4	2	-	-	8	-	-		
รวม	946	957	1903	50	29	51	9	10	-	75	5	-		

ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน โรงเรียน อบจ.บ้านตลาดเหนือ (วันครู 2502)

จำนวนนักเรียน ห้องเรียน และครู (ทุกคนที่สอน)

ระดับอนุบาล

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอนอนุบาล 1-3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
อนุบาล 1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
อนุบาล 2	52	42	94	4	-	2	1	2	-	2	-	-	32	11
อนุบาล 3	36	25	61	3	-	2	-	2	-	2	-	-	30	2
รวม	88	67	155	7	-	4	1	4	-	4	-	-	31	7

ช่วงชั้นที่ 1

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.1 – ป.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 1	41	39	80	2	-	2	-	1	-	2	-	-	55	31
ประถมศึกษาปีที่ 2	30	43	73	2	-	2	-	1	-	2	-	-	45	23
ประถมศึกษาปีที่ 3	42	39	81	3	-	4	-	-	1	3	-	-	43	20
รวม	113	121	234	7	-	8	-	2	1	7	-	-	48	25

ช่วงชั้นที่ 2

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอนอนุบาล 1-3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 4	23	32	55	2	-	2	-	1	-	2	-	-	43	21
ประถมศึกษาปีที่ 5	50	52	102	3	1	3	-	1	-	4	-	-	40	15
ประถมศึกษาปีที่ 6	48	54	102	3	-	3	1	1	-	2	1	-	37	13
รวม	121	138	259	8	1	8	1	3	-	8	1	-	40	10

ช่วงชั้นที่ 3

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ม.1 – ม.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
มัธยมศึกษาปีที่ 1	78	79	157	4	2	1	1	1	-	3	-	-	42	18
มัธยมศึกษาปีที่ 2	94	47	141	3	1	4	-	-	-	5	-	-	32	7
มัธยมศึกษาปีที่ 3	62	60	122	3	2	2	1	1	-	4	-	-	34	12
รวม	234	186	420	10	5	7	2	2	-	12	-	-	36	12

ช่วงชั้นที่ 4

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ม.4 – ม.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
มัธยมศึกษาปีที่ 4	5	18	23	1	-	-	2	2	-	-	-	-	28	3
มัธยมศึกษาปีที่ 5	5	13	18	1	-	3	-	-	-	3	-	-	38	14
มัธยมศึกษาปีที่ 6	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	10	31	41	2	-	3	2	2	-	3	-	-	33	9

รวมทั้งโรงเรียน

ระดับอนุบาล- ช่วงชั้นปีที่ 4

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน อ.1 – ม.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ระดับอนุบาล	88	67	155	7	-	4	1	4	-	4	-	-		
ช่วงชั้นที่ 1	113	121	234	7	-	8	-	2	1	7	-	-		
ช่วงชั้นที่ 2	121	138	259	8	1	8	1	3	-	8	1	-		
ช่วงชั้นที่ 3	234	186	420	10	5	7	2	1	-	12	-	-		
ช่วงชั้นที่ 4	10	31	41	2	-	3	2	2	-	3	-	-		
รวม	566	543	1109	34	6	30	6	12	1	34	1	-		

ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนโรงเรียน อบจ.บ้านนาบอน

จำนวนนักเรียน ห้องเรียน และครู (ทุกคนที่สอน)

ระดับอนุบาล

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอนอนุบาล 1-3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
อนุบาล 1	37	32	69	2	-	-	-	2	-	-	-	-	27	4
อนุบาล 2	40	29	69	2	-	-	-	2	-	-	-	-	29	6
อนุบาล 3	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
รวม	77	61	138	4	-	-	-	4	-	-	-	-	-	-

ช่วงชั้นที่ 1

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.1 – ป.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 1	39	25	64	2	-	1	1	2	-	1	-	-	29	13
ประถมศึกษาปีที่ 2	29	21	50	2	-	-	1	2	-	-	-	-	50	30
ประถมศึกษาปีที่ 3	20	17	37	1	-	2	1	2	-	2	-	-	36	10
รวม	88	63	151	5	-	3	3	6	-	3	-	-	-	-

ช่วงชั้นที่ 2

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.4 – ป.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 4	24	18	42	1	-	1	1	1	-	1	-	-	29	5
ประถมศึกษาปีที่ 5	27	27	54	2	1	-	-	2	-	1	-	-	40	15
ประถมศึกษาปีที่ 6	20	25	45	2	1	1	-	3	1	1	-	-	45	25
รวม	71	70	141	5	2	2	1	6	1	3	-	-	-	-

รวมทั้งโรงเรียน

ระดับอนุบาล – ช่วงชั้นที่ 2

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.1 – ป.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ระดับอนุบาล	77	61	138	4	-	-	-	4	-	-	-	-		
ช่วงชั้นที่ 1	88	63	151	5	-	3	3	3	-	3	-	-		
ช่วงชั้นที่ 2	71	70	141	5	2	-	2	6	1	1	-	-		
รวม	236	194	430	14	2	3	5	13	1	4	-	-		

ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอน โรงเรียน อบจ.บ้านไม้เรียบ (ตันติโกวิทบำรุง)

จำนวนนักเรียน ห้องเรียน และครู (ทุกคนที่สอน)

ระดับอนุบาล

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอนอนุบาล 1-3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
อนุบาล 1	24	26	50	2	-	1	-	1	-	1	-	-	25	4
อนุบาล 2	11	13	24	1	-	1		-	-	1	-	-	25	4
อนุบาล 3	-	-	-	-	-	-		-	-	-	-	-	-	-
รวม	35	39	74	3	-	2		1	-	2	-	-	-	-

ช่วงชั้นที่ 1

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.1 – ป.3				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า	ปริญญา	ปริญญา	ปริญญา		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ป.ตรี	ตรี	โท	เอก		
ประถมศึกษาปีที่ 1	20	30	50	2	-	2	-	-	-	2	-	-	40	17
ประถมศึกษาปีที่ 2	13	20	33	2	-	1	-	1	-	1	-	-	26	5
ประถมศึกษาปีที่ 3	14	20	34	2	-	2	-	-	1	1	-	-	54	29
รวม	47	70	117	6	-	5	-	1	1	4	-	-	-	-

ช่วงชั้นที่ 2

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ป.4 – ป.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า ป.ตรี	ปริญญา ตรี	ปริญญา โท	ปริญญา เอก		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ประถมศึกษาปีที่ 4	6	11	17	1	-	1	-	-	-	1	-	-	25	4
ประถมศึกษาปีที่ 5	12	12	24	1	-	1	-	-	-	1	-	-	58	30
ประถมศึกษาปีที่ 6	9	15	24	1	1	-	1	-	-	1	-	-	41	16
รวม	27	38	65	3	1	2	1	-	-	3	-	-	-	-

รวมทั้งโรงเรียน

ระดับอนุบาล – ช่วงชั้นที่ 2

ชั้น	จำนวนนักเรียน			จำนวน ห้องเรียน	จำนวนครูที่สอน ม.4 – ม.6				ระดับการศึกษาสูงสุดของครูประจำการ				อายุเฉลี่ย (ปี)	ประสบการณ์ เฉลี่ย (ปี)
	ชาย	หญิง	รวม		ครูประจำการ		ครูอัตราจ้าง		ต่ำกว่า	ปริญญา	ปริญญา	ปริญญา		
					ชาย	หญิง	ชาย	หญิง						
ระดับอนุบาล	35	39	74	3	-	2	-	1	-	2	-	-		
ช่วงชั้นที่ 1	47	70	117	6	-	5	-	1	1	4	-	-		
ช่วงชั้นที่ 2	27	38	65	3	1	-	1	-	-	1	-	-		
รวม	109	147	256	12	1	7	1	2	1	7	-	-		

การสาธารณสุข

มีการให้บริการด้านสาธารณสุขประเภทบริการทั่วไป โดยมีสถานบริการด้านสาธารณสุขของรัฐ คือ โรงพยาบาลทั่วไป ขนาด 503 เตียง 1 แห่ง (โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต) โรงพยาบาลชุมชน ขนาด 60 เตียง 2 แห่ง (โรงพยาบาลถลาง และโรงพยาบาลป่าตอง) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าสัดส่วนของจำนวนเตียงกับจำนวนประชากรมีอัตราค่อนข้างสูง คือ 1 : 503 นอกจากนี้เป็นสถานอนามัย จำนวน 21 แห่ง ศูนย์บริการ เทศบาล จำนวน 3 แห่ง สถานบริการเอกชน จำนวน 3 แห่ง

จำนวนสถานพยาบาลในจังหวัดภูเก็ต

สถานพยาบาล	อ.เมือง	อ.ถลาง	อ.กะทู้	รวม
โรงพยาบาลทั่วไป (แห่ง/เตียง)	1/503	0	0	1/503
โรงพยาบาลชุมชน	0	1/60	1/60	2/120
สถานอนามัย (PCU)	9	10	2	21
คลินิกเวชกรรม	59	60	12	77
คลินิกกายเวชกรรมเฉพาะทาง	32	0	3	35
คลินิกกายภาพบำบัด	3	0	0	3
คลินิกเทคนิคการแพทย์	4	0	0	4
คลินิกทันตกรรม	40	2	10	52
คลินิกทันตกรรมชั้น 2	1	0	0	1
คลินิกการแพทย์แผนไทย	4	2	0	6
คลินิกการพยาบาลผดุงครรภ์	1	0	0	1
ร้านขายยาแผนปัจจุบัน	95	20	50	165
ร้านขายยาแผนโบราณ	9	3	0	12
สหคลินิก	1	1	0	2

บุคลากรด้านสาธารณสุข

จังหวัดภูเก็ตมีอัตราบุคลากรทางด้านสาธารณสุข รวมทั้งสิ้น 1,589 คน แยกเป็น

แพทย์	จำนวน	286	คน
ทันตแพทย์	จำนวน	57	คน
เภสัชกร	จำนวน	63	คน
พยาบาล	จำนวน	771	คน
ผู้ช่วยพยาบาล	จำนวน	247	คน
เจ้าหน้าที่สาธารณสุขและอื่น ๆ อีก	จำนวน	165	คน

บุคลากรทางด้านสาธารณสุขของจังหวัดภูเก็ต ต้องรับผิดชอบประชาชนค่อนข้างสูง โดยที่แพทย์ 1 คน ต้องรับผิดชอบดูแลประชากร 1,022 คน ทันตแพทย์ 1 คน ดูแลประชากร 5,127 คน เภสัชกร 1 คน ดูแลประชากร 4,639 คน ซึ่งเป็นอัตราที่ค่อนข้างสูงเมื่อเปรียบเทียบกับอัตราประชากรในพื้นที่ และพยาบาลวิชาชีพ 1 คน ดูแลประชากร 509 คน ซึ่งจะเห็นว่ากลุ่มทันตแพทย์ จะต้องรับผิดชอบประชาชนในจังหวัดสูงสุด จากรายงานของสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ตพบว่าเมื่อเทียบสัดส่วนแพทย์กับประชากรแล้วยังขาดแพทย์จำนวน 74 คน ทันตแพทย์ 57 คน เภสัชกร 51 คน และพยาบาล 535 คน

ตารางแสดงจำนวนโรงพยาบาลและบุคลากรด้านสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต

ลำดับ	โรงพยาบาลรัฐ	ปี พ.ศ.2550						
		เตียง	จำนวนบุคลากรด้านสาธารณสุข (คน)					
			แพทย์	ทันตแพทย์	พยาบาล	เภสัชกร	เจ้าหน้าที่สาธารณสุข	อื่นๆ
1	รพ.วชิระภูเก็ต	503	65	14	412	20	59	28
2	รพ.ป่าตอง	60	13	5	66	10	22	4
3	รพ.ถลาง	60	12	4	84	5	14	6
	รวม	623	90	23	562	35	95	38

ที่มา : สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดภูเก็ต

อัตราส่วนเจ้าหน้าที่สาธารณสุข : ประชากร ปี 2547 – 2550

อัตราบุคลากร ทางการแพทย์	จังหวัดภูเก็ต				ภาคใต้	ประเทศ
	ปี 2547	ปี 2548	ปี 2549	ปี 2550		
แพทย์1:ประชากร	1,088	1,055	1,260	944	1,256	4,454
ทันตแพทย์1:ประชากร	4,780	5,410	5,964	7,148	9,060	8,348
เภสัช1:ประชากร	5,172	4,723	4,428	4,467	4,687	8,798
พยาบาล1:ประชากร	391	411	408	526	973	905

แพทย์ขาด = 74 คน , ทันตแพทย์ขาด = 57 คน , เภสัชกรขาด = 51 คน , พยาบาลขาด = 535 คน

ปัญหาดังกล่าวข้างต้น แม้องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตมีโครงการสร้างโรงพยาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตแล้วก็ตาม แต่การดำเนินการต้องอยู่ภายใต้ข้อจำกัดของงบประมาณ ดังนั้น องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตเห็นว่าควรยึดหลักปฏิรูประบบบริการสาธารณสุข (Health Care Reform Project) เพื่อแก้ปัญหาผู้ป่วยครองเตียงนานจนบานปลายไปสู่ปัญหาเตียงเต็มแบบไม่รู้จบ ด้วยการสนับสนุนส่งเสริมให้สถานบริการสาธารณสุขใกล้บ้านหรือศูนย์สุขภาพชุมชน (Primary care unit – PCU) ให้ทำหน้าที่เป็นผู้จัดบริการรองรับดูแลในการจัดเตียงไว้ที่บ้าน โดยเจ้าหน้าที่ของศูนย์ฯ เป็นผู้ให้คำแนะนำทางวิชาการด้านการดูแลผู้ป่วยแบบประคับประคอง (Palliative Care) เพื่อให้คนไข้มีคุณภาพชีวิตที่ดีที่บ้าน สงวนเตียงในโรงพยาบาลใหญ่ไว้สำหรับผู้ป่วยที่จำเป็นต้องรับไว้จริง ๆ นอกจากนี้ยังจัดทำโครงการ Phuket care โดยชุดบริการในระดับปฐมภูมิ (Primary care) ที่ประกอบด้วยรบบบริการสาธารณสุขเคลื่อนที่ แพทย์และพยาบาลเพื่อออกไปดูแลผู้ป่วยในท้องถิ่นชุมชนเพื่อให้ประชาชนในชุมชนมีโอกาสรับบริการทางการแพทย์มากขึ้น โดยไม่ต้องเสียเวลาและค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปรับบริการภายนอกชุมชน และลดความแออัดในการให้บริการของโรงพยาบาลรัฐและโรงพยาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

ความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

จากข้อมูลคดีที่เกิดขึ้นในช่วงระหว่างเดือนมกราคม – ธันวาคม 2550 พบว่า มีการแจ้งความในคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญจำนวน 73 คดี คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ จำนวน 349 คดี คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ 809 คดี คดีที่น่าสยดสยอง 379 คดี และคดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย 3,432 คดี

ตารางที่ 2.13 เปรียบเทียบสถิติคดีที่เกิดขึ้นในจังหวัดภูเก็ต

ประจำเดือน มกราคม – ธันวาคม 2549 เปรียบเทียบกับปี 2550

ประเภทความผิด	ม.ค.-ธ.ค.49	ม.ค.-ธ.ค.50	เพิ่ม/ลด
1. คดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญ			
- ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	36	42	+6
- ปล้นทรัพย์	15	10	-5
- ชิงทรัพย์	15	19	+4
- ลักพาเรียกค่าไถ่	-	-	-
- วางเพลิง	2	2	-
รวม	68	73	+5

ประเภทความผิด	ม.ค.-ธ.ค.49	ม.ค.-ธ.ค.50	เพิ่ม/ลด
2. คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ			
- ฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา	36	42	+6
- ฆ่าผู้อื่นโดยไม่เจตนา	8	13	+5
- ทำให้ตายโดยประมาท	7	1	-6
- พยายามฆ่า	49	65	+16
- ทำร้ายร่างกาย	225	199	-26
- ข่มขืนกระทำชำเรา	25	29	+4
รวม	350	349	-1
3. คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์			
- ลักทรัพย์	483	645	+162
- วิ่งราวทรัพย์	41	67	+26
- ริดเอาทรัพย์	-	-	-
- กรรโชก	5	3	-2
- ชิงทรัพย์	15	19	+4
- ปล้นทรัพย์	14	10	-4
- รับของโจร	8	7	-1
- ทำให้เสียทรัพย์	53	58	+5
รวม	619	809	+190
4. คดีที่น่าสนใจ			
- โจรกรรมรถจักรยานยนต์	84	119	+35
- โจรกรรมรถยนต์	15	23	+8
- โจรกรรมโคกระบือ	1	-	-1
- โจรกรรมเครื่องมือเกษตร	-	-	-
- ปล้นชิงรถยนต์โดยสาร	-	-	-
- ปล้นชิงรถยนต์แท็กซี่	-	-	-
- ข่มขืนและฆ่า	-	-	-
- ลักพาเรียกค่าไถ่	-	-	-
- ฉ้อโกง	161	86	-75
- ยักยอก	121	151	+30
รวม	382	379	-3

ประเภทความผิด	ม.ค.-ธ.ค.49	ม.ค.-ธ.ค.50	เพิ่ม/ลด
5. คดีที่รัฐเป็นผู้เสียหาย			
- อาวุธปืน	141	207	+66
- การพนัน	983	1,129	+146
- ยาเสพติด	1122	1097	-25
- ปรามปรามการค้าประเวณี	765	961	+196
- มีและเผยแพร่วัตถุลามก	36	38	+2
รวม	3,047	3,432	+385

กีฬาและนันทนาการ

จังหวัดภูเก็ตมีสถานที่ทางกีฬากระจายอยู่ทั่วไปในพื้นที่ ได้แก่ ศูนย์กีฬาสะพานหิน สนามกีฬาสุระกุล สนามชัย เวทีมวยสะพานหิน สนามเทนนิส เขตการศึกษา 4 ลานกีฬาอเนกประสงค์ สนามกีฬากลางแจ้งระดับอำเภอ/ตำบล สวนสุขภาพ 3 แห่ง คือ ศูนย์กีฬาสะพานหิน สวนสาธารณะเขารัง และสวนหลวง ร.9 สนามกีฬาที่อยู่ตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ได้แก่ โรงเรียนเนเชียมมหาวิทยาลัยสถาบันราชภัฏภูเก็ต โรงเรียนอเนกประสงค์ โรงเรียนสตรีภูเก็ต โรงเรียนอเนกประสงค์โรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย โรงเรียนอเนกประสงค์ สนามฟุตบอล โรงเรียนเมืองกลาง สนามกอล์ฟเอกชน 4 สนาม

สำหรับศูนย์กีฬาอำเภอ มี 3 แห่ง ได้แก่ ศูนย์กีฬาอำเภอเมือง อำเภอกลาง และอำเภอกะทู้ ศูนย์กีฬาตำบล 18 ศูนย์

นอกจากนี้ยังมีองค์กรสมาคมชมรม มูลนิธิและกองทุนด้านกีฬาต่าง ๆ จำนวนมาก อาทิ สมาคมกีฬาจังหวัดภูเก็ต สมาคมกีฬายิงปืนจังหวัดภูเก็ต สมาคมบริดจ์จังหวัดภูเก็ต สมาคมกอล์ฟจังหวัดภูเก็ต ชมรมกีฬาธุรกิจโรงแรมและท่องเที่ยวจังหวัดภูเก็ต ชมรมผู้ตัดสินกีฬาจังหวัดภูเก็ต ชมรมผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอลจังหวัดภูเก็ต ชมรมเดินวิ่งสวนหลวง มูลนิธิเพื่อการพัฒนากีฬาจังหวัดภูเก็ต มูลนิธิส่งเสริมกีฬาจังหวัดภูเก็ต กองทุนส่งเสริมการกีฬาจังหวัดภูเก็ต กองทุนกีฬาเยาวชนแห่งชาติ

8. สิ่งแวดล้อม ขยะและมลพิษ

จากการที่จังหวัดภูเก็ตมีนักท่องเที่ยวปีละกว่า 4,500,000 – 5,000,000 คน และการเพิ่มของประชากรแฝงจากแรงงานในภาคอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ทำให้จังหวัดภูเก็ตต้องเผชิญกับปัญหาการเพิ่มของปริมาณขยะ ในอัตราเฉลี่ยมากกว่า 7% ต่อปี จากวันละ 334 ตัน ในปี 2546 เพิ่มขึ้นมากกว่า 500 ตัน ในปี 2550 และยังมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องตามการเจริญเติบโตของเมือง และสามารถประเมินได้ว่าการผลิตขยะของประชากรตามทะเบียนราษฎร มีอัตราสูงถึง 1.23 กิโลกรัม/คน/วัน ปัจจุบันพบว่าแหล่งกำเนิดขยะขนาดใหญ่ ได้แก่ ตลาดสด โรงแรม ห้างสรรพสินค้า และสนามบิน

จากการวิเคราะห์องค์ประกอบขยะ ณ ศูนย์การกำจัดขยะมูลฝอยรวมจังหวัดภูเก็ต พบว่า มีสัดส่วนของขยะอินทรีย์ประมาณ 60% และมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งอาจจะเป็นมาจากการใช้ประโยชน์ของเศษอาหารจากสถานประกอบการเพื่อการเลี้ยงสัตว์มีแนวโน้มลดลง

จังหวัดภูเก็ต จัดตั้งศูนย์กำจัดขยะมูลฝอยรวม ซึ่งก่อสร้างด้วยงบประมาณของกรมโยธาธิการ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2541 เพื่อรวบรวมขยะทั้งจังหวัดมากำจัด โดยมีที่ตั้ง ณ พื้นที่ป่าชายเลนคลองเกาะผี หมู่ที่ 1 ตำบลวิชิต อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต เนื้อที่รวม 291 ไร่ 2 งาน 70 ตารางวา ประกอบด้วย

1) ระบบการเผาขยะในโรงเตาเผาขยะ ขนาด 250 ตัน/วัน อุณหภูมิในห้องเผาอยู่ระหว่าง 800 – 950 องศาเซลเซียส

2) ระบบการฝังกลบขยะอย่างถูกหลักสุขาภิบาล สำหรับฝังกลบขยะที่ไม่สามารถนำเข้าเตาเผาได้ ซึ่งขะนี้บ่อฝังกลบขยะที่มีอยู่ 5 บ่อ ถูกใช้งานเต็มทุกบ่อ และมีการเพิ่มขึ้นฝังกลบขยะเพิ่มเป็นชั้นที่ 3 ทำให้ระบบฝังกลบด้อยประสิทธิภาพ ไม่ถูกหลักสุขาภิบาล เมื่อเกิดภาวะฝนตกหนักติดต่อกันนาน ทำให้เกิดน้ำชะขยะจากบ่อฝังกลบขยะไหลลงทะเล ทำให้ปลาที่เลี้ยงอยู่ในกระชังของราษฎรได้รับความเสียหาย

ตาราง : ปริมาณขยะมูลฝอยประจำปีงบประมาณ 2548 – 2550 ณ ศูนย์กำจัดขยะมูลฝอย เทศบาลนครภูเก็ต

ลำดับ	หน่วยงาน	ปริมาณขยะมูลฝอย					
		2548		2549		2550	
		ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี
1	เทศบาลนครภูเก็ต	38,363	105	39,693	109	-	114
2	เทศบาลเมืองป่าตอง	19,255	53	23,846	65	-	82
3	เทศบาลตำบลกะรน	8,237	23	10,631	29	-	36
4	เทศบาลตำบลกะทู้	6,931	19	7,513	21	-	25
5	เทศบาลตำบลเชิงทะเล	1,720	5	1,797	5	-	6
6	เทศบาลตำบลเทพกระษัตรี	1,905	5	2,020	6	-	6
7	เทศบาลตำบลวิชิต	11,612	32	12,970	36	-	43
8	เทศบาลตำบลรัชฎา	11,431	31	10,914	30	-	35
9	เทศบาลตำบลราไวย์	3,587	10	5,152	14	-	17
10	องค์การบริหารส่วนตำบลฉลอง	6,608	18	8,039	22	-	21
11	องค์การบริหารส่วนตำบลกมลา	2,301	6	2,711	7	-	7
12	องค์การบริหารส่วนตำบลเกาะแก้ว	2,707	7	2,813	8	-	9

ลำดับ	หน่วยงาน	ปริมาณขยะมูลฝอย					
		2548		2549		2550	
		ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี	ตัน/ปี
13	องค์การบริหารส่วนตำบลเชิงทะเล	3,348	9	6,377	17	-	29
14	องค์การบริหารส่วนตำบลสาธุ	1,424	4	1,467	4	-	5
15	องค์การบริหารส่วนตำบลเทพ กระษัตรี	1,378	4	1,766	5	-	6
16	องค์การบริหารส่วนตำบลศรีสุนทร	28,617	78	3,423	9	-	11

ที่มา : สถิติข้อมูลของสำนักงานเทศบาลนครภูเก็ต

การคาดการณ์ปริมาณขยะมูลฝอย

จากผลการศึกษาการคาดการณ์ปริมาณขยะมูลฝอยขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของจังหวัดภูเก็ต ของหน่วยงานต่าง ๆ ได้แก่ กรมควบคุมมลพิษ มุลินธิเพื่อการพัฒนาสิ่งแวดล้อม (DEE) และจังหวัดภูเก็ตพบว่า ในระยะเวลา 10 ปีข้างหน้า จังหวัดภูเก็ตจะมีปริมาณขยะมูลฝอยประมาณ 900 – 1,000 ตัน/วัน หากไม่มีการดำเนินการลดปริมาณขยะมูลฝอย ณ แหล่งกำเนิด โดยมีอัตราการเพิ่มขึ้นของขยะมูลฝอยประมาณร้อยละ 7

ตาราง : การคาดการณ์ปริมาณขยะมูลฝอยภายใน 10 ปี ข้างหน้า

แนวคิด	2550	2551	2552	2553	2554	2555	2556	2557	2558	2559	2560
1. ปริมาณขยะจากการชั่ง น้ำหนัก ณ ศูนย์ฯ	495										
2. แนวคิดจากการศึกษา เสนอ สผ.	459	491	526	563	602	644	689	738	789	844	904
3. แนวคิดของจังหวัดภูเก็ต	495	530	567	606	649	694	743	795	851	910	974
4. แนวคิดของ คพ. (อัตรา การเพิ่มขยะคงที่ ร้อยละ 7/ปี เริ่มปี 47)	446	477	511	546	585	625	669	716	766	820	877

หมายเหตุ : อัตราการเพิ่มปริมาณขยะมูลฝอยเฉลี่ยร้อยละ 7 ต่อปี

องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต ในฐานะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีพื้นที่ครอบคลุมทั้งจังหวัด เล็งเห็นว่าปัญหาขยะเป็นปัญหาของจังหวัดภูเก็ต ในภาพรวมไม่ใช่ปัญหาของท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่ง ในการแก้ปัญหาเรื่องขยะสมควรที่จะบูรณาการการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่นทุกแห่งเข้าด้วยกัน จึงได้จัดทำโครงการก่อสร้างศูนย์ระบบกำจัดขยะครบวงจร เพื่อการผลิตพลังงานและปุ๋ยอินทรีย์ขึ้น เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นในการร่วมกันแก้ไขปัญหาดังกล่าว ตามนโยบายการบริหารจัดการมูลฝอย ของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยการจัดการมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลดังกล่าว จะให้ความสำคัญของการลดปริมาณการผลิตมูลฝอย (Source Reduction) แยกประเภทของมูลฝอย (Soeting) จากต้นทาง โดยอาศัยกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชน และกลไกตลาดของกระบวนการ นำมูลฝอยกลับมาใช้ใหม่ (Recycling)

ดังนั้น เพื่อให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต สามารถจัดการมูลฝอยได้ตามความประสงค์ จึงจัดให้มีการศึกษาความเหมาะสมและออกแบบรายละเอียดระบบจัดการมูลฝอยรวมแบบครบวงจร ทั้งนี้ เพื่อให้สถานที่ดังกล่าวสามารถรองรับมูลฝอยจากท้องถิ่นต่างๆ ซึ่งครอบคลุมพื้นที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตทั้งหมด ได้แก่ เทศบาลนคร เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบลใกล้เคียงได้ไม่น้อยกว่า 20 ปี

9. การเมือง การปกครองและการบริหาร

จังหวัดภูเก็ต แบ่งการบริหารราชการส่วนภูมิภาค ออกเป็น 3 อำเภอ ประกอบด้วย อำเภอเมืองภูเก็ต อำเภอกะทู้ อำเภอถลาง มีตำบล 17 ตำบล และ 103 หมู่บ้าน การบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย องค์การบริหารส่วนจังหวัด 1 แห่ง เทศบาล 9 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบลอีก 9 แห่ง

ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดภูเก็ต เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2550 มีประชาชนมาใช้สิทธิเลือกตั้งจำนวน 159,241 คน คิดเป็นร้อยละ 74.3 ของจำนวนผู้มีสิทธิเลือกตั้งทั้งหมด ซึ่งถือได้ว่ามีสัดส่วนค่อนข้างสูง ส่วนการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตและสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตเมื่อวันที่ 20 เมษายน 2551 มีผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวน 108,897 คน คิดเป็นร้อยละ 53.89 และเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต จำนวน 108,540 คน คิดเป็นร้อยละ 54.08

ผลการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดภูเก็ต เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2550

รายละเอียด	จำนวน	ร้อยละ
1.ผู้มีสิทธิเลือกตั้ง	214,329	100
2.ผู้มาใช้สิทธิเลือกตั้ง	159,241	74.30
3.บัตรเสีย	4,066	2.55
4.บัตรไม่ประสงค์ลงคะแนน	15,772	9.90

ผลการเลือกตั้งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต เมื่อวันที่ 20 เมษายน 2551

ประเภท	ผู้มีสิทธิ	ผู้มาใช้สิทธิ	ร้อยละ
1.นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต	202,056	108,897	53.89
2.สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต	200,717	108,540	54.08
- อำเภอเมือง	122,846	62,366	50.77
- อำเภอถลาง	50,201	33,025	65.79
- อำเภอกะทู้	27,670	13,149	47.52

ตามมาตรา 39 พ.ร.บ.องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2546 ได้กำหนดให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดควบคุมรับผิดชอบในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตามกฎหมายและเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้มีปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาข้าราชการและลูกจ้างองค์การบริหารส่วนจังหวัดรองจากนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด และรับผิดชอบควบคุมดูแลราชการประจำขององค์การบริหารส่วนจังหวัดให้เป็นไปตามนโยบายและมีอำนาจหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนดหรือตามที่นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดมอบหมาย

ข้อมูลแผนอัตรากำลัง ข้าราชการ ลูกจ้าง และพนักงานจ้าง ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

ลำดับ ที่	ส่วนราชการ	ข้าราชการ	ลูกจ้างประจำ	พนักงานจ้าง	รวม
1.	สำนักปลัดฯ	30	9	65	104
2.	กองกิจการสภา	12	-	-	12
3.	กองแผนฯ	17	-	4	21
4.	กองคลัง	28	-	4	32
5.	กองช่าง	40	44	50	134
6.	กองพัสดุและทรัพย์สิน	16	-	1	17
7.	กองการศึกษาฯ	27	-	182	209
8.	กองการท่องเที่ยวและการกีฬา	21	-	47	68
9.	กองสาธารณสุข	26	-	-	26
10.	หน่วยตรวจสอบภายใน	5	-	-	5
	รวม	222	53	353	628

ข้อมูลด้านงบประมาณการคลัง

รายได้จากภาษีอากรและค่าธรรมเนียมที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ตได้รับ

สัดส่วนของเงินรายได้จากการจัดเก็บเองต่อรายได้ที่ได้จากส่วนกลาง						
แหล่งรายได้	จำนวนเงิน					
	ปี 2548	ร้อยละ	ปี 2549	ร้อยละ	ปี 2550	ร้อยละ
1.รายได้ที่ได้จากส่วนกลาง	342,932,421.27	73.47	513,047,010.80	74.90	559,254,361.18	77.63
2.รายได้จากการเก็บเอง	123,829,396.83	26.53	171,903,432.20	25.10	161,161,350.42	22.37
รวมรายได้ทั้งสิ้น	446,761,818.10	100	684,950,443.00	100	720,415,711.60	100
สัดส่วนรายได้จาก ส่วนกลาง : รายได้จากการ เก็บเอง	7:3		7:3		8:2	

ความสามารถในการหารายได้จากการจัดเก็บเอง						
แหล่งรายได้จากการจัดเก็บ เอง	จำนวนเงิน					
	ปี 2548	ร้อยละ	ปี 2549	ร้อยละ	ปี 2550	ร้อยละ
1. หมวดภาษีอากร	56,193,109.83	45.38	66,163,013.41	38.49	57,138,921.96	35.45
2. หมวดค่าธรรมเนียม ค่าปรับและ โบนัส	46,346,456.16	37.43	73,706,390.22	42.88	76,321,422.57	47.36
3. หมวดรายได้จากทรัพย์สิน	19,800,049.54	15.99	28,785,640.57	16.75	25,322,123.89	15.71
4. หมวดรายได้เบ็ดเตล็ด	1,486,081.30	1.20	3,123,848.00	1.82	2,348,782.00	1.46
5. หมวดรายได้จากทุน	3,700.00	0.003	124,540.00	0.07	30,100.00	0.02
รวม	123,829,396.83	100	171,903,432.20	100	161,161,350.42	100

อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดภูเก็ต

1. ตาม พรบ.องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 และที่แก้ไขเพิ่มเติมถึงฉบับที่ 3 พ.ศ. 2546

มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการภายในเขต อบจ. ดังต่อไปนี้ (มาตรา 45)

(1) ตราข้อบัญญัติโดยไม่ขัดหรือแย้งต่อกฎหมาย

(2) จัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด และประสานการจัดทำแผนพัฒนา

จังหวัดตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

(3) สนับสนุนสภาพตำบลและราชการส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่น

(4) ประสานและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติหน้าที่ของสภาพตำบลและราชการส่วน
ท้องถิ่นอื่น

(5) แบ่งสรรเงินซึ่งตามกฎหมายจะต้องแบ่งให้แก่สภาพตำบลและราชการส่วนท้องถิ่นอื่น

(6) อำนาจหน้าที่ของจังหวัดตาม พรบ.ระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. 2498 เฉพาะ
ภายในเขตสภาพตำบล

(7) คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

(7 ทวิ) บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น

(8) จัดทำกิจการใด ๆ อันเป็นอำนาจหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่อยู่ในเขตองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด และกิจการนั้นเป็นการสมควรให้ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นร่วมกันดำเนินการหรือให้องค์การ
บริหารส่วนจังหวัดจัดทำ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(9) จัดทำกิจการอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

บรรดาอำนาจหน้าที่ใดซึ่งเป็นของราชการส่วนกลาง หรือราชการส่วนภูมิภาคอาจมอบให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดปฏิบัติได้ ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

2. อำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย(พ.ศ. ๒๕๔๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัดพ.ศ. ๒๕๔๐

ให้กิจการดังต่อไปนี้เป็นกิจการที่ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นสมควรให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดร่วมดำเนินการหรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำ

- (๑) จัดให้มีน้ำเพื่อการอุปโภค บริโภค และการเกษตร
- (๒) กำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
- (๓) บำบัดน้ำเสีย
- (๔) บำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- (๕) วางผังเมือง
- (๖) จัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ซึ่งอย่างน้อยต้องเป็นทางหลวงชนบทตามกฎหมายว่าด้วยทางหลวง
- (๗) จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำ
- (๘) จัดให้มีท่าเทียบเรือ ท่าข้าม ที่จอดรถ และตลาด
- (๙) ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
- (๑๐) รักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน
- (๑๑) จัดการศึกษา ทำนุบำรุงศาสนา และบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
- (๑๒) จัดให้มีและบำรุงสถานที่สำหรับการกีฬา สถานพักผ่อนหย่อนใจ สวนสาธารณะ และสวนสัตว์ ตลอดจนสถานที่ประชุมอบรมสำหรับราษฎร
- (๑๓) จัดให้มีการสังคมสงเคราะห์และการสาธารณสุขการ
- (๑๔) ป้องกันและบำบัดรักษาโรค
- (๑๕) จัดตั้งและการบำรุงสถานพยาบาล
- (๑๖) ส่งเสริมการท่องเที่ยว
- (๑๗) ส่งเสริมและแก้ไขปัญหามลพิษการประกอบอาชีพ
- (๑๘) กิจการที่ได้มีการกำหนดไว้ในแผนพัฒนาจังหวัดและแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนจังหวัด

3. อำนาจหน้าที่ตามพรบ.กำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542

ตามมาตรา 17 ภายใต้บังคับมาตรา 16 ให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนใน ท้องถิ่น ดังนี้

1. การจัดทำแผนพัฒนาองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นของตนเอง และประสานการจัดทำแผนพัฒนาจังหวัดตามระเบียบที่คณะรัฐมนตรีกำหนด
2. การสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่น
3. การประสานและให้ความร่วมมือในการปฏิบัติหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น
4. การแบ่งสรรเงินซึ่งตามกฎหมายจะต้องแบ่งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
5. การคุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาป่าไม้ ที่ดิน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
6. การจัดการศึกษา
7. การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาค และสิทธิเสรีภาพของประชาชน
8. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาท้องถิ่น
9. การส่งเสริมการพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสม
10. การจัดตั้งและดูแลระบบบำบัดน้ำเสียรวม
11. การกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลรวม
12. การจัดการสิ่งแวดล้อมและมลพิษต่าง ๆ
13. การจัดการและดูแลสถานีขนส่งทั้งทางบกและทางน้ำ
14. การส่งเสริมการท่องเที่ยว
15. การพาณิชย์ การส่งเสริมการลงทุน และการทำกิจการไม่ว่าจะดำเนินการเองหรือร่วมกับบุคคลอื่นหรือจากสหการ
16. การสร้างและบำรุงทางบกและทางน้ำที่เชื่อมต่อระหว่างองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น
17. การจัดตั้งและการดูแลตลาดกลาง
18. การส่งเสริมการกีฬา จารีตประเพณี และวัฒนธรรมอันดีงามของท้องถิ่น
19. การจัดให้มีโรงพยาบาลจังหวัด การรักษาพยาบาล การป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ
20. การจัดให้มีพิพิธภัณฑ์และหอจดหมายเหตุ
21. การขนส่งมวลชนและการวิศวกรรมจราจร
22. การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
23. การจัดให้มีระบบรักษาความสงบเรียบร้อยในจังหวัด

24. จัดทำกิจกรรมใดอันเป็นอำนาจและหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในเขตและกิจการนั้นเป็นการสมควรให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นร่วมกันดำเนินการหรือให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดจัดทำ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

25. สนับสนุนหรือช่วยเหลือส่วนราชการ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในการพัฒนาท้องถิ่น

26. การให้บริการแก่เอกชน ส่วนราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น

27. การสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส

28. จัดทำกิจกรรมอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นกำหนดให้เป็นอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

29. กิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

4. อำนาจหน้าที่องค์การบริหารส่วนจังหวัด ตามประกาศคณะกรรมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เรื่อง กำหนดอำนาจ และหน้าที่ในการจัดระบบบริการสาธารณะขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

ข้อ 1 ลักษณะของการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในการให้บริการสาธารณะในเขตจังหวัด

(1) ดำเนินงานในโครงการที่มีขนาดใหญ่ที่เกินศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในเขตจังหวัด

(2) เป็นการดำเนินงานที่ปรากฏถึงกิจกรรมที่เป็นภาพรวมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดที่มุ่งต่อประโยชน์ของท้องถิ่นหรือประชาชนเป็นส่วนรวมและไม่เข้าไปดำเนินงานที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัดสามารถดำเนินการได้เอง

(3) เข้าไปดำเนินงานตามแผนงานหรือโครงการในลักษณะที่มีความคาบเกี่ยวต่อเนื่อง หรือมีผู้ที่ได้รับประโยชน์ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากกว่า 1 แห่งขึ้นไป

ข้อ 2 ในการดำเนินการตามอำนาจและหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดตามข้อ 1 องค์การบริหารส่วนจังหวัดควรจะดำเนินการเพื่อให้เป็นไปในลักษณะดังนี้ คือ

(1) การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเองและประสานการจัดทำแผนจังหวัด โดยการสร้างและพัฒนาระบบการประสานแผนการพัฒนาท้องถิ่นในจังหวัดเพื่อนำไปสู่การใช้จ่ายงบประมาณในการพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความสมดุลและคุ้มค่าทางเศรษฐกิจ

(2) การก่อสร้างและบำรุงรักษาโครงการที่เป็นโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่ หรือมีการเกี่ยวเนื่องกันหลายองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือในลักษณะที่เป็นเครือข่ายหลักในการเชื่อมโยงกับแผนงานโครงการที่ดำเนินการโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัด

(3) การจัดการศึกษา สาธารณสุข การสังคมสงเคราะห์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้กับประชาชนในระดับจังหวัด และไม่เป็นการซ้ำซ้อนกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อขยายศักยภาพและมุ่งต่อผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาการศึกษา สาธารณสุข การสังคมสงเคราะห์ การพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัด

(4) การส่งเสริมจารีตประเพณี วัฒนธรรม การท่องเที่ยว การส่งเสริมการลงทุนและพาณิชย์กรรมของจังหวัด

(5) การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในระดับจังหวัดโดยเฉพาะอย่างยิ่งการทำหน้าที่เป็นองค์กรหลักในการกำจัดมูลฝอย สิ่งปฏิกูลรวม การดูแลระบบบำบัดน้ำเสียรวมให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัด

(6) ให้บริการด้านเทคนิควิชาการ เครื่องมือ เครื่องจักรกล บุคลากร แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในเขตจังหวัด

(7) ดำเนินการตามภารกิจที่ได้รับการถ่ายโอนภารกิจตามที่กำหนดไว้ในแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกิจกรรมถ่ายโอนองค์การบริหารส่วนจังหวัด “มีหน้าที่ที่ต้องทำ”

ข้อ 3 การสนับสนุนงบประมาณให้แก่ราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค จะกระทำได้แต่เฉพาะกรณีที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดที่จะต้องดำเนินการเอง แต่ไม่สามารถดำเนินการเองได้ เนื่องจากเป็นงานปฏิบัติซึ่งจะต้องใช้เทคนิควิชาการสูง และหน่วยงานของรัฐนั้นมีความสามารถที่จะดำเนินการได้ดีกว่าและผลของการให้การสนับสนุนนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด

การสนับสนุนให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นในจังหวัด จะกระทำได้เป็นกรณีที่เร่งด่วนและจำเป็นหากไม่ดำเนินการจะก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อประชาชนการให้การสนับสนุนแก่ประชาคม องค์กรประชาชน ควรเป็นไปในลักษณะของการส่งเสริมความสามารถดำเนินการโดยใช้ศักยภาพของตนเองในการบริหารจัดการในลักษณะของการร่วมคิดร่วมทำ ร่วมรับผลประโยชน์โดยไม่ให้การสนับสนุนในลักษณะของการให้สิ่งของ หรือการเข้าไปดำเนินการแทน

5. ข้อสังเกตจากคำพิพากษาศาลปกครองขอนแก่น

ศาลปกครองขอนแก่นคำพิพากษาในคดีหมายเลขดำที่ 354/2546 คดีหมายเลขแดงที่ 22/2547 โดยสรุปสาระสำคัญของการกำหนดอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดดังกล่าวว่า

องค์การบริหารส่วนจังหวัดปฏิบัติหน้าที่ในภาพรวมของจังหวัดและภารกิจที่มีความคาบเกี่ยวระหว่างพื้นที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมากกว่าหนึ่งแห่งขึ้นไป และประสานงานให้ความร่วมมือและสนับสนุนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดเล็ก ตลอดทั้งดำเนินการในกิจการที่ครอบคลุมพื้นที่กว้าง เป็นกิจการที่ต้องการความเป็นเอกภาพ และเป็นเรื่องที่เกินขีดความสามารถของหน่วยการปกครองท้องถิ่นขนาดเล็กจะกระทำได้

เมื่อมีการกำหนดอำนาจหน้าที่เช่นนี้แล้ว องค์การบริหารส่วนจังหวัดจะยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปตามเดิมดังที่เคยปฏิบัติมาโดยถือว่ายังคงสามารถทำหน้าที่ได้ทุกอย่างตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2542 กฎกระทรวง(พ.ศ. 2541) ออกตามความในพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 และมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว แต่การจัดทำบริการสาธารณะที่เป็นภารกิจซ้ำซ้อนในพื้นที่เดียวกันกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นจะต้องถูกจำกัดขอบเขตให้มีอำนาจหน้าที่ในการทำบริการสาธารณะตามที่กำหนดในประกาศดังกล่าวเท่านั้น